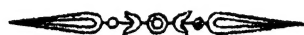

શ્રી પદસંગ્રહ પ્રભાકર.

પૂર્વે પણ કવિઓનાં રચેલાં તે મુધારોને
જાણી પ્રસિદ્ધ કરનાર

સ્વામી. પ્રેમપુરીજી.

(સર્વ હક સ્વાધિન.)

અમદાવાદમાં

મામાની હવેલીમાં યુ. પ્રી. અને જી. એ. કું.
ના પ્રેસમાં રણછોડલાલ ગંગારામે છાપ્યું.

સંવત ૧૯૪૧ સને ૧૮૮૫

કીમત રૂ. ૧૨-૦.

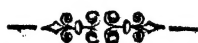
૨૪૯૨

શ્રી પદસંગ્રહપ્રભાકર.

એ પદો ઘણાક ભક્ત તથા સાધુ પુરુષોનું કૃત્ય છે તેઓનો સંગ્રહ કરીને શ્રીશ્યામિ પ્રેમપુરિજીએ છપાવી પ્રગટ કર્યો છે. શ્લોક દહાબિમાને ગલિતે વિજ્ઞાતે પરમાત્મનિ યત્ર યત્ર મનો યાતિ તત્ર તત્ર સમાર્ધ્યયઃ શાર્દૂલ વિકીડિત છંદ. બાસે દ્વૈત વિવર્ત મોહયિ મૃધાન્ સત્ય આધારથી જે ચૈતન્ય થકી સહુ જડ છતાં બાસે ત્રિદાકારથી જેના દેશ સ્વરૂપથી વિશ્વ આબાસે સુખાકારથી છે તે માત્ર સ્વરૂપ સ-ચ્ચિદ સદા આનંદ વિસ્તારથી. ૨

પ્રસ્તાવના.

વેદપુરાણમાં ચાર પ્રકારના પુરુષાર્થો જોવાકે ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષમુખ્યતાએ નિરૂપણ કરેલા છે તેમાં પણ ચોથા પુરુષાર્થ ગર્ભવાસ જન્મમરણાદિ કુઃખોના નિવ્રત્તિ પુર્વક પરમાનંદ રૂપ પરમાત્માની પ્રાપ્તિ યથા રૂપી મોક્ષ છે તે મોક્ષને પરમ અતિ એષ્ટ પુરુષાર્થ વર્ણન કર્યો છે તે મોક્ષનું અરૂં સાધન કેવલ ભિરહિત આત્મજ્ઞાન વેદમાન્ય કરેલું છે એમાં કોઈપણ પ્રકારનો વિવાદ નથી તે અભેદ આત્મજ્ઞાન મુખ્યત્વે અને ત્વંપદના શોધનને આધીન છે તેમાં તત્ત્વ કહેતાં હથર અને ત્વંપદ કહેતાં જીવ એ બન્નેનું રૂપ શું છે તેનું યથાર્થ જ્ઞાન યથા સાચ વેદાંત પ્રકરણો વિશે વર્ણન કરેલી સર્વ પ્રક્રિયાઓ સમજવી જોઈએ તે વિના જીવનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ તથા હથરનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ શું તેનો નિર્ણય થઈ શકતો નથી તે સંપાદન કરવાને વેદાંત શાસ્ત્ર કે જ્યાં અદ્વૈત પરમાત્માનું જ્ઞાનનિરૂપણ કર્યું છે તેનું મુમુક્ષુ પુરુષોએ સાધન સંપન્ન થઈ મક્ષા પુર્વક અવણ કરી મનન અને નિદિધ્યાસ મતાગ્રહ છોડી દઈને નિષ્પક્ષપાતપણે કરવું યોગ્ય છે. એ વિષય ઉપર વિદ્વાન પુરુષોએ ઉપનિષદોના આધારથી સંસ્કૃત ભાષામાં ઘણાક ગ્રંથો રચ્યા છે પણ તે સંસ્કૃત ભાષાનો પ્રચાર આજ કાલ ઘણાંક થોડો છે માટે સંસ્કૃતભાષા ન જાણનારા મુમુક્ષુઓને તેનો યથાસ્થિત લાભ લેવાને બનિ શકતો નથી તેથી પુરવે ઘણાંક મહાત્મા પુરુષોએ ગુજરાતી ભાષામાં વેદાંત વિષય સંબંધી ઘણાંક પદો રચેલાં છે તેનો ઘણાંક શોધ કરીને ફારફર કાઢીને શ્રીસ્વામિ હૃશિવાનંદજીની સાયતા થકિ શ્રીસ્વામિ પ્રેમપુરજીએ સંગ્રહ કરીને પ્રગટ કરેલા છે એ સ્વામિ પૂરવે કાઠિયાવાડમાં શ્રીભીમનાથના મઠમાં હતા તે હાલમાં અમદાવાદ મધ્યે શાહાપુરજીલામાં હલીમની ખડકી પાસે બાપજી ગણેશગિરજીની જગ્યામાં છે તેમને સેવકનિ પેરણા થકિ ગ્રંથ છપાવી પ્રગટ કર્યો છે.

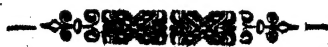
પદસંગ્રહ પ્રભાકર.

અનુક્રમણીકા.

દોહા ૧૦ આરતિ ૩ શ્લોક ૨૯ ગુરોઅષ્ટકનાં શ્લોક ૮ રાગ
ધોળનાં ૫૬ ૧૦૨ કીરતન રાગનાં ૫૬ ૨ પ્રભાતી રાગનાં ૫૬ ૪૭
હોરી રાગનાં ૫૬ ૧૬ વસંત રાગનાં ૫૬ ૨૧ પુમાર રાગનાં ૫૬ ૪
શરવડાં રાગનાં ૫૬ ૧૧ ગરબિ રાગના મહીના ૧૨ સોરઠરાગના
મહીના ૧૨ ખારમાસિ રાગના મહીના ૧૨ પ્રાગદાસના મહીના ૧૨
પ્રિતમના બીજ રાગના મહીના ૧૨ પ્રિતમની તીથો ૧૫ બીજી
પ્રિતમની તીથો ૧૫ ત્રિજી પ્રિતમની તિથો ૧૫ ચોથી ઐમની તિથો
૧૫ રાગ કેદારનાં ૫૬ ૧૩ રાગ વેરાડીનાં ૫૬ ૧૫ રાગ કાફીનાં
૫૬ ૧૫ રાગ સામિરીનાં ૫૬ ૧૮ રાગ ગોડિનાં ૫૬ ૮ રાગ બેહાગ-
નાં ૫૬ ૧૦ રાગ જંગલાનાં ૫૬ ૪ પરજીયારાગનાં ૫૬ ૮ ગરબી
રાગનાં ૫૬ ૩૨ તિલંગ રાગનાં ૫૬ રેક્તા ૧૫ લાવણી રાગનાં ૫૬
૪ કુમરી રાગનાં ૫૬ ૨૧ રાગનટનાં ૫૬ ૪ રાગશબ્દનાં ૫૬ ૧૪
સંદેસો રાગનું ૫૬ ૧ ગજલ રાગનાં ૫૬ ૨

નહેર ખખર.

આ પુસ્તક અમદાવાદ સાહાપર હલમની અંડકી આગળ ખા-
પજી ગણેશ ગીરજીની જગામાંથી મળ્યો. તથા અમદાવાદ પુનાહ
ટેડ કંપની પ્રેસમાંથી રોકડી કીમતે મળ્યો દેશવરવાળાઓને દપાલ
ખરચ કીમત કરતાં વધારે બેસ્યો.

શ્રી પદસંગ્રહ પ્રભાકર.

“શ્રીગણેશાયનમઃ શ્રીસારદામ્બેનમઃ”

દોહા. સદ્ગુરને ચર્ણે નમું, માગ્ય પ્રેમ પ્રસાદ; દયા કરીને
હિજાએ, હરોરસ અત્રિત સ્વાદ. ૧ વાણી શકે નહીં વર્ણવી, સદ-
ગુર કેરું સ્વરૂપ; મનજુધિ બલ પોએ નહી, ઉપમા રહીત અનુપ.
૨ પ્રથમ પૂર્ણ પ્રેમમું, વંડુ સદગુર ચર્ણ; તાપ ટલે સંસારના, મટે
જનમને મરણ. ૩ સદગુર સંત કીરપા થકી, ઉપજે નિરમલ જ્ઞાન;
શુદ્ધ ચૈતન્ય તુરીયા પદે, રહે નિરંતર ધ્યાન. ૪ મનના પરપંચ મુકળો,
કરળો તત્તવિચાર; રલ પદાર્થ જન્મછે, નહિ આવે વારમવાર. ૫ મોતિ
ઉપ ઉદય તણાં, તેનો હાર ન થાય; મિથ્યા મન મોદક કરે, તેણે જુ-
ખ ન જાય. ૬ તજસે આપુ આપદા, બળ શે પુરણ બ્રહ્મ; એક પક્ષ-
કમાં પ્રણે થશે, કોટીજન્મનાં કર્મ. ૭ સદગુર શબ્દ વિચારતાં, પ્રગટે
જ્ઞાનપ્રકાશ; રવિ ઉગે રજની ટલે, હોય અવિદ્યા નાશ. ૮ નિ-
રમલ નૈણે નિરખતાં, દરસે નિજ દેહાર; સાગરથી સહુ ઉપજે, લહેરિ
લોહ અપાર. ૯ સદચિદ આનંદ સર્વમાં, ભરિ રહ્યો બરપુર; દિન
રજનિ રહે રંગમાં, વરસે નિરમલ નુર. ૧૦ આરતિ. જે સદગુર સ્વામિ-
જી, જે સદગુર શ્વામી; આરતિ ઉતાઈ પ્રભુ અંતરન્યામી, જે દેવ જે
ગુર દેવ, આદિતે અવિનાશ પદાર્થ પુરમાં, પદાર્થ પૂરમાં, ભક્ત વજ્ર
ભગવાન વશિષ્ઠાજી ઉરમાં; જે દેવ ૦ ૧ સોમિ સત્ય સ્વરૂપ, સુંદરતા શો-
ભિ; ર નિરખે નરને નાર, મુનિનાં મન લોભિ. જે દેવ ૦ ૨ મંગલમૂર્તિ મ-
હારાજ, ત્રિગુણાતિત કાવો; ર પીંડ બ્રહ્માંડ નિપાર, ભક્ત જનને ભાવિ.
જે દેવ ૦ ૩ જુધિ અમોપમ સાર, ગાય વેદની વાણી; ર ઉપનિષદનું
સાર, સંત રહ્યા જાણિ. જે દેવ ૦ ૪ ગુર પ્રગટ કરણાગાર, ભક્તને
બ્રહ્મ વિદ્યા આપી; ર કોટી જન્મનાં કર્મ, તે નાખ્યાં કાપી. જે દેવ ૦ ૫
શંકર સદગુર સોય, જીવ કોઈકે જાણે; ર અખંડાનંદ અદ્રેત, તે સુખ
તે માણે. જે દેવ ૦ ૬ સાતિ સમજે જે ક્રિમ, તે કેવલ પામી; ર કલ્પ જીવ

જ સોય, ગ્રભ વેદના વાસે. જેદેવ જેગુરુદેવ. ૭ પદ ૧ આરતી ઉ-
 તારે મારા હરીગુરુ સંત, ટાળ્યા સરવે કુંદ; ચોરાશીના બંધ, હરીગુરુ
 દેવની આરતી. ૧ આરતી કરાને લેઉ વારણાં, ધરે અવણ મનન
 નીજધ્યાન; સદગુરુજીને શીલ્ય સુપતારે, મારે ટળી ગયું દેહાઅ-
 બીમાન. હરીગુરુ. ૨ સદગુરુજીયે શાંતમાં, સમગ્રાણ્યું સુખ અપાર;
 ઓમ શ્રદ્ધાનંદ સ્વામિ અનુભવ્યારે; મુને ભાશોછે શ્રદ્ધાકાર. હરીગુરુ. ૩
 માનુભાવજીયે મેરચ કરી, સમગ્રાત્રી સરવે રીત્ય; જગત્તત્ત્વ સુશુભિ-
 રે. મુને ભાશોછે તુરીયા તિત. હરીગુરુ. ૪ સદગુરુ શોભા શી કહુ,
 સુખ વરણવિ નવ્ય જય; હરીહર શ્રદ્ધા સ્તુતિ કરેરે, તોય શબ્દા-
 તિત શોહાય. હરીગુરુ. ૫ અમેપણું અવિજેકિયું, સદગુરુ કેરિ સોજ;
 અંતરજાતી આત્મારે, હરિ વિલસા પોતાની મોજ, હરિગુરુદેવની આર-
 તી. ૬ પદ ૨ જેદેવ ગુરુદાતા જેદેવ ગુરુદાતા, શ્રદ્ધસ્વરૂપ સકલ ઘટ બિ-
 તર; ગુણ નીરગુણ ગાતા; જેદેવ ગુરુદેવ; ટેકેદેવળ પંચ તત્ત્વકા દરસે,
 ધિરજ સેવક ધાતા; ધિરજ પ્રેમી બંકત જુગત કરી પાવે, જોવા
 સરૂપ જાતા. જેદેવ. ૧ અકાર ઉકાર મકાર, એહી સૂન્ય સત્યદ સાતા;
 સૂન્ય પરાપરચ પર અપરમ, પોતે વેદ અભેદ વાતા. જેદેવ. ૨
 સૂન્ય ઉપરોયાં શબ્દ સાધો મા સૂન્ય હે માતા, મા સૂન્ય; ઝલમલ ગત્ય
 અખંડીત જાગે, અલખ્ય સ્વરૂપ આતા. જેદેવ. ૩ કોટી સૂરજકો ધામ
 કહાવે, પ્રેમ શશી પાંતા; પ્રેમ. અવિદ્યા વિદ્યા દોય, આરતી ઉતારે.
 નરખ પરખ નાતા, જેદેવ. ૪ પાંચ તત્ત્વ કરે જાકી પૂજ, લક્ષ શબ્દ
 લાતા; લક્ષ: ચૈતન્ય સત્ય સ્વરૂપ ચેતાવે, સ્થીર અમર ધાતા. જેદેવ.
 ૫ નીર ગુણ નાથ અમર અવિન્યાસી, જોજ અગમ આતા; કેવળ-
 દાસ તીહારો કહિયે; ચરણ કમળ ચાહાતા. જેદેવ. ૬ પદ ૩

રાગ ધોળ. હુંતો લજિજાળિ લાગુંપાય, અખંડ પદરાય, નિગમ
 નેતિ ગાય, વારિ જાવું વારણે. ૧ પુરુષોત્તમ પરિશ્રદ્ધ પુરણ, પ્રગ-
 ટિયા જુગમાંધરે; સદગુરુ રૂપે સોભિતારે, જગત્યાસુનિ એવા ખાંચ.
 વારી. ૨ અધમ જનને ઓધારવારે, પાવન પગલાં સારરે; બવ-
 જલ સિંધૂ તારતારે, તમને ક્ષણંએ ન લાગીવાર. વારી. ૩ દર-
 સનધિ ફકરીત ટલેરે, પરસતાં પાવન ધાયરે; નિજનંદ સુખ ઉપજેરે,

આવ્રણુ અવિદ્યા જ્ઞય. વારી. ૪ પૂરણુ પુન્ય હોય પાછલુંરે, નિમ
 નૈમિત હરીધ્યાનરે; અનેક જનમને આદરેરે, તેને પ્રગટ મહ્યા ભગ-
 વાન. વારી. ૫ સકલ તિરથનું તિરથ સદ્યુર, સકલ દેવના દેવરે;
 ધન્ય ધન્ય એ નર નારાયણરે, મનકમ વચ્ચને કરે નીત સેવ. વારી. ૬
 જ્ઞાતા લે અતી જ્ઞામણરે, શિવ સનકાદિક ગાયરે; વિભુંને વલ્લભ
 હણોરે, મહિમા મુખે કહ્યો નવ્ય જ્ઞય. વારી. ૭ મંદજન એ મરમ ન
 સમજે વરણામની આડ્યરે; ત્રિયુણમાં તાંણ્યો કરેરે, આંધી જીવ-
 પણાની જાડ્ય. વારી. ૮ કહે અખો એ અવિચલ પદના, સદ્યુર
 દાતા સોયરે; કાલ જલમાં આવે નહિરે, કરો જન્મ મરણ નવ્ય હોય.
 વારી. ૯ પદ ૧ રાગ ધોળ. દેશિ ફેર. આજ આનંદરે અંગ ન માયરે,
 સદ્યુર સંત પધારિયારે; પધારયાછે પુરવાને મનકેરી આશરે; દીન
 જાણીને દયા કરીરે, સદ્યુર સંતે સામું જોયું, ભવદુઃખ સર્વે ખોયુંરે;
 જાણ બાગીરે જડ જંતનારે, હુંપણ મારા મનમાં હરખ સદ્યુરને
 નિરખિરે; શિ શિ શોભા કહું સાચા સંતનિરે, હરિહર જ્ઞાતા મુતિ
 કરે જોનિરે, મુતિ કરે જોનીરે, તે સુખ આખું બેનિ માયરેરે. ઠાણ.
 સેજ સુખમાં માલતાં હવું, રવરૂપ સાક્ષાતકાર; વિધિ નિષેધ સંસે
 ઠણ્યો, મન વિલયું જ્ઞાતાકાર; જ્ઞાતાકાર વિચારતાં, સર્વે દ્વૈત ભાવના
 જાય; સોહં જ્ઞાતાનંદ અનુભવ્યા, વસ્તુ જયારથ થાય. શુદ્ધ ભોમીકા
 અસિપદ આવે, ને મલિન માયા જાય; જીવ શિવ વિચારતાં, પોતામાં
 સમાઈ જાય. પોતામાં પોતે સમ્યો, અદ્વૈત આતમરામ; કલપના કાં-
 સલ ટલિ, પાંચું તે મન વિશરામ. સુરિનર મુનિ જેનું ધ્યાન ધરે,
 નિગમ નેતિ નેતિ ગાય જોહ; પુરૂષોત્તમ પરમાત્મા, અખે પણમાં
 પ્રગટ્યા તેહ. પદ. ૨ રાગ ધોળ. પરપંચ મુકે મારા પ્રાણિયા, અંતે સાચ
 હશે તો ફલસેજો; કોટિક અજ્યાં અજવાલું કરે, રવિ વિના રજની
 તે ક્યમ ટલસે જો. માયા મિઠિ મિશરી ખાંડસી, મુરખ માંખ્ય થૈને
 વજગ્યો જો; તન તુટે પણ મન છુટે નહિ, મુઠ મરે તોય ન રહે
 અલગો જો. પરં ૨ પરશ પરમ ચતુર અંતરજામી, હરી તે કેના
 વાયા તે કેમ જાણેજો; કર્મ શુભ અશુભ કર્યાં હસે, અંતે આવીને
 હાજર થાસે જો. પરં ૩ મુસે હંસતણાં પર કાતરયાં, એવું મન

આત્મનું હેતુ જો; પ્રીતમ પોતાના અત્તાનથિ, દોષ પારકા દલમાં
 સેતું જો. પરં ૪ પદ ૩ આ અવસરમાં હરને ઓલખો, જ્ઞાન પામવા
 તતબર થાજો જો; ચુક્યો તો ચોરસિમાં ગયો, એવું જાણી હરીચુણ
 ગાજો જો. આ અ. ૧ જોવા સ્વારથમાં શુરો યયો, તેવો પરમારથ
 આદરતો જો, તો તું અવિચલ પદવી પાંખતો, સાંને સરતો ને અવ-
 તરતો જો. આ અ. ૨ ગ્રહના સૂખમાં શું રાચી રહ્યો, જામરડાં ફલ
 જંતુની પેરે જો; હરી માયાનું બળ જાણ્યું નહિ, લિધો ભવસાગરની
 લહેરે જો. આ અ. ૩ હરિના નામતણી નૌકા મલે, પ્રાણી સેજે
 પામે પાર જો; પ્રીતમ જે પરમારથ પ્રીછસે, પૂનર્પિ નહિ તેને અવ-
 તાર જો. આ અ. ૪ પદ. ૪ જ્ઞાન અમૃત બોજને, બાગી તે મનની
 બુખરે; બાઈ ગઈ અવિદ્યા આપદા, મટ્યાં તે દ્વંદ્વનાં દુખરે. આ-
 વો અવધ્યે રે કાંઈ વિવેક વિચાર, અનુંભવાનંદને ઓલખ્યારે.
 ૧ અનુંભવાનંદને ઓલખ્યારે, એક અદ્વૈત આનંદ ધનરે; બાઈ ત્વં
 પદ તત્પદ એક અસિપદ આત્માનિજ મનરે, નહિ પ્રતક્ષ પ્રોક્ષનો
 બાદ; અનુ. ૨ પરપંચનું પરમાણુ કરતાં, બાગી સરવે જ્ઞાંતરે; બાઈ
 સાંખ્ય શબ્દ વિચાર કરતાં સ્વરૂપમાં ચૈ સ્વાંતરે, પુરૂષોત્તમ છો પ-
 રીશ્રવ. અનુ. ૩ વાસુદેવ સ્વામિ રહ્યા વિલસિ પિંડને બ્રહ્માંડ રે,
 ચૈતનતા માંહરવે પોતાની આત્મા અખંડ રે; પૂર્ણાનંદનો સોહં પ્રકાસ.
 અનુ. ૪ બંધ મોક્ષનો બાદ છૂટ્યો મટિ વાંણ્યની તાંણ્ય રે, કાંમ કોધ-
 ની મટિ કલ્પના જાણી વોણિ થઈ જાણરે, મુલદાસ કે માનું બ્રહ્મ
 હે. અનુ. ૫ પદ. ૫ મારિ માયામાં મોહ પામ્યો, હુંને માઈ અત્તાનરે; સંસે
 ઠાળ્યો સદચર વે, મને થયું માઈ જ્ઞાન રે; એક અદ્વૈત નહિ નહિ દ્વૈત
 બ્રહ્માનંદને ભેટતાં રે. ૧ મારી અવિદ્યામાં હું અવરાણો, મે તન
 ધરયું ત્રીચુણ રે; બાઈ જિવ ઈશ્વર મને માન્યા, નિશ્ચે હું નીરચુણ
 રે. એક. ૨ માઈ અંતઃકલ મુજને ભ્રમાવે, મન બુદ્ધિ ચિત અહંકાર
 રે; બાઈ માઈ સ્વરૂપ મને સ્પર્ધુ બ્યારે, આળ્યો સૂષ વિચાર રે. એક.
 ૩ દાતા ભુગતા દેહીજ મટિ, મુખ્ય દુઃખની સંજોગ રે; બાઈ ભૂત
 ભવિષ વૃતમાન, કાલ તે પ્રાણબ્ધનો જોગરે. એક. ૪ ચીદાબાસ હું
 વડે હુંજ ચૈતન, હુંજ સમૃં જ્ઞાન રે; બાઈ કારજ કારણ હુંજ

કરતા, ત્રીપુટિ પ્રસ્થાન રે. એક. ૫ મારી ઇંદ્રિનો હું અધિકારી, હું વિશ્વ હું દેવ રે; ભાઈ હુંજ સ્વામિ હુંજ સેવક, હુંજ કહું મારી સેવ રે. એક. ૬ મારી વાણિ મુને પ્રકાશિ, મુજવડે એ વાણુરે; ભાઈ પ-રાપશ્યંતિ મધ્યમાં, વૈષ્ણવી તે માંડે કરે પરમાણુ રે. એક ૭ જાગ્રત માહિ હુંજ વરતું, હુંજ સ્વપ્ન માહિ રે; ભાઈ સૂષુપ્તિનો હુંજ સાક્ષિ, તણે મુજમાં નાંહિ રે. એક. ૮ સ્થાવર જંગમ સ્થૂલ સુક્ષ્મ, સર્વે મારો ધાટ રે; ભાઈ પાંચ પચ્ચવિશ મુજને વલગાં, મારો પીંડે વૈરાટ રે. એક. ૯ હુંજ વિશ્વમાં વિશ્વ મુજમાં, આગ્ર મધ્ય ને અંતરે; ભાઈ મુ-લદાસ કહે તે. સાન શમશ્યા કૌહિક સમજ્યા સંત રે. એક ૧૦૫૬. ૬ આયો અનુભવી સંતની ટોલીરે, પીયો ખલ્લ રસાયણ ઘોળીરે. ૧ ખલ્લ રસના તે વીરલા ભોગીરે, રસ પીયે સુખલડા ભોગીરે. ૨ અઅ-બ્યો રસ જીરવ્યો ન જાણે, ગુરુગમ હોય તેણે જીરવાયે. ૩ જીરવે તે હોય અવીનાસીરે, વસ્તુ રૂપે થયા પરકાશીરે. ૪ વસ્તુ રૂપે થયા વસ્તુ જોતેરે, પુરણાનંદ થયા છે પોતેરે. ૫ ખલ્લવેતા ગુરુ મહ્યા જો-નેરે, ભવપારશ્વ ઉતાર્યા તેનેરે. ૬ ગુરુગમ વિના કયણી ને કથેરે, તાંડુલ છાંડિને કુશકા મથેરે. ૭ ગુરુગમ વિના દાલા એ ધોધારે, ભણતાં પાર ન આવે પોધારે-૮ ગુરુગમ વિના બાહિર બુદ્ધિ આ-લેરે, પાસે વગતુને પ્રોક્ષે આલેરે. ૯ જોણે સાચા ગુરુજીને સેવ્યારે, તેણે જીરવ્યા અચર્યા રસમેવારે ૧૦ કહે કમ્મજી ગુરુગમ આવીરે, સકલ લોકમાં વસ્તુ ફાવીરે. ૧૧ ૫૬. ૭ સદગુરુ સંતે કીધી મારી સહાય, એા લખ્યાઓ નિજ આત્મરે; ધીરજ દબને બતાવ્યું છે ધામ, હરીહરી આશ્વો હાથમારે. ૧ ગુરુપે અમને બતાવ્યું છે જ્ઞાન, સમગ્રાવી મુ-ને સાંતમારે; મંત્ર સાધ્યો મારા મંદીર માંઈ, કહ્યું છે મારા કાંન-મારે. ૨ દયા કરીને ડગતુ રાખ્યું દીલ, અસ્થિર મન સ્થિર કર્યુંરે; નુરત્વે સૂરત્વે નિરખ્યા નિરાલંબ, એક ધ્યાન હરી સાથે ધર્યુંરે. ૩ અંબુ મધ્યે દિશ્વે છે આકાશ, વૈરાટ રૂપીયો દ્રષ્ટે પડ્યુંરે; હુંતો માંડે બુલિ તિબુવન, જાગિને જોતાં ઘર જડ્યુંરે. ૪ કિષ્કો કિષ્કો દૈત તણો સંધાર, અદ્વૈત બાસો આપમારે; વૃત્તિ પોકી ખલ્લાંડને પાર, તે ના આવે માયાતા માપમારે. ૫ નિરખે પદ હું પામી છું નિર્મીત, લે

જ્ઞાન ગંગામાં જઈ બલિરે; અહ્ય અગ્નિમાં બાહ્યાં જીને બીજ,
ઉગવાની તેને આશા ઠલિરે. ૬ ત્રિગુણ ઠાલિ ખોળ્યું જીને આપ, એક
અહ્ય તેને જાણીયોરે; કહે લાષો તું કર્ય તેનુ મજન, જે હરિ વેદાંતે
વખાણીયોરે. ૭ પદ ૯ આજ આનંદ મારે અતિ ઘણોરે, પામી હુંતો હ-
રિ ગુર કેરે શરણરે; જ્ઞાંતિ બાગીરે ભવરોગનિ, ઠલિ ગયું જન્મનું
મરણરે. આજ. ૧ આજ બાગીરે ઈંદ્ર જાલનિ, પામી મારે નિજરૂપ
નિજનંદરે; સદગુરુવે સનમુખ બાલિયું, ઠલિ ગયા દેહાદિકતા કુંદરે.
આજ ૨ પોતે પરકાશે પરમાતમા, અધિષ્ઠાંત અનુમયું આપરે;
ઐશ્વર્યક ચોતથિ ઠાળ્યાં, ઠલિ ગયું અણુછતું આપરે, આજ ૩ વર-
તિ જતારે ગઈ વાસના, ઉરમિ કેરો આબોહ કાંઈ છહેરે; મહા-
વાયક કેરો સરવડાં, સદગુરુ શબ્દના વરસે મેહેરે. આજ ૪ અખે-
પણું અવિલોકિયું, સુધ્યચૈતન નિરાલંબ રૂપરે; વરતુ જ્યારથ પામયિ,
વિલસા રહ્યો અહ્યાનંદ ભુપરે. આજ. ૫ પદ ૯ કહેરે સંતો હરિપદ
કેમ હસે, તેનો મુજને સમઝાવેને મર્મરે; જોણે ઠલેરે જણે વેદના,
જેમાં કાંઈ નવ ખેસે કર્મરે. કહે ૧ ચોદિયા ચાતુર માસ મેં કર્યો,
સાતકાલે કંઠજલ માહેરે; ઉમ્મકાલે પંચા અગ્નિ સાધીયા, તોયે નવ
ગયું દેહાઅભિમાનરે. કહે ૨ તીરથવૃત મેંતો બહુ કર્યાં, અવણે
મુશ્યાં વેદ પુરાણરે; પ્રથવી પ્રદક્ષણા મેં કરિ, જ્ઞાનવિના યઈ મોટી
હાંણરે. કહે ૩ દીન જાણીને દયા કીજીયે, ચરણે તમારે મુક્યું છે
સોશરે; હવે હરિ તમથકો પાંચાયે, દાસ ગેપાજના ઈશરે. કહે ૪
૫૬૧૦ દેશીફર સાંભજ શખી પ્રાણી, શું વલગો મીઠ્યા વાણીન્ને;
શું હીંડેછે ફોગટ કુલ્યોન્ને, ઘર ધંધામાં ભુલ્યોન્ને. ૧ માહાઈ માહાઈ
કરી ઘણું માણુંન્ને, ફરવી નરકની આણુંન્ને; દારાસુતને દેખીન્ને,
નવળેયું રૂદાએ પેખીન્ને. ૨ કર્મ કર્યો દેહ બાવેન્ને, જુડો આરે આ-
વીન્ને; રામદીવસ ધણુ રજતોન્ને, ત્રીવિધિ તાપમાં બળતોન્ને. ૩ કા-
મક્રોધ અહંકારેન્ને, ભવ ફરતો વારે વારેન્ને; તું સંતની નિદા કરતોન્ને,
પાપે પેટજ ભરતોન્ને. ૪ સંતની સેવા સુધાન્ને, ઉંધુંવાણું અકરમી
ઉંધાન્ને; તેં અહ્ય ન બળ્યા સાક્ષાતન્ને, એટી આતમધાતન્ને. ૫
અગો કહે અહ્યને મળ્યેન્ને, જનમનાં બંધન તણ્યેન્ને ૬

પદ ૧૧ મોંઘો મનુષાનો આરોળિ, કેવલપ્રહ્લ સંભારોળિ; સંસારછે
 બવજલ આરોળિ, રેહે માયાથી ન્યારોળિ, ૧ હેતે હરિ ગુણ ગાનેળિ,
 સંત સંગતમાં નાહાનેળિ, તાહારું જમનું બંધન ઠલશેળિ, માહાપદ
 મુંઘું મલસેળિ, ૨ દેવધંધે મનુષ્યા દહેનેળિ, તેપામ્યો તું તેનેળિ, ત-
 તપરથઈ હરો ભજી રાળેળિ, જમનાં બંધનતજી રાળેળિ. કીલેસત
 સંગ ભારોળિ, દીલે તનમત વારીળિ; સતસંગે મહાપદ ફાવેળિ, આત્મ
 અનુભવ આવેળિ, અંતરમાં નીજ રૂપ દરસેળિ, સદગુરૂ પારસ પરસેળિ
 અમોકહે ખચરસ પાંમોળિ, ૨હું સદગુરૂ ચરણના સામોળિ. ૪ પદ
 ૧૨ સખીકહું સાંબળ માહારી વાતરે, મળી આ ઐશ્વર્યાવતનો નાથરે.
 ૧ ગુરૂએ ઝાપ્યો મારો હાથરે, મૂળને કંધી સહુમાં સતાથરે. ૨ સખી
 મુને આનંદ વાંતો અંગરે, સખી હૂંતો વાલસી ચીત્તાનંદ સંગરે. ૩ થયો
 માહારી દેહ બુદ્ધિકરો ભંગરે, ગયુ સખી કુવાસના કલંગરે. ૪ સદગરૂવે
 સનમૂખ બાહૂરે, સખી માહારા બવનું પાતક ટાલુંરે ૫ નીજરૂપ
 સ્વયં પ્રકાશ નિહાળુરે, સખી મારે અંતરથયું અજવાલુંરે. ૬ સહીઅર
 સાંબલને કહું માહારારે, સંતની શોભાથી કહું સારરે ૭ હેતે વરને
 હરી ગુરૂ પ્યારરે, ભાગ્યશા ને પ્રગટે તારીરે. ૮ શોભાપ્રહ્લાદીક રા-
 ખ્યું ધરેને, એ સુખ અધીકારકાયેક પ્રીતિરે. ૯ પાંચર પથુ આ પેર ન
 ભણેરે, અણછતા બવના ક્રમને તાણેરે. ૧૦ ભમે બહુ ચોરાસીની
 ખાણેરે, પડીયા વૈખરી કેરી વાણેરે. ૧૧ અખો આનંદ નીજરૂપ મ-
 હાણેરે, લોકમાં લોકપણેયે ચાણેરે. ૧૨ પદ ૧૩ હરિહરિહરિ એમ કેમથયું,
 છતે હરિએ બુલ્યાએ લોકરે; કુખરે દેખેને દોડે દો દીસા, કાયા કષ્ટે
 આવીને ફાકરે. હરિં ૧ પોતે પ્રભુને પ્રીતિ નહિ, તેણેકરી દોડે ઠારો-
 ઠારથરે; આવો રૂડો પ્રાણિ પાપી થયો, નબળજીવો હરિ આણિવારે.
 હરિં ૨ મનરે માનેને આનંદ પામે, તેતો વરતુ પોતાની પાસરે; નાસ
 પાંમ્યા તે જીગ વહિગયા, તેને પુજે આણિને વીસવાસરે. હરિં ૩
 માતતાણુંરે યાતપાંત તજી, અંગુઠો પોતાનો કરે પાંતરે. મનુષા જન્મ-
 થી પથુ ભજાં, તેને રૂદે હોય કાંઈસાનેરે. હરિં ૪ ભણ્યા ગણ્યારે
 બૂજા પજ્યા, આ સી મોટી અચરજ વાતરે. ચાકલે ચડીને બેઠા પારખુ,
 ખોટાં નાણાં પરમે દાવશ ને રાતપરે. હરિં ૫ હરિપદ પાંચવા આ

દેહધરી, તેતો નવ્ય સરયું એકે કાન્તરે; દાસગોપાલ કહે કર જોડી, માયા
 તમારી નહીં મહારાજરે. હરિ. ૧ ૫૬ ૧૪ સમરણ કંચને સન્ધિદા-
 નંદનું, મુકિ મનતણો અહંકારજો; આ સહુ જૂઠી બાજી જાણજો,
 જેવો રાત્ર તણો વેવારજો. સમ. ૧ જેવા ધુમાડાના બાચકા, એવું
 ઝાંઝવાનું નીરજો; સિસુના સરખો સરવે એવજો, ક્ષણમાં વણસી જાય
 સરિરજો. સમ. ૨ સેર ગુજરિનિ પેરવે સરવે મધ્યું, તેને વિછડે તે
 થું રોયજો; માટે સમજીને સોદા કરે, તેણે અંતે હાણ્ય ન હોયજો.
 સમ. ૩ હેતે પ્રિયે હરિને સંભારજો, એકે તરવાનો ઉપાયજો; પ્રિતમ
 પ્રભુનું બજન નવ્ય બૂલિયે, તારો જન્મ કતારય થાયજો; સમ. ૪
 ૫૬ ૧૫ જેજે જગતગુરુ પરમાત્મા, તમારો મૈમા તે થું કૈયજો; એક જી-
 બ્યાનો તે શો આશરો, શેષસહસ્ર મુખે પાર ન લેયજો. જેજે ૧
 અગમનિગમ અનુમાને કહે, શલિતા પુરે વૃષા વરતેજો; ધુત્ર દેખી-
 ને વહનિ કહે, બાણ ચાલે પૂરૂષ ન સરતેજો. ૨ સાગરતિરે જે ઉભા
 રહે, તે સૌ તરનું વરણવ કરસેજો; માહાજલ માખ્યામાં આવે નહીં,
 તેતો અપાર કે આચરસેજો. જેજે ૩ બાજી બાજીગરને થું લહે,
 ધુત્ર પિતાને તે થું જાણેજો; પ્રીતમ જે પરમારથ પ્રીછસે, તેતો અ-
 ખંડ અભિપદ માણેજો. જેજે ૪ ૫૬ ૧૬ એવું બિડ બાધું કે કા-
 લનું, તે એડયું નવ્ય એડાયેરે; કબ્રધિ ખેરડી બહુ થઈ, માંઈ હુંડું
 કરતા હરમારે. ૧ ઝાંઝણી જાલા ઉરમી, માંઈ મેહગોરડ છે મોટારે,
 અસ્તાન આકડા અતિધણી, તેનાં ફલ લાગ્યાં છે ખોટારે. ૨ નિંદા
 ગલીનાં ઝાડવાં, માંઈ વીખય વેલ્યના ગોટારે; માયા મમતાના રાફ-
 ડા, માંઈ સંસે સર્પછે મોટારે. ૩ આશા તમ્મા આવલ્ય ધણી, તેનાં
 ફલ કોણે નવ્ય આધારે; બિન્ન જાલાં લાગ્યાં મો જાલનાં, માંઈ કરમ
 કંધારાં બાંધારે. ૪ લોભ બાવલિયા બહુ થયા, માંઈ કોષ કેરડા ઝા-
 ઝારે; મન મંથલો ચારો કરે, મેલી કુલનિ મરજદારે. ૫ ધરિયા અ-
 રણ અતિધણી, એનિ ગંધ્ય લાગેછે કુડરે; ગુરુગમનિ જેને ગત્ય
 જડી, તેણે બિડ નાંખ્યું છે સુડરે. ૬ બ્રહ્મ અગ્નીની આલમાં, તેણે
 સુડ મેલ્યું છે બાલરે; માધવ સાધુના સંગમાં, હુંતો બ્રહ્મ રહોજી
 બાલરે. ૭ ૫૬ ૧૭ સાધુજનના સંગમાં, જઈ નિરમલ બ્રુધિ લાવરે;

હલ જોડાવો હેતનાં, ખાંતે કરીને મુલ એડાવોરે. ૧ વિવેક વિચાર
 ખે બલધિયા, બાંધ્યા સલંગ સુતરનિ રાસેરે; ધરમનું પુસરું કાંધે
 ધરો, લ્યો પ્રેમ પરીણા પાસેરે. ૨ નુરત્ય સુરતનિ સમોલું, અને નિ-
 મનું જોતરે વાલોરે; સગન જડો સતસંગની, ઈમ નિશ્ચે કરિને ના-
 ડોરે. ૩ કોથ ધાલો દયા દાનની, હિમત કસવાલો આણેરે; કરમનું.
 જીહલું હેડું પડ્યું, તમે કાંઈ ન લેજો જાણેરે. ૪ હલકાલિ કાલો હ-
 રિ નામની, તારે અવસર આવ્યો મોટોરે; કંઠકાવારમાં કુટિ જસે,
 જેમ પાણેનો પરપોટોરે. ૫ સાધુરે જનમાં સુખ લિયો, તમે તનમન
 ધન દ્યો વારિરે; માધવ ગુરને ભેટતાં, મુને ખલ મધ્યા સુખકારિરે.
 ૬ પદ ૧૮ ગુર મલતે ગોવિંદ મલે, એમ વદે છે વેદ પુરાણેરે; અનુ-
 ભવની એલિ થઈ, માઈ ખલ જલ વરષાં પાણેરે. ૧ મન એતરે
 મોટું ધણું, એતો મલિયું ગુરજીને જ્ઞાનરે; વાતણિયો વરતિ કરો, ત-
 મે મલસો સંતની સાનેરે. ૨ જ્ઞાન વૈરાગ મેડાંડવાં, આનંદની ઓ-
 રણિ બાંધોરે; સાધુ જનના સંગમાં, મને અમુલ્યક હિરણી લાધ્યોરે.
 ૩ ખિજ વાવો નિજનામનું, મૈ કુલનું કલિયું મલિરે; ઉગારો થયો
 અંતર આતમા, વાવેલ્ય વાધિ છે વેલિરે. ૪ વેલ્ય વાધિ ચૈદ લોકમાં,
 એનું મુલ છે આનંદકારિરે; માધવ ગુરને ભેટતાં, હુંતો ભવજલ એડો
 હારીરે. ૫ પદ ૧૯ ભજસાગરનો ભેટલ્યો, ગુરમનું પદ લાધ્યુંરે;
 મહાવાયક વસ્તુ જડી, એમાં મન માઈ વાધ્યુંરે. ૧ ઘટ ભીતર દીવો
 થયો, તારે પ્રગટ થયું અજવાલુંરે; પુરણ છે પરમાતમા, ખિજું ખ-
 લ ત્રિના નવ બાલુંરે. ૨ ઉપનિષદની આગ્ના, તમો મન જોજ્યો વિ-
 ચારીરે; હું જોતાં તો હું નહી, છે ખલ અખિલા ધારિરે. ૩ પ્રતિભિ-
 ખ પડ્યું જેમ જલવિષે, એતો સુર્યવડે એ સાચુરે; મોરસિલાના પ-
 ડમાં, ખિજી કાંઈ નદેખું પાણુરે. ૪ નસપત્ત પાકિ નિરાકારની, તેનાં
 ફલ હું જ્યમ કરી દાખ્યુંરે; માધવ ગુર ગોવિંદ મધ્યા, તેનું લખ્યું જ્યમ
 કરિ રાખ્યુંરે. ૬ પદ ૨૦ પરથમ પુણ્યે ગુરજીના પાય કે નેણે નિ-
 રખિયેજીરે, ધરીયે ચરણકમલનું ધ્યાન, કે હૈડામાં હરખિયેજીરે. ૧
 જો મેલીયે મન મરજદા તો લાવો લીજીયેજીરે, જાપ કોટિ જનમનાં
 પાપ, મુધારસ પીજીય જીરે. ૨ ગુર અક્ષરાતીત આનંદ કહ્યા પ-

દવાણીએ જીરે, સદગુરુ છે ચૈતન પ્રહ્લ જીવન ધન્ય જાણીયે જીરે.
 ૩ તેમાં આણીશનાં દહબાવ, કે મોટો મરમ છે જીરે; તેન પુરેછે
 સામ્ય પુરાણ, કે પુરણ પ્રહ્લ છે જીરે. ૪ અંડસક તીરથનું કૂળ, કે સંતોના
 ચરણમાં જીરે; તેનાં નાતાં નારમલ થાયે, કે અંતસકરણમાં જીરે. ૫
 માનાં જી કહું એક વાત, નીશાના કામની જીરે; સદગુરુ છે પુરણ પ્રહ્લ,
 કે મુરત રામની જીરે; વલતાં જોડીને કરપાણ્ય, પ્રકંભા કીજીયે જીરે;
 સદગુરુ શું રમીયે રસ રૂપકે, તન મન દીજીયે; કરતાં તપતીર્ય વ્રતજોગ,
 કે કરતાં ખુટીયે જીરે. સંતરાણે ત્રીવિધીના તાપ, કે શબ્દ છુટીયે જીરે; એ
 છે તીલક ત્રિભાવન સાર, ત્રીગુણા તીત છે જીરે. એ છે ગુણવાણી-
 ના ઈશિ, કે પુણું પ્રિછળે જીરે. ૬ જો આપે થાયે પ્રહ્લ ૩૫, તો પ્રહ્લને
 ભાલીયે જીરે, મુલદાસકહે માહાન્નીધ્ય, કે વગ્નુ નિહાલીયે જીરે. ૧૦૫૬૨૧
 ગુરુ પ્રહ્લનાં ચરણ ઉપાશીએ, સેજે શોક સમુલો ટલીભય; વચ-
 ન સત્ય માનિયે. ૧ જે કોષ પ્રેમે-પિયેરે પગ ધોઈને, ઉઠ કોડ તિરથ
 તેને થાય. વચન સત્ય માનીએ. ૨ જસ લક્ષ તે પ્રેમ પ્રસાદમાં, જુ-
 ક્તિ મુક્તિ તે સેજમાં હોય. વચન. ૩ જે કોષ પ્રીતે કરીને પ્રવર્તશે,
 દહ દરશી દખે નહોં કોય. વચન. ૪ શુદ્ધ ચૈતન સાક્ષિ તત્વ મસિ,
 સદા સમરણ એક રસ સોન. વચન. ૫ આઠે આગ્રણ પારથ પર-
 માત્મા, નહિ આગ્ર મધ્ય અવશાન. વચન. ૬ રૂપ રમણ સગુણ
 સોષ્ટએ સદગુરુ, જેને નિગમ નિરંતર ગાય; વચન. ૭ કહે પ્રિતમ પ-
 દ રજ પરસતાં, દુઃખ જન્મ મરણનું જાય. વચન. ૮ પદ ૨૨ એવો
 અખંડ અમર વર હું વરિ, ફરિ પડયું નહિ ભવ કુંદ. અખંડ. ૧
 જેનું રૂપ સ્વરૂપ સોયામણું, ઘણો અખિત લોકનો આનંદ. અખંડ.
 ૨ જેને વરવા તીરથ તપ આચરે, ધરે ધ્યાન તે જોગ વૈરાગ અખંડ.
 ૩ કરે કાશિ કેદાર હિમાલે ગજે, તજે રાજ સર્વ સુખ ત્યાગ અખંડ.
 ૪ વરનિ તિત લોકમાં કોષક આચરે, એવા સૂરવિર ધ્રુવ ધિર અખંડ.
 ૫ ભૂમિ ગૌ પદ ગગન ગુંગમણિ, સાત સાગર અંગલીનું નિર.
 અખંડ. ૬ ખેત્રી ખેત્ર જનાવે બહુ બાતના, કાઠિ સંકે નહિ સતિ
 કેરો વેથ; અખંડ. ૭ સતિ સ્વાંગ ધરે તે નિશે બજે, કરે પાવક
 માંહી પરવેથ; અખંડ. ૮ પ્રેમે પામિ પતિ પરમાત્મા, રહિ રૂપમાં

એક રસ લિન. અખંડ. ૬ સ્વામી પ્રિતમનોરે સભર બોલો, સિંધુ
અમૃતમાં મન મિત. અખંડ. ૧૦૫૬ ૨૩ સંતની સેવા કીજીયેરે સુધ્ય
ઓતે કરીને, દેહ કલ ટાલીને પ્રહ્લને નીહાલીએ; પ્રેમ નેમ નિત્ય
પાલીએરે, સુધ બાવે કરોને. ૧ ચરણોદક પીજીએને પ્રસાદી લીજીએ,
તન મન વારિ દિજીએરે. સુધ્ય. ૨ પાંત ચવરાવીએ ને ચરચા ચલા-
વીએ, પ્રેમની ગોષ્ઠિ ખનાવીએરે. સુધ્ય. ૩ તાળાં ટટશે ને બંધન છટશે,
ભ્રમની ગાગર કુટશેરે. સુ. ૪ શંશે સમાવશે ને હરિ ઓળખાવશે, પ્રિતમ
પ્રેમ ઉપજાવશેરે. સુધ્ય. ૫ ૫૬ ૨૪ સંત બગવંત એક રૂપ છેરે, બીજ
બાવ ન. આણી; એક રૂપ જાણશે તે મહારસ માણશે, તે શાને મત
તાંણશે. બીજ બાવ ન. ૧ જ્ઞેમ પુરૂષ વાસના ને અંતર અંત કા-
શના અખંડ પ્રહ્લનિ ઉપાસનારે. બીજ. ૨ જ્યમ સિંધુ એકછે ને
સેહરી અનેકછે; જોયામાં જીજ્ઞાસો વીવેકછેરે. બીજ. ૩ જ્યમ મહાર હેમકે
સંત હરી રામછે, પ્રિતમ પ્રભુ શુ નીત પ્રેમછેરે; બી. ૪ ૫૬ ૨૫ જ-
ન્મ કરતારથ કીજીએરે રહિએ સાધુનિ સંગે, સત સંગ સાર છે એ તત્વ
વીચારછે; બજતાં બવનો પારછેરે. રહિએ સાધુની સંગે. ૧ પ્રેમ રસ
પીજીએ ને, પ્રેમથી ન ખીજીએ; દેહ ધરચાનો લાહાવ લીજીએરે. રહીએ. ૨
સાધન શું કરે ને સીદ કુટી મરે, સત સંગે ક્ષણમાં તરેરે; રહીએ. પ્રી-
તમ પરમારથી હરીના હેતારથી, તે છુટા સંસાર થારે; રહિયે. ૪ ૫૬ ૨૬
જ્ઞાન ગંગામાં ઝીલીએરે, નીત નેહ ધરીને; પાતિક પ્રજલે મેલ મન
નો ટળે, સમિચ્છાનંદ સેજે મળેરે. નિતનો. ૧ જીવપણું જાયછે ને
આત્મા દરસાયછે, કાગ ટળીને હંસ થાયછેરે; નીત. ૨ નાનનંદ
ઉપજે ને પ્રહ્લ બાવે બજે, વીશે વીકાર ન લાગે રજેરે; નીત. ૩ અ-
ખંડ અદ્વૈત છે ને સુખ અપાર છેરે, પ્રીતમ પરમે ૫૬ સાર છેરે;
નીત. ૪ ૫૬ ૨૭ સુખની સીમારે શી કહું, હરિ ગુરૂ સંતની મેરઘ;
આનંદ સાગર ઉલટ્યો, યેછે લીલારે લેહેર; સુખ. ૧ જ્ઞેને માટેરે જ્ઞે-
ગીયા પુરે વનમારે વાસ, સાધન સાધે જહું બાતનાં; કષ્ટે કરતા સંન્યાસ.
સુખ. ૨ પુરેણ રૂપે પુરી રહ્યો, આપે આત્મરામ; બાહ્યાભિતર
ક્યાં કહું, ઠાણો દેખુ નહિ ઠામ; સુખ. ૩ ૫૬૯ છુટ્યોરે પંચનો, તુટ્યું
ત્રણેનું તાણુ; ચિદધન સાગર કલોલમાં; ઝીલે સુરતી સુખંણ. સુ ૪

દેશકાલ દરમે નહિ, આપમ વર્ણ વીકાર; માયા કાલ ને કલ્પના, કુખ્યો
 આપે અહંકાર. સુ. ૫ જગત સુત્ર સુષોમિ, તુરીયાથી છેરે પાશ્વ; એ-
 માં કહેવા પણ ગ્રેહવા નહીં, સાચો સહુનો આધાર. સુ. ૬ વાંણી
 વીલસીને ત્યાં ઠરી, નેતિનેતિ કહે નેત્ય; સુધિ સુરિતિતાંહાં જો મલી,
 મલતારસ બસ ડેહ્ય. સુ. ૭ દરિયો દેશથી ઉલટ્યો, પુર્ણ સ્ફુર્યું
 આકાશ; લેહોરિ ઉઠી આનંદની, બીજો બાસે નહિ બાસ. સુ. ૮ કેવ-
 લ્ય વરતુતો એક છે, વેદ છાપીછે છાપ; ત્વંપદ તત્પદ વાંચને, તજતાં
 આપોરે આપ. સુ. ૯ મોહોટો મર્મ માહા વાક્યનો, લક્ષે લીજેરે લાવ;
 લક્ષા લક્ષી જુદોનહિ, ભિન્ન બાસે નહીં બાવ. સુ. ૧૦ જડતા દી-
 સે નહીં જીવની, જોજો જોટુંજ યાય; વેરિ સકટ વિચારતાં, કેવળ
 કાટ કહેવાય. સુ. ૧૧ બુદ્ધ્યે બાસતુ કાર્યમુ, જોવા મત્ર વિલાસ; બા-
 જી મનનિ બાધી ઠરી, મન નહિ પોતાની પાસ. સુ. ૧૨ બારે બાગ્યથું
 વિનવું, ધન્ય ધન્ય ગુરુજીની વાંણ્ય; ધન્ય ધન્ય શાસ્ત્ર વેદાંતને, જોયિ
 લાખેણી લાંબુ. સુ. ૧૩ આનંદ સાગર અખંડમાં, પુરણ પુરષોત-
 મ રંગ; જ્ઞાન મહા રસ માણુજો, સદગુરુ સંતની સંગ. સુ. ૧૪
 પદ ૨૮ સાચા ગુણ કહીયે સંતના, અવિગલ પદના દાતાર; નાવ
 ચડાયે હરિ નામને, ઉતારે બવજળ પાર. સાચા. ૧ અખિત સરખી
 વાણી વેદે જીવના અનુગ્રને કાજ; હરિના સંત દયા કરે, તારે ભેટે મા-
 હારાજ. સાચા. ૨ મિહિમિટો માયા કરે, યાએ આનંદના ઓધ; દલની
 કુબંધ્યા તે દુર ખથે, લખ્યોરાશિના રોગ. સાચા. ૩ જોખમ ટાળે
 જમદૂતનું, આપે બક્ષિતનું દાન; અંતર અનુભવ ઉપજે, પ્રગટે આ-
 ત્મજ્ઞાન. સાચા. ૪ રિધ્ય સીધ્ય હરિ નામમાં, તેઆપે હરિદાસ; ત્રિવિધી
 તાપ તે પરિપક્ષે, ટાળે માયાના પાસ. સાચા. ૫ જ્ઞાન બંડાર ઉઘાડવા.
 કુંચી આપે હરી જન; અનુભવ ઉઘડેરે ઓરડા, હિરા મોતી રતન.
 સાચા. ૬ સાધન સાધિ હરિ પામવા, તે કૃણ આપેરે સંત; સકૃણ સમ-
 રધિ પેર સંતને, આણે બવ કેરો અંત. સાચા. ૭ શબ્દ શિરોમણી
 સંતના, પ્રાગા ગ્રહે જો તું આજ; અનુભવ રાએરે આત્માનો, કરવા
 પુરણ કાજ. સાચા. ૮ પદ ૨૬ હરિહરિ જનને હૃદ વસે, અદક્ષણ
 અલગો ન યાય; હરિજનને રૂપે યદ્ય, પોતાના ગુણુરે ગાય. હરિ
 ૧ સતામાત્ર સકલ વિષે, સોળકળા પુરણ સામ; પ્રગટ હરિજનને રૂદ

ખોલાળ્યા ખોલેરે રામ. હરિ. ૨ ક્રોધ ક્રોધ વાપી રહ્યો, અંતે રાક્ષસ
 થાય; હરિહરિ જનને મળી રહે, હરિમાં હરિજન સમાય. હરિ. ૩ કુલ
 પુઠળ કુળ સદા, તારે પુર્ણ કામ; પ્રથમ હરિજનને મળે, પછે સુંદર
 સામ. હરિ. ૪ અજ્ઞાને અધા બહુ આકુળે, ભિત્તે કુટ્ટેરે શિથ; બાળ
 વિના બટકી મરે, હરિજન પાસે જીગદીશ. હરિ. ૫ જે હરિ પામ્યા વળી
 પાંમશે, કરતાં સાધુનો સંગ; કહે પ્રાગો તે હરિ પામિયા, જેને સંતનો
 સંગ. હરિ ૬ પદ ૩૦ ઉત્તમ અવસરે આવીયો, સુંદીર મનષા અ-
 વતાર; બાવેભક્તને ભેટીયે, ઉતરીયે બવરેપાર. ઉત્ત. ૧ તતખર યજ્ઞને
 તે કરે, હેડું રાખીને હાથ; કર્મ કલેશને પરહરી રહેજે સંતોની સાથ.
 ઉત્ત. ૨ પુરવ પુત્ય પ્રતાપથી, હરીજન ઝાલે જે હાથ; હેડોયાયે હરી
 જનનો, ભેટે નીરગુણ નાથ. ઉત્ત. ૩ ત્રિવિધિ તાપે ડાઝે બલે, હરી-
 જન શરણે જે જાય; સિતલતા આવેરે અંગમાં, ગાત્ર નવ પક્ષવ થાય.
 ઉત્ત. ૪ જેખમ ટાળેરે જમનું, મરણ જન્મનોરે મારે; ચૌદબવન-
 માં મુગતા કરે, માથે હરિજન આધાર. ઉત્ત. ૫ કાલાબુસેરે કરમના,
 કુંમકુંમ કેરા લખાય; વાલા લાગેરે લાલને, હરિજન મહારસ પાય.
 ઉત્ત. ૬ સાધુસંગ છલ્લેસદા, બ્રહ્મા વીજુ મહેશ; સદ્ય સુખ સંતના
 સંગનું, પુરણ પદ એ પરવેશ; ઉત્તમ અવસરે આવીયો. ૭ ઉગરવાની
 આશાકરે, તોપ્રાગા સંતને સેવ; ઉલટ અંગે આંણી ઘણો, મળશે
 દેવાધી દેવ; ઉત્તમ અવસરે આવીયો. ૮ પદ ૩૧ અનહદ ગડગડીયાં
 નીશાન, શુભ્ય મડલમારે નેજા ઝલકિયા; રવીસશી ઉતારેછે લુણરે, પરાતપ-
 રથી પિઉજી આવીયા. ૧ જ્ઞાનની પાલખાંયે બેશી, અનુભવ અમર
 કરે ઓપે કરિ; વીધાસ વાડીમાં ઉતરીયા, પ્રધવીગલે ચારે મુક્યા પાથરી.
 ૨ સંત સિંગાસનમાં વિરાજ્યા, મોતિડાંના તોરા લલકિયા; ગગન મંડ-
 લમાં તંબુ તાણિયા, ઝગમગ ઝગમગ હીરા ઝલકીયા. ૩ ઝલા
 બિંબ અખંડકાર, ભાર અદારે ઝાંપ ધરીયા; પ્રાગાના સ્વામિ સું-
 દર વર, સબર બરાબર ભરે રહ્યા. પદ ૩૨ આજ ગણતિ અગ-
 મપુરીમાં, ગમતિ ગોઠ્યું કિધિ જોને; હીરા મોતિ માણ્યક મણીયો,
 મ ન ગમતી મેં લિધિ જોને. ૧ રંનાદે સ્વામિનો સ્વામિ, આ નજરે
 એ વ્યાહલો જોને; ચંદ્ર સુરજના ધરમાં જપ્તને, બ્રહ્મ અદરસી બાળ્યા

જીને. ૨ સુખમણી રાણી સંગે સહિયરયું, સોભાનો નહી પાર જીને; સાચા દેવળ વાલા સંગે, અરચે તે અપાર જીને. ૩ પાંચે શુભદ અનહદ વાળે, ઘોરે ભરીને ફેરિ જીને; હદ ખેહધ પરાને પારે, તે ધરમાં જમ્મ લેરી જીને. ૪ ત્વંપદ તત્વ અસિપદ આવી, ખેહસી પદમાહિ ખોલુ જીને; ઇંડપાર આગે આનંદો, તે દરવાજો ખોલુ જીને. ૫ સમ સાધનથી ઉરમી ઉઠિ, આવરણ વીક્ષેપ વામી જીને; મુક્ત મુમુક્ષુ માહા સુખ માણે, કૈવલ પદને પાંચિ જીને. ૬ જલહલ જલહલ જોવા સરખો, જલધ્યમ જોગી જડિયો જીને; કહે ધધરીયો અખંડાનંદ ધર, તે ધરમાં જમ્મ ભલિયો જીને. ૭ પદ ૩૩ ઇંગલા પિંગલા સુખમણી નાંડી, ઉતમુની આસન વાળી જીને; ધાતા ધેનું ભાંતજ ભુલિ, બ્રહ્મ નિરગુણ ભલિ જીને. ૧ જહદા જહદ સરચે જાણી, પરા પારમાં પેઠિ જીને; હરતામલ હરિ રાજ જાણાયા, આપે અલખ યજ્ઞ ખેઠિ જીને. ૨ બુંદ બપૈયા હરલ કીલકડી, ટેકે મનકું બાધું જીને; ક્ષર અક્ષર પરાને પારે, રતન અમુલક લાધું જીને. ૩ સભર સમાધિ ત્રાટકવાળા, પાતાં જલિયા પેખે જીને; સેજ સમાધીવાળા વિરલા, લાખુમાં કોઈક રખે જીને. ૪ હંસ પરમ હંસ હવે થઈ હુંતો, આવન જાવન ઉલું જીને; કમ્મ કાળનું ધુઆયું કોકકું, કાચ મટિ ગઈ ખુલું જીને. ૫ મત મરગીયા બડલ ચલાવી, આપે જંધું વાળુ જીને; અધ ઊરમિ ધક્કણાને મારે, રતન અમુલક ટાળુ જીને. ૬ કહે ધધરીયો અલખ તમાસો જે વીરલા કોષ જાણે જીને; ચરાચર આપીક અણલંગિનિ મરજીતા કોષ માણે જીને. ૭ પદ ૩૪ સાંભલ્ય સૈયર સદગુર મલિયા, પૂરવ જનમનિ પ્રીતે રે; સંચિત ક્રીમાણ નાખ્યું ટાલિ, પ્રારબ્ધ એનિ રિતે રે. ૧ ચોરાસિનો ચાલ મટાડ્યો, ખેહધ ધરમાં વાસી રે; અષ્ટાદશ આંગણીયે ઉભી, મુક્તી જે ધેર દાસી રે. ૨ મન રાજનિ ફાળે મારી, જીતી ડંકા દીધા રે; ક્ષર અક્ષર મુકિને આધે, અટલ વિહારિ લિધા રે. ૩ પરવરતિનુ પીયર માયા, મુલ નાખ્યો મોડિ રે; સમતા અળુમાં દરસોયતો, નિવરતિનિ જોડી રે. ૪ હદ ખેહધનિ હાટી ઉપર, હિરામણિયો હારો રે; વિજને વરખા ધનધંડા ગાળે, વાલમ ઉપરચ વારોરે. ૫ દશ નાદ દડ-

વડિયા ડુંકા, દરખ હવાઈ છુટે રે; નાજોને જંગળજો જોને, ટાંકા
જતાં તુટે રે. ૯ અજપાં ચમર કરતિ ફરતિ, વેહતિ વરતિ રાખો રે;
ધાતા ઘેઘ એક થઇને, નિર્ગુણ નગરી દાખો રે. ૭ સાતે સાગરનો
તે સ્વામિ, આઠમો અરણ્ય આવો રે; ગુરુનિ ગાદિ જન ધધરિયો,
તે નિશાણુ લાવો રે. ૮ પદ ૩૫ સદગુરુ સંગે સ્નાન અંગામાં, હુંતો
જઈને નાથ રે; તે દહાડાનિ હરિવર સાથે, કિંધિં સગાઈ રે. ૧ મન
ચેતનનિ ચોરી માહી, મોહન વરને મેલિ રે; સાચા ગુરુની સંગે હુંતો
કરતિ માંહી કેલી રે. ૨ આત્મ રાજ બુદ્ધિરાણિ, વેદાંતનિ વાણિરે;
ક્ષર અક્ષરને પારે ખોલું, રંગમોલ રેઠાંણિ રે. ૩ સુક્ષ્મ વેદનિ સંગે
હુંતો, ગુપતને પ્રગટ જાણુંરે; અવરણ વરણી વરણ્યો નાવે, માહાર-
સમિતિ માણુંરે. ૪ પરમ સનેહિ પદને પામિ, હિરામણિયો હાટિરે;
કોટીક અરકનિ ઉપર મેતો, બાંધિ બેહલ ધાટિરે. ૫ પૂર્વ જન્મનિ
પ્રીત્ય હુતિ, કોલ કર્યો તે પાલ્યોરે; જન ધધરીયા જલ્ય જોમિ,
આજ નજરે મેં ન્યાહો રે. ૬ પદ ૩૬

સુખની સીમા શિ કહું સહીયર, વિત્યા દિવશ વળીયા જોને; ક્રિપાના
સાગર ગુરુ મળીયા, અટલક થઇને દલિયા જોને. ૧ સોનાના સુરજ
ઉગિયા, સપરમો દિવશ જોને; કીરતારથ કીધાં વાલે, સકલ થયો
જનમ જોને. ૨ દ્રષ્ટિમાં નાવે નીગમ ગાવે, વાણિ રહિત વિચારજોને;
સદચ્ચિદ આનંદ જોને કહીએ, રેહે નવધાયી ન્યારો જોને. ૩ નવધા
માંહી નહિ નીમડો, દશધામાં દેખાસે જોને; અચ્ચો રસછે એહની
પાસે, પ્રેમીજનને પાસે જોને. ૪ મનના મનોરથ પુરવા, સદચ્ચિદ
આનંદ પામી જોને; બલે મખો પ્રાગાનો સ્વામી, વૃહે વેદના પામી
જોને. ૫ પદ ૩૭ સત સંગતમાં હરિને રંગે, મન માં રંગાયું જોને;
મોહ નિશાયે મુતો જગ્યો, વિવેક વાણું વાયું જોને. ૧ ધુડનિ દ્રષ્ટે રાત
રહિતો, દિનકરનો શા વાંક જોને, સ્વાંતે છિપે મોતી નિપજે, ખાલિ રૈ ગ્યા
શંખ જોને. ૨ સ્વાંતિનો હલાહલ અહિમુખ, ના મુકે વિષ ડુંક જોને; સં-
સ્કારનો પરિચલ જોરે; લિપ્યા વિધાતાયે અંક જોને. ૩ વધરાવણુનો
કરિને આલ્યો, બલિહણુને લંક જોને; નિમિત્ત વિના ગુણ દોષ ન થાયે,
જમ પંકજને પંક જોને. ૪ જલ નિરમલછે સહુથી ન્યારાં, નથિ લાંબો
ડુંકો વંક જોને; ચિદનો અંસ તે જીવ કેવાણો, તેને વળગ્યો કલંક જોને. ૫

સાકરે મલપણ સહુને આપે, પિતરોગીને કડવિ જીને; પિસાચણિયે
કંદજ સાયો, વળગિ અવિદ્યા બડવિ જીને. ૬ કોમક જનછે બડ બાગી-
લા, તેનાં પુરણ બાચ્ય જીને; સદગુરુ કેરાં વાયક સુંણિ. ઉપજ્યો દ્રઢ
વૈરાગ જીને, ચૌદ લોકનું સુખ બ્રહ્માદિક, તેને લાગ્યું ઝેરજીને; અમત-
ના ઓટકારજ આપે, તે ક્યમ આપે ઝેરજીને. ૮ કામધેન જીને ધૈર
ફુજે, તે કેમ પાસે બેડ જીને; બ્રાહ્મણ કેરી પંગતી આગળ, કેમ
કરી આપે ઢેડ જીને, ૯ કામ કરોધને મદ મજર, એ જીને જાતિ
નિચ જીને; એ અબડાવે સહુનાં અંતર, જાણિ ત્યાગ્યા નિચ જીને.
૧૦ અધિકારીને અંણ અધિકારી, બેનાં લક્ષણ બાખ્યાં જીને;
રામદાસના સદગુરુ સંગે; એક રાખ્યાં એક નાખ્યાં જીને. ૧૧
૫૬ ૩૯ હરિજનને વાલો સેત સમાગમ, જીવને વાલિ માયા જીને;
માયામાં વેંટાયો પ્રાણિ, બવમાં ગોયાં ખાય જીને. ૧ બ્રહ્માનંદનું
મહા સુખ મેલિ, વિષયાનંદને ધાયો જીને; સુધાનંદનો સિંધુ ત્યાગિ,
મૃગત્રખામાં નાયા જીને. ૨ ઉસને મોતિ હાર ન થાય, સહુને મન એ
બાયાં જીને; દિસંતાં એ અલકે રૂડાં, રવિ ઉગે વિલાયાં જીને. ૩ સુત
વિત દારા અલપ સુખયે, મધ્યાન કાળની છાયા જીને; એક એકને
સહુ મલિ કોણે, જમ વિંછણાનિ કાયા જીને. ૪ મુકિત ન ઇછે
આપ ન પ્રિછે, સિખ્યા કીરતન ગાયા જીને; નિખ સિખ સુધી ભરિ
અવિદ્યા, વાતાંમાં બંધાયા જીને. ૫ જીવન મુકતા મૃતક સાધો, તેમ
નહિ વિરવાસ જીને; કરતવે મોટી સીધિ આપે, તેનાં થાએ દાસ
જીને. ૬ થોડિ સેવા કરિ ધણું માગે, વચનનિ રાખે આસ જીને;
એવા જનને સાધુનિ સંગે, સોન ન થાય રામદાસ જીને. ૭ ૫૬ ૩૯
હાહારે રેશખિ માહાવાયકનો મંત્ર સુણિને, હુંતો મોહનિંદ્રાધિ જાગિરે;
મારે સદગુરુએ અંજન આંજિયાં આરે, મમતા ઉરમિ બાગિરે. ૧
હારે સખિ દ્રષ્ટે પડ્યો મુજ વાલમો, જે દેશાંતર હુતો ધાતિરે; ખોલિ
જોતાં જડ્યો જોરે આપમાં, હયે ધર મુકિ નચ જાતિરે. ૨ હારે
દેહને દેહના સંબંધિ, સહ ચિદ અંશનાં સંગરે; ધિચિદ અંશનો વંશ
ગયો જ્યારે, ચિદ સ્વેવર અણલંગિરે. ૩ અબલાનો અવતાર મંધિલો,
લોક ઇક્ષણાનો ભરિયોરે; હેરે તેનાં અંતમાં આજ આવિને, બ્રહ્મરસ

ઠાંશિને હરિયોરે. ૪ પુંવ્ય તણો શ્યો પાર વખાંણું, મુને મળીયા સદ-
ગુર દેવરે; તનમન અરપિ શિષ્ય સમરપિ, કીજી તેનિ સેવરે. ૫
નરનારિની બાન ટળિને, પોતે રયો અવિનાશિરે; ત્રીગુણ પટ ધુંગટ
ખોલિ પડદો દેહા અભિમાનનો તોડિરે. ૬ શુંત્યાતિત શુંત્યમાં નીરખું,
સમરથ કંથનિ જોડીરે; પુરૂષ પ્રકરતિ મુજ વરમાં, એ થયાં ન ક્યારે
ચાશેરે. ૭ મુજ સહીત આ વિશ્વ સઘજો, આરોપણ ભ્રમ બાશેરે;
રામદાસના સદગુર સંગે, નિજવર લિધો હરિરે. ૮ ૫૬ ૪૦ દેશિક્રર.
બજન કરિ છો બાવેરે ભવ બટકણ બાગે, સંસાર સાગર તરતારે
ક્ષણ વાર ન લાગે. ૧ માયા મોહ નિદ્રામારે, ગાફલ શું ધોરે; પાંચ
ચોરે વસે પાસેરે, આત્મ ધન ચોરે. ૨ અચેત શું ઊધેછેરે જોને અન-
ખ્ય ઉઘાડી, વેગે વણશિ જાશેરે કાયાનિ વાડિ. ૩ ચેત ચિદાનંદ
મળશેરે ટળશે અંધારે, આ અવશરે છે રૂડોરે હોય કારજ તાર.
૪ મહાપુરૂષનો મારગેરે તે પગલાં સાજે, પ્રિતમ પ્રેમ ધરિનેરે હરિના
ગુણ ગાજે. ૫ ૫૬ ૪૧ જ સદગુરને ચરણેરે, સહુ સંસે હરશે; જીવ
દશને ટાળિરે, હરિ સરખો કરશે. ૧ ઉમ દશા અનુભવની રે, છે સમ-
ગ્રણ મોટિ; મન કંચનને કસવારે, ગુર જ્ઞાન કથોટિ. ૨ હોય હેમ
સોહ કેરેરે, જોને પારસ પરસે; થાય મહા મુકતાફળરે, જળ સાંતિ વરસે.
૩ છિપ રહે સાગરમારે, જોમાં મોતિ નિપજે; જ્ઞાન મિતકા પરસેરે;
તેને રત ઉપજે. ૪ એમ સતસંગે નર સમજેરે, સહુ દુઃખધ્યા જામ,
પ્રિતમ તે પ્રાણિનુંરે, સર્વે કારજ થાય. ૫ ૫૬ ૪૨ કરચ હરિ રમરણ
સાચુરે કાચું તન તાર, મનથિ મુકિદેનેરે માયાનું લાર; માયાછે માહા
ઠગણીરે ઠગવિદ્યા કરશે, જ્ઞાન ધ્યાન ધ્રુવ ધિરજરે હેલામાં હરશે. ૨
માયા બંધન બહુછેરે તે તેને તું તજને, મોહ ઉપજાવે સહુનેરે સુરિનરે
મુનિ અજને. ૩ અતિ અપાર બલ માયારે ડાહ્યા જન જાણે, જોણે
પ્રભુ ગુણ ગાયારે તે જો નચ આણે. ૪ બજન પ્રતાપે બવજળરે
ગોપદનિ પેરે, અખંડ અભેપદ માણેરે આનંદનિ લેરે. ૫ સદા સર-
વદા સુખમારે દુખને નચ દેખે, પ્રિતમ સર્વે પ્રભુનુંરે પરમારથ લેખે. ૬
૫૬ ૪૪ જે પરમારથ પ્રિછેરે, તેને પાપ ન પરસે; રૂપઅનુપમ હરી-
નુંરે, સચરાચર દરસે. ૧ સહુ સામગ્રી હરિનિરે હરિના ચૈરૈયે, હરિને

સમરપણ કરિનેરે ઉગરતુ લેયે, ૨ સાચેરાચે રશિયોરે પરપંચ પરહરને;
 હેતારથ હરિજનસુંરે કુરિજનથિ ડરને. ૩ હં માં હરદેયીરે ટાળિને
 રમને, વિષ આત્મા વિષ્ણુરે નિરખિને સમને. ૪ અસત અન્યાય
 નબ્ય કિન્નેરે સતવચન ઉચરને, પ્રિતમ પ્રેમ ધરિનેરે પ્રભુજીસું મળને.
 ૫ ૫૬ ૪૪ દેશિકેર હરિની મારગછે શુરાની નૈકાયરનું કામ જીને,
 પ્રથમપેલુ મુસ્તક મુકી વળતિ લેવું નામ જીને. ૧ સુતવિત દારા શિશ
 સમરપે તે પામે રસ પીવા જીને, સાગર મધ્યે મોતી લેવા માઈ પડા
 મરજીવા જીને. ૨ મર્જુ આગમે તેબરે મુઠી દલનિ દુગધા વામેજીને,
 તીરે ઉભા જીવે તમાસા તે કોડી નબ્ય પામેજીને. ૩ પ્રેમપંથ પાવક-
 ની જ્વાળા બાળિ પાછા બાગે જીને, માંહિ પડ્યા તે મહાસુખમાણે
 દેખનારા દાઝે જીને. ૪ જીવન મુક્તા જીવિત જાણે જીને હરિનું ધ્યાન
 જીને, મહારસ તે મરજીવા માણે મુકિ મનનુ માન જીમે. ૫ રામ
 અમલમાં રાતામાતા, પુરા પ્રેમી જન જીને, પ્રિતમના સ્વામિનિ
 બીલા, નિરખુ નિશ્ચિદિત જીને. ૬ ૫૬ ૪૫ સંત કૃપાથિ છુટે માયા,
 કાયાનિરમળ થાયજીને, સ્વાસો સ્વાસે સમરણ કરતાં, પાંચે પ્રાયશ્ચિત
 જાય જીને. ૧ કેશરિકેરે નાદે નાથે કોટિ કુંજરનાં જીય જીને, નારાયણ
 ને નામે પામે ત્રાસ જમના દૂત જીને. ૨ અસ્તિને ઉધ્યેઈ ન લાગે;
 મહામણિને મેલ જીને, અપાર સિંધુ મહાજળ ઉડાં; મરમી ને મન
 શેલ જીને. ૩ આજીગરની આજી તેતો; જંબુરો સહ જાણે જીને, હરિની
 માયા બહુ બળવંતિ; સંત નજરમાં નાણે જીને. ૪ સંત સેવતાં સુકિત
 પાધે; સોહેને સિને કાજ જીને, પ્રિતમના સ્વામિને ભજતાં આવે
 અખંડ રાજ જીને. ૫ ૫૬ ૪૬ રામ રામ રટોને પ્રાણી, આણિ પુરણ
 પ્રોત જીને; કાચિ કાયા કાચનો કુંપો, સ્વપ્ના સરખિ રિત્ય જીને. ૧
 નાનામોટા જળ પરપોટા કુલ્યાકુટિ જાય જીને; એવા આ માયાના
 ધાટ, ઉપજે ને અલપાયજીને. ૨ સિંધુ સરખાં દિસે બાસે, આંજવાનાં
 નીરજીને; પ્યાસા પીધે નબ્ય જાયે; કેશ નહોય હિરજીને. ૩ ગંધી દેહનો
 અર્વ ન કિન્ને, વણસતાં નહિ વાર જીને; કાગ કિટકે કુકર આયે, અંત્યે હોય
 છારજીને. ૪ દેહતણુ અભિમાન તજીને; બાવે બળિયે હરિને જીને,
 પ્રિતમ પ્રેમે પાવન થયે, ધ્યાન પ્રભુનુ ધરિયે જીને. ૪ ૫૬ ૪૭ સંત

સમાગમ ને જન કરશે, તેને પ્રગટે પ્રેમજ્વળે, ને ધાતુને પારસ પરસે;
તેતો હાથે હેમજ્વળે. ૧ કાંસું કથિર હેમ નહેાયે, કોટિપારસ પરસે જ્વળે;
શુન્ય છિપતે ઉપરય નાવે, સ્વાંતિ સોમણ વરસેજ્વળે. ૨ નેહેના અવળા
અંતઃકર્ણ, તેને સમજાવ્ય નાવેજ્વળે, અચેતને ઉપદેશન લાગે, શિવ
બ્રહ્મા સમજાવે જ્વળે. ૩ કબુદ્ધિ કાલપ્ય જ્વળે રહે; તેને ન લાગે રંગ
જ્વળે, અહિ ઉજળા કેમ ન થાયે, જઈ ઝગોળે ગંમ જ્વળે. ૪ કુશકા
કુટે સું થાયે; કણ ન મળે તેમાંથી જ્વળે; મંદ અભાગી મુરખ નરને,
સમજણ આવે ક્યાંય જ્વળે. ૫ પાપીને પરમોદ ન કરિયે, મુન્ય ગ્રહિને
હૃદયે જ્વળે, કહે પ્રિતમ તુલશિ દલ તોડિ, પ્રેત પુજવા નવ જામયે જ્વળે.
૬ પદ ૪૮ સાંમલ્ય સૈયર સુરતા રાખિ, આજ અનુપમ દીકું
જ્વળે, ને દીકું તે જોયા સરખું, અમૃત પે અતિ મીઠું જ્વળે. ૧
દ્રઢમાં નાવે નિગમ ગાવે, વાણિ રહિત વિચારો જ્વળે; સન્નિવેદનંદ
તેજને કૈયે, રહે નવધ્યાયિ ત્યારો જ્વળે. ૨ નવધામાં તો નહિ
નિવેડો, દશધામાં દેખાશે જ્વળે; અચ્ચો રસછે એનિ પાસે, પ્રેમિજન
પાસે જ્વળે. ૩ કૈવલ્ય બ્રહ્મ અનુપમ લીલા અસંખ્ય જીવતા એવા
જ્વળે; જોગ જગત ને જપતપ તિથં. માનવિયુંતા મેવા જ્વળે. ૪
આવે ન જાવે જાવે ન આવે, નહિ ભર્યો નહ ડાલો જ્વળે; ન્યમના
જ્યમછે ત્યમના ત્યમછે, વધે ઘટે નહ વાલો જ્વળે. ૫ પૂર્ણ બ્રહ્મ
પુરેષોત્તમ પેતે, અપાર ગતછે એનિ જ્વળે; ક્ષર અક્ષરયિ એ પદ
અજગું, ચિતમાં ગાજે એનિ જ્વળે. ૬ હું તું મટસે દુઘ્ધા ઘટશે,
નિરભે પદ હું પાંખી જ્વળે, બલે મધ્યો રણુછોડનો સ્વામિ, રહ્યો હૃદમાં
જામિ જ્વળે. ૭ પદ ૪૯ દેશિક્કેર હરિભજ્યરે તુ પામર પ્રાણિ, માન્ય
શીખામણ્ય મારિ; ધર ધંધાને વાલે વળગ્યો, સોગત્ય થાશે તાહારિ.
૧ યુર ગોવિંદનો રંગ ન લાગ્યો, માયા મદમાં મોયો; ધીકધીક પ્રાણિ
જિવત તાર, એલ્યે અવશર ખોયો. ૨ અમુલક અવસર કોડિ બદલે,
જાવા દિધો લાંઠે; હરિ હીરો ચિંતામણિ મોટો, તાણિ ન બાંધ્યો ગાંઠયે.
૩ માનવિયાંનો અવતાર પામિ, કહે શું સાધન કિંધું; લખચોરાથી
કેરાનું દુઃખ, મરવા માથે લીધું. ૪ કુળ કુટુંબને મારગ ચાલ્યો,
લોકડોવાનિ લાજે; જોખનિયાને મટકે ચડિયો, વરણાગિને કાજે. ૫

સંસાર સુખના સ્વારથ માંહે, વણસાડ્યાં કારજ તાહારાં; ધુમાડાના
 ખાચકા ભરવા, ઉલેચ્યાં અંધારા, ૬ સુખના સરખાં સુખડાં માટે,
 આખી જાંમર ખોધ; દીન લાખેણા હરિ ભજવાના, કામ્ય ન આભા
 કોઇ. ૭ સમજીને સીખામણ લાગે, મુરખને મન હાંસી; કબજી
 કેવલ બ્રહ્મ બળ્યા વિના, ન ટળે જમનિ કાંસી. ૮ ૫૬ ૫૦ મનુષા
 જન્મ ઉત્તમ એતર પામિને અપરાધિ, આત્મ સાધન કાંચેન કિયું;
 દેહદશા સી સાધિ. ૧ પોકારે ધડિયાલિ ધડિયે આવરદા ઓછા થાયે;
 ક્ષણું ભંગુર દેહ કુંભજે કાચો, કબજે વણસી જાયે. ૨ દશ મસવાડા
 માહા દુઃખ પામ્યો, માના ઉદર માંહે; તે દાહાડાતુને ક્યેમ વિશરિયા,
 મુરખ એતો નહી કાંહી. ૩ જીવને જોખ્યમ ઉપજાવ, ભવની
 ધાણિએ ધાણ્યો; અવર જનમતો ક્યારે પામિશ, આતો હારો ચાલ્યો.
 ૪ કુટુંબ મલિયું આપ સ્વારથિ, કોચે ન આવે સાચે; વલગ્યાં આવે
 મુકરિત ફુકરિત, જે કિધાં હેયે હાયે. ૫ જન્મ મરણનું કરવત વેરે,
 લખ્યો મોરાશી સંચારે; પાપ પુત્યનાં લેખાં ભરવાં, રવિસુતને દરખારે.
 ૬ સદગુરુજીને ચરણે જાને, ત્રિવિધિ તાપનો દાધો; કબજી તે નર
 જીગમાં જીત્યા, જેહેનું ગુરુ ચરણે ચિત ખાંધો. ૭ ૫૬ ૫૧ આ
 અવસરે જંજાલી જીવડા, કેહે શું સાધન કિયું; હરિકથા મુખ માંહે
 ન ખોલે, રસનાએ તાલું દિધું. ૮ કુલ કુટુંબના ધંધા માંહે, માયાયે
 ભુરકિ નાખ્યો; તે દિવસે ભુલો પડ્યો, દેખત કુટિ આંખ્યો. ૨
 હટવાડાનો અંજાયો, કાજળને ઓષે પેઠો; સાચા વેપારનો લાભજ
 હણવા, ખાદલિ પેઠિયે ખેઠો. ૩ સદગુરુ ઉપર વાલખન થયું, વણસા-
 ડિ વાતડિ મુત; હરિ હિરો અમુલક હાર્યો, પડિ મુખડામાં
 ધુળ. ૪ સંસાર સાગર તરવાને, સદગુરુને ચરણે રહિયે; કબજી જન્મ
 સફળ કરવા, રસનાયે હેરિ કહિયે. ૫ ૫૬ ૫૨ નહિ લ્યો સદગુરુ દેવ
 નદિમાં, જન્મ કતારથ થાયે; મનુષા જન્મ પદારથ હિરો, કોડિ બદલે
 જાયે. ૧ દુર્લભજે ભાઈ માનવિયાંનો, અવતારે અવની માંહે; મન
 ક્રમ વચને વળગિ રહિયે, ગુરુ ગોવાંદની ખાંહે. ૨ પુરવ પુત્ય તણે
 પરતાપે, અવશર પામ્યો સારો; સંસાર રૂપિયા ભવસાગરમાં, તરવા
 છે આરો. ૩ સંત સમાગમ દેવ નદિમાં, જે ભાવે કરિ નાશ;

લખ્યોરાશીનું લગડું ટળ્યે, જીવનું જોખમ જાયે. ૪ ધન્ય ઘડિ ધન્ય
તે દાડા જે, હરિ બજનમાં જાયે; હરિરસ કિરતન માંહે નાતાં, પતિત
પાવન થાયે. ૫ હરિ સમરો બાઈ હરિ સમરોને, પોકારે વેદ પુરાણ;
હરિ ન બળ્યા તે સરવથ હાર્યા, કરિ આત્માનિ હાણ્ય. ૬ આ બવ
જેણે હરિગુણ ગાયા, તે જિત્યા સંસાર; આપડિ કોઈના બાપની નહી,
જે મારે તેનિ તરવાર. ૭ થોડામાં ધણું કરી કહુંધું, માને કોઈ
અધીકારિ; કળનજી જેહને હરિ હોય વાલા, તેહને જનવું બલહારિ. ૮
૫૬ ૫૩ અવસર જાયછેરે મનુંષા દેહનો મૂઘો, આજસ કરીનેરે શું
અસાની જીવો. ૧ મીઠ્યા બાજીરે માયા કેરી જીઠી, મોટા મોટા વાપારે
અધવચ લીધા લુટી. અવ. ૨ કોયે નબ ડરીયારે માયા સુખના
મોહમાં, યઈ ગયા દુઃખીયારે ધણું રડવડતા રોહમાં. અવ. ૩ વેદ
પોકારેરે દુર્લ્ભ સંતની સેવા, જેને સંત સેવારે મહા બડ બાગી તેવા
૪ ધીક જીયું તેનુંરે હરિનું સુખ નબ જાણ્યું, મલમાં મમીયારે
કુલનું નાતુ તાણ્યું. અવ. ૫ બારે મારીરે જનુની જે જન જેની,
વાટ ઉઠાડીરે મુઘી મનુષા દેહનિ. અવ. ૬ થયો હતારોરે અનક
જનમનો રણીયો, જમ સિંહ કુપમારે પોતે પોતાશું પડીયો. અવ. ૭
કહે અખો જગીરે સંતની સેવા કરજો, સદગુરને મલીનેરે આવાગ-
મનથા ટળજો. ૮ ૫૬ ૫૪ સદગુર શબ્દેરે સહુ તીરથછે તેને, પીડમાં
છે પોતેરે જોતો ફરેછે જેને. ૧ ગુરુદેવ દયા કરેરે તેને સહુ સુજો,
બાલે બહુ નામીરે બિજા તે નબ જીરો. ૨ અંતર ગત ધર્મરે આથે
અવિનાશિ; પોતાની ભૂલેરે બચો લખ્યો રાશી. ૩ છે શ્રીમત
સુખીયારે રાંક થઈને રજલ્યો; માયાની સંગેરે ત્રિવિધી તાપે બળ્યો.
૪ સદગુરને સેવેરે તો નાજ રૂપ જડે; તન માંછ તપાસેરે પોતે પોતા
વડે. ૫ નિખ શિખ લગી ન્યાલુંરે નહી કોઈ બીજો; પ્રિતમ એક
અદ્વૈતરે જોઈ રહ્યે રીઝો. ૬ ૫૬ ૫૫ દેશિકેર. મુકીદ મૂઢ ગમારે
મમતા મનકેરી, સમઝીલે સારમાં સાર; જો હરીને હરી. ટેક હરીને
જોતાં દુઃખા ખોતાં પોતે તે પરિબ્રહ્મ રૂપેરે; અંતરજામીમાં એક
રસ થાતે, કુણ પડે બવ કુંપરે. મમતા. ૧ પંચ બામે પિંડ વૈચતાં
ઉગરે તે અવિનાશીરે, સ્થુલ સુક્ષ્મ કારણને તુરિયા પોતે સ્વપ્રકાશીરે.

મમતા. ૨ શુદ્ધ ચૈતન્યને સાક્ષી પ્રમાતા, પ્રમાણની પ્રતિરિ; પંચ
નામછે પૂરણાનંદનાં, નીચમ કહેછે નેતારિ. મમતા. ૩ નિર્મુણ એક
નિરંતર નીરખિ, હરખે હૈડા માંએરે; પરલેમાં પાણિ વિના ખિજી
નજરે ન આવે કાંએરે. મમતા. ૪ ચિદાનંદનું ચિત્તવન કરતાં, કોટિ
કલપના જાએરે; પ્રિતમ પડદો મટે માયાનો, મહા પદમાં લેહ યાએરે.
મમતા. ૫ પદ પદ છે પ્રહ્લાનંદ ભરપુર પ્રહ્લાને બાવેરે. સચ્ચિદા-
નંદ સુખ મુલ તે કાવે નિરદાવેરે. ટેક. આણુ થકી તે લહનેજ સુધી
બાપક વિષાધારેરે; જ્યાં જોઇએ ત્યાં તેવા થઇને, બોલે બોલણ હારેરે.
છેપ્રહ્લા. ૧ જલ તરંગ નહિ જીજીવા, જ્યમ હાટકમાં હારેરે; તમ
તુમાં હરીને હરીમાં તુ, એમ નિગમ કહે નિરધારિરે. છેપ્રહ્લા. ૨ નિખ
શીખ સુધી હેમની પુતલી, હેમતણા શણધારેરે; બાહ્યાબિતર હેમ
બીરાજે, હેમ તણો વિસ્તારેરે. છેપ્રહ્લા. ૩ નિશંખ થઇને નાખી દેજે,
માથેયા સહુ બારેરે; કરતા હરતા આપ પોતે છે, અખીલ પ્રહ્લાંડની
આધારેરે. છેપ્રહ્લા. ૪ સુદ્ધ વિચાર કરિ યા સુખીયો, દુખનાં બાજે
ખિજરે; કહે પ્રીતમ પ્રભુ માંધ સમજે, જ્યમ વાદલમાં બીજરે. છેપ્ર-
હ્લા. ૫ પદ પદ ગુરુગમ ધટ જોયુરે, સંસે સર્વે ટલ્યો; અવિનાશી ચૈતન
શબ્દાતીત મલ્યો. ૧ ચતુર દલ ચિન્યોરે, અટદલ માંહી અલ્યો; દશ
દલમાંહિ દીઠોરે, દ્વાદશ માંહિ બલ્યો. ૨ શોડશ દલ ખુએરે, દ્વેદલ
માંહી દરસ્યો; સહસ્ર દલ અડિયોરે, પંખિ થઇ પરસ્યો. ૩ નહીં નાદને
ખંડુરે, રવિ શશિ જોત્ય નહિ; શુદ્ધ સોહં પ્રકાસ્યોરે, દ્વિતીયા બાવ નહિ. ૪
આવ્રણુ નૈ ઉરમીરે, નૈ માયા મમતા; પ્રીતમસ્વે પોતેરે, શુન્ય શીખરે
રમતાં. ૫ પદ પદ આ તનમાં તીર્યેરે, તત્ત્વ વિચાર તણુ; ચૈતન
સાગરમાંરે, નાયાનુ કળછે ધણુ. ૧ જ્ઞાન ગોદાવરી ધાટેરે, નાતાં નિ-
રમજ થઇયે; પ્રણવજળ પરસેરે, દલના ડાઘ જસે. ૨ ગીલકામાં
ઝિલોરે, નિરમલ દ્રઢ ધ્યાનવડે; ગંગાને જમનારે, સરસ્વતી પુર ચડે.
૩ પુરણાનંદ પ્રાગેરે, ત્યાં થઇ તરવેણી; મરજીવા જોગરિ, ઝિલે
દિનને રેણી. ૪ કાયા કાચીમાંરે, વિધનો નાથ વસે; પ્રીતમ પદ પ-
રસેરે, તે તદરૂપ થશે. ૫ પદ પદ પુરણાનંદ પોતેરે, પરપંચ પરહરતાં;

કારણને કારજરે, સૌઉ અલગ્ય કરતાં. ૧ નભ પવનને પાવ કરે,
 નહીં અવનિ અંબુ; પચીસહે સપ્તદશરે, નષ્ટ સુદમ નવનુ. ૨ ઇંદ્રિ
 નહિ અવસ્તારે, નહિ સ્થુલ ડેકાણું; સુરજ ન્યમ સાક્ષારે, તમ
 આત્મા જાણ્યુ. ૩ અંનવેન વેતીકરે, ન્યમછે તમ જોયો; પ્રિતમછે
 રૂપેરે, નહિ પામ્યો ખોયો. ૪ પદ ૬૦ ભુલવણી ભાગરે, અહ્લાનંદ
 ભાર્યો; શુદ્ધ ચૈતન સાક્ષારે, સધળે પ્રકાશ્યો. ૧ ૮૭ તીર્માર ત્રિગુણ-
 નુરે, તુરીયા તેજ ધાણું; થયું અખંડ અજવાળુંરે, નિજનંદ તાણ્યુ. ૨
 આપે અખંડ અવિનાશીરે, શુદ્ધ સ્વરૂપ જોતી; તરવેણી તારેરે, પ્રોયું
 મન મોતી. ૩ હરીહાર હૈયાનોરે, પેરું પ્રેમ ધરી; થઈ અખંડ સુહાગળ્ય
 રે, પ્રેમ મદ મોદ ભરી. ૪ પામિ અચળ એવાતણુરે, અખંડ વરને
 વરતાં; પ્રિતમ પદ પામ્યોરે, સમિચ્છાનંદ ધરતાં. ૫ પદ ૬૧ પુરવને
 પુન્યેરે, પુરા ગુરુદેવ મલ્યા; માંહે આપ ઓલખાવ્યુંરે, ત્રિવિધિના
 તાપ ટલ્યા. ૧ ગુરુવે ઉપદેશ આપ્યોરે, સૌહં અહ્લ કલ્યો; તે પદ
 પોતેરે, લક્ષ અર્થ લલ્યો. ૨ તારે સ્મરણ કીધુરે, સસ્વરૂપ તાણ્યુ;
 જગતની આદ્યેરે, તુરીયા તીતપણું. ૩ આત્મધન લાધુરે, દુષ્પ
 દાલિદ્ર ટલ્યું; હવે જટકણ ભાગ્યુંરે. વાસનાલિંગ ગલ્યું. ૪ સાંખ્ય
 યોગ જણાવ્યોરે, સાક્ષિ પદ સાધુ; તારે જીવ ઇશ્વરનુંરે, મુલગું ધર
 લાધું. ૫ ગુરુદેવે દયા કરીરે, અખંડ સુખ આપ્યું; તારે દ્વૈતપણાનુંરે
 કર્મબંધન કાપ્યું. ૬ મારિ જાત જણાવિરે, સૌહં રૂપ તાર; સ્થુલ સુદમ
 કારણુરે, તેને હુંને માંહે. ૭ પોતામાં પોતેરે, પદ પ્રીછિ લિધું;
 પુરૂષોત્તમ પદમારે, દ્રઢ આસન કીધું. ૮ પદ. ૬૨ દ્રઢ
 નિધ આસન કીધુરે, સૌહં ભરપુરમાં; આપે આપમાં અરપિરે,
 સુતો જઈ સેજ સુખમાં. ૧ તે જગાડ્યો ન જાગેરે, મલ્યો અદ્વૈત
 પદમાં; તાનો ગયો નૈ આયેરે, ન્યમ લુણ ગલ્યું જલમાં. ૨ પોતામાં
 પોતેરે, રહ્યો સાક્ષિ પદમાં; ક્યારે દ્વૈત ન થાયેરે, અખંડાનંદ અહ્લમાં. ૩
 જમ જળને જાગેરે, હેઠા દિસે ચંદ્રમાં; એમ આત્મા જાણીરે, વરતે
 આવિ વર્તિમાં. ૪ નિર્વિકલ્પ સમાધિમાં માણીરે, જીવન મુક્ત જગમાં
 આકાશવત વરતેરે, અલ્પ વર્તે દેહમાં. ૫ કાળ કર્મ ન લાગેરે, આપ
 રહે ચિદધનમાં; વાણી હણમાં નાચેરે, લક્ષ લાગ્યો માહા પદમાં. ૬

ન્યમ આકાશ અરૂપીરે, બાપકછે ઘટમટમાં; તે કહ્યો ન જાણેરે,
 થીર પૂરણ પદમાં. ૭ એમ આપ ઓલખિનેરે, આપરહે ધૃતિદાન-
 દમાં; પુરુષોત્તમ પ્રીછ્યારે, માહા વાક્ય અર્થમાં. ૮ પદ ૬૩ મારે સ-
 દગુરુજીયે આંખ્યારે, ઉઘાડ્યાં લોચનિયાં; અવસર અનુભવિયારે, ભવ
 દૂખ મોચનિયાં. ૧ મારી આંખડિ ઉલસિરે, સોહં પદ સાંભરતાં; આ
 નંદ રવિ ઉદિયોરે, સહજનંદ ધરતાં. ૨ માં પ્રકાશ્યુરે, ઓળખિ
 જાતડલિ; દિનકરને ન હોયરે, દિવસને રાતડલિ. ૩ મારો આતમ
 દેવારે, ભરપુર ભરપુરકે; માહિ જીગદાકારનોરે, અણછતો અંકોર છે. ૪
 એનું અખિલ ભોવનમારે, સમરસપણુ ડોલે; એક સ્વપદ મોટુંરે, ઉ-
 પનિસદ બોલે. ૫ કહી ન જાય ઓપમારે, અગણિત એવાનિ; એનો
 અપાર મહિમારે, આતમ દેવાનિ. ૬ કોય કાળે નહોયરે, દ્વૈત પણું
 અદ્વૈતમે; કરે કમ્મજી પ્રણામરે, સદચિદ આનંદને. ૬ પદ ૬૪ મોટા
 મહાજન સંગેરે, આતમ લાભ રજાયે; જાય અસાન ઉરમિરે, બટક-
 ણુ ભવ ટળાયે. તમે એજે ન ખોસોરે, આતમ રોકડિયો. ૧ બિજા
 સાધન સરવેરે, અણછતો દોકડિયે; અવિલોકિને જોયુરે, લિલા ના-
 સ પડે, હવે ખાણુ ઉઘાડોરે, આતમ લાભ જડે. ૨ પરમારથ જા-
 ભરે, જે નર લોભાયા; તેનિ ભવમા નોયરે, ભોગાય તન કાયા. ૩
 માહાવાયક બોલેરે, પરમારથ મહિમાં; તેનો પાર ન પામરે, શંકરસુર
 જાહ્યા. ૪ આતમ ધન મોટુંરે, અધિકારી ઇછે; એવું કળજી પણા-
 મારે, પરમારથ પ્રિછે. ૫ પદ ૬૫ છે શિખવું ને સુણવુંરે, બોલવું
 એ સ્તાને; શાખ્ખાચંદ્ર જોયોરે, નિગમને અનુમાને; પ્રભુ અનિર વચનેરે,
 વાણિયે વૈખરિયા, નિરગુણ અણલિંગીરે; સિરગુણ રૂપ ધરિયાં,
 જીભવણિ ના ભુલ્યારે, ભરપુર નવ જોવે; હરિથી થૈ અળગારે, બા-
 પક તાં વગોવે, વિશ્વાસ બંધાણોરે; જીવ નિશ્ચયનો પરિહાર કિ-
 ધોરે, આતમ હતાનો જેમ છે તેમ બાસોરે. સાચા ગુરૂ મળતે,
 હસ્તા મલ હોયરે; હરદે ગાંઠગલતે એવું કમ્મજીનું બોલવુંરે, સમજે
 અનુભવિયા. આતમ સુખ લેવારે, સ્વેપદમાં વસિયા. પદ ૬૬ સમ-
 સ્યા સમત્રોરે, સજનિ સુખ થાયે; સદગુરુજીને મળતારે, દુખધ્યા
 દુખ જાસે. સંત સાગર સિંહુરે, સરવે સુખ આપે; આતમ અનુ-

બવનારે, કરમ બંધન કાપે. ૧ વણસતાં સુખડારે, સરવે છાંડિને; સતસંગે રેવુંરે, મનડું માંડિને; પ્રહ્લાનંદ બાશ્યુરે, બવબ્રમનાણાગિ; અનુભવ રસ પિતારે, જીવન બુધ જાગિ. ૨ પરમારથ પ્રિય્થોરે, પુરણાનંદ પામિ; સેહેજે સુલિધોરે, સચ્ચિદાનંદ સ્વામિ; આતો નજરે નાવેરે, કલપિને કેહેવું; અનુભવની આંખેરે, સમરયા લક્ષ લેહેવું. ૩ કાયા સુખ કલપોરે, નજરે તે દીઠા; મનબુદ્ધિના માન્યારે, મિથ્યા સુખમિઠાં; અસિપદ એવુરે, નિરગુણ છે ત્યારો; પોતાનું જાતારે, દેહ નહિ પ્યારો; વાણિછે હૃદમારે, લક્ષ્યે બેહૃદમાં; મુલદાસે માન્યુંરે, આપું મહા પદમાં. ૪ પદ૬૭ આતમ લક્ષ આબ્યોરે, કિરપા મોઝ કરિ; પુરણ પદ જોતારે, હરિજન તેજ હરિ, સદ્યુરજિની કિરપારે, થૈ કેમ જાણિયે; અનુભવ રસ ખોલેરે, અમરિત વાણિયે. ૨ આનંદધન ઉપનોરે, આવિ આ તનમાં; નિજનંદ વિલસોરે, જિત્યા નિજ મન-માં. ૩ તત્વના સંગિરે, સાધુ છે સુખિયા; સત રજ તમના સંગિરે, તે દિસેછે ફુખિયા. ૪ સંત સમગ્રધા તેનેરે, થૈ સત સમાધી. અવર ન ઇછેરે, અવિદ્યા ઉપાધિ. ૫ અવધિને આવિરે, વૃદ્ધે વૈરાગ તણિ; અચાનક ઉગ્યોરે, દરશ્યો દિનમણિ. ૬ વૈરાગ વિસાર્યોરે, ત્રિગુણ ધાટ ધણ્યો; જ્યમછે ત્યમ જોતારે, નિજપદ નામ જડ્યો. ૭ આકા-શ આવિરે, ચૈતન સુર ચડ્યો; ગઈ આઃ અચાનકરે, પરપંચ પાર જડ્યો. ૮ બવનો ભેભાગિરે, ત્રિવિધ તાપ ટળ્યા; મુલદાસે માન્યુંરે, મુને મહારાજ મહ્યા. ૯ પદ ૬૮ સંત સમાગમ પાંમતે, વામતે ફુલધાનાં વૃંદરે; હરતામજ રવિ ઉદ્યો, સ્વામિજિ સચ્ચિદાનંદરે. ૧ સાવ નિરંતરે સિધુમાં, અનુભવ ઉબરાઈ જાયેરે; સમરસ જોયામાં જિવ શિવ, કિટિને કારગત થાયેરે. ૨ વિલય પામિ ગઈ વરતિયો, ધર-તિયો ધાતાને ધેયેરે; આસંકા પરિહારિયો, ગુરુજીએ ઉપદેશ દિપોરે. ૩ કૈવલમાં સુધ બામિકા, જલહલ જલહલ દિસેરે; વરતુરે ગતમાં વિચારતાં, અવિગત આતમા હિસેરે. ૪ આકાશવત અણલિંગિયા, આપણાં અધ્યાસમાં ડોલેરે; ઇંદ્રજાળ માંહિ કંપનજી, કોય મરજીવા બોલેરે. ૫ પદ ૬૯ સુદચૈતન પરમાતમા, વરતુછે પૂરણાનંદરે; જીવ ને વરોસે આરોપીને, સાક્ષિને કૈયે કે વૃંદરે. ૧ જ્ઞાતિ બરયાં મૂલ સહુનાં

વૈષ્ણરિ વેલીયૈ કુલ્યારે; પોતાનુ નવ્યથાય પારખું, ભાત ચિત્રામણે લુલ્યારે. ૨
 ત્વંપદ તત્ત્વપદ અસિપદે, સિખ્યને સમજાવને ઈછેરે; જહદ જહદ
 ભાગ ત્યાગનો, લક્ષણાંયો લેહને પ્રિછેરે. ૩ ઓધ વલ્યા જે આસંકાનાં,
 પરિહાર કરતાં તે જાયરે; બ્રહ્માકાર હોય ભાવનાં, વસ્તુ જયારથ થાયરે.
 ૪ અટપટિ વાત આબ્યાવિતા જડ મતિ, અણુસમજ તે સોચેરે;
 કૈવલ પદમાંઈ કબ્તજી, કોઈક મરજીવા પોચેરે. ૫૬ ૭૦ ધેનેં વિચાર
 જે ધ્યાનમાં, ધાતાછે ધેયજ સુષોરે; હવેરે મુમુક્ષુ તે ઉત્તમ, મુક્તને મા-
 રગ વહુંધ્યેરે. ૧ કરમ ઉપાસના અતિ કરમિ, આતમા લાભને ઈછેરે;
 ઉપનીષદમાં અવલોકિને, પરતક્ષ પાધરો પ્રિછેરે. ૨ અવણુ મન-
 નકેરિ ભાવનાં, નિત્ય નિત્ય અધ્યાસમાં જોયેરે, દરેસન પરસન ભા-
 વનાં, મનકંમ વચને હોયરે. ૩ રૂદેય ગ્રંથિ જય છુટિનેં, સિંદુ તે ખિંદુ-
 માં સમાયેરે; આનંદનો હોય અનુભવ, સાક્ષાત કારતે થાયરે. ૪ ધેનો
 વિભેગ નોહે ધાતાનો, જ્યમ હોયે સોહાગો ને હેમરે; કૌનજી આબ્યા
 તે અમલમાં, હોય હરતામલ રવિયે મરે. ૫ ૫૬ ૭૧ સહજનંદનો
 સિંધુછે. અપાર પાર ન આવેરે; મગર મછ હોય મરજીવા, આતમા
 અનુભવેં નિર દાપેરે. ૧ ચિદ્ધન સાક્ષિનાં કિરણમાં, આવૃણુ વિક્ષેપ
 થઈને મલિયારે; તત્ત્વ ઓવિસનાં લોઢમાં, જીવ સિવ ભમરા વલિયારે.
 ૨ પરણામ પામિને આતમા, કરેછે આનંદને કેલરે; સમ વિષમ ને-
 મ આંતરે, વરતેછે વરતુનિ વેલેરે. ૩ આપાનિ છોલમાં ટલકતિ, ઉર-
 મિયો આવેને જાયરે; વાણિ વૈષ્ણરિના વેગમાં, તોરિંગ બુદ્ધ્યુદા
 થાયરે. ૪ દેવદૈત મુનિ માનવિ, એ સહુ નભ દરિયાનિ લેહેરોરે; અકળ
 કળો ન જાય કમ્મજી, આતમાં સાગર ગેહેરોરે. ૫ ૫૬ ૭૨ આતમ
 સાગરે પ્રગટિયો, ભાસે નઈ ચર્મને નયણેરે; વાયક જળે નાખ્યો ગુ-
 અવિ, લોભાયા વૈષ્ણરિને વેણેરે. ૧ જનમ મરણુનિ આસંકાયે, ઉર-
 મિયે નાંખ્યોછે આંધરે; સાક્ષાતકાર સુઝે નહીં, આવિછે આવૃણુનિ
 આંધરે. ૨ આપાપણુ વિસારિ ગયું, આંતર્યા અહંમમને જોડેરે;
 ચાર પદારથ પામવા, ચડિયાછે અધ્યાસને ધોડેરે. ૩ પરગઢ આ-
 તમા પરહરિ, પરોક્ષ આતમાને ખોષેરે; પાધરિ વાત પ્રિછે નહીં,
 નિતર્યા પાણિને ડોલેરે. ૪ સદ્ગુરુજિનિ દયા વિના, પામરે સ્વયંપદને

હણેરે; વિધિ નિષેદ ન સંભવે, કમ્મજિ કૈવલપણેરે. ૫ ૫૬ ૭૩ અનુ-
ભવિયા મળિ આવોને, આપણુ વારિયે વરતુરે; મરજિયે માંડીછે
હાટડી, જ્યાં નહીં ઉદેને અસ્તરે. ૧ લોભ મુકી સિર સોંપિયે, બ્રહ્મ-
રસ અમલ પીવારે; આતમાયે આતમા પામિયે, પરગટે સ્નાના
દીવારે ૨ અસ્તાન તિમર નહીં આવેરે, આતમ તત્વ તે દરસેરે;
જીવની દસા જાલ વિસરિ, સદચારે આનંદ તે પરસેરે. ૩ મનુષા
અવતારેછે ફુલભ, અહંમમ તરવાનો આરોરે; જીવન મુક્તાને સે-
વિરે, એ અવસર આપ્યોછે સારોરે. ૪ પોતે પોતાપણું પ્રિછર્તે,
આપાનો અહંભાવ જાણેરે; કેવા માત્રે કમ્મજી, અણુછતા ઉભલા
ગાયરે. ૫ ૫૬ ૭૪ લેને ઉભા કર્યો ધાતાયે, ધાતાને ધે જીગલ કરે
મચકારે; પ્રારબ્ધ કરમને વૃત્તમાને, આંધ્યાછે સંચીત કીમાણુ બચ-
કારે. ૧ અભિમાન આપાની અંધિરિયે, જીવ સીવ બ્રહ્મનાં કર્યો
કટકારે; લીંગવિષુ એમ લેખવી દાખવે, સતરજ તમનાં લટકારે. ૨
પ્રમાણુ પ્રમેતિને પેગડે, બરવિછે સંસે વીત્ર જેના આંટીરે; ધાતાને
ધે વરધોડે ચઢ્યા, ફરવાને સમવિસમની ધાંટીરે. ૩ જીવ બિવિધને
ડાખલે, વ્રતમાને આપાને વગોવેરે; આદ્ય અંત મધ્યમાપીયું, અ-
માપ દિર્ઘને લઘુયેરે. ૪ અચરજ યેહજ કોયડો, આતમ દરસી તે
જાણેરે; કમ્મજીપણુ લેઈ અનુભવે, જગદાકારને માણેરે. ૫ ૫૬ ૭૫
કાગળ સદગુરુ લખે, જેના વિરલાછે વાંચણુહારે; કાગળ સદગુરુ
લખે ટેક. સ્નાન વૈરાગનો દેહ ધર્મો, માંહિ નિગપણાનો જીવ; બંધિત
આભુસણુ પેરિયારે, એવાં કોઈક સેવક શિવ; કાગળ. ૧ સીલરૂપી
અડિયો કર્યો, માંઈ પ્રેમ તણી રસનાઈ; કલમ બુદ્ધિ સંતનીરે, ત્યાંતો
અદ્વૈત આંક બરાય; કાગળ. ૨ સુરત નુરતની દોરી લિટી, વિવેક
તણી માંહી એલ; વિચારી અક્ષર ત્યાં લખ્યારે, તેમાં ઉતારી પાટણુ
ધોળ; કાગળ. ૩ સમગ્રણુ કાનો માતરારે, માયા ઉપર સુંચ; તેમાં
પરીપુરણુ બ્રહ્મછેરે, ત્યાંહાં નહિ પાપને પુન; કાગળ. ૪ કોટિ કોટિ
પંડિત પચ્ચા મુવારે, પડી પડી વેદ પુરાણ; તોએ અક્ષર એકે ન
ઉકલ્યોરે, ત્યાંતો થાક્યાછે જાંણુ મુજાણુ; કાગળ. ૫ અંધે તે અક્ષર
વાંચીયારે. એરે મુણિ વાત; મુગે ચરચા બહુ કરીરે, તેની વેદ પુરેછે

સાખ; કાગળ. ૬ જોગપાણું જુગતે લહુરે, મન મલિ મંગળ ગાય;
 વિચારી અક્ષર સૌ લખેરે, તોયે કાગલ કોરો કેવાય; કાગલ. ૭ અમ-
 રાધુરિ નિજધાટમારે, ત્યાંહાછે તેહનો વાસ; કરજોડીને અખો કહેરે,
 એવા નિરમળ હરિદાસ. ૮ ૫૬ ૭૬ જિરે આજ આનંદ મારે અતિ
 ધણો, મધ્યો સંત સગાનો સાથ; આનંદ મારે અતિ ધણો. ૧ મુને
 દિન જાણિને દયા કરી, મારે મુરતક મુક્યોછે હાથ; આનંદ મારે ૦
 ૨ આખું નિરગુણ નામ નારાયણનું, જેનો વેદમાં પ્રસાધ વિક્ષાત;
 આનંદ ૦ ૩ હુતો ભુલિ પડાંતિરે ભાતમાં, મુને આજખાવી જિવનિ
 જાત; આનંદ ૦ ૪ સાચા સદગુરુજિનેરે સેવતાં, હરિ હિરો તે આ-
 ખોછે હાથ; આનંદ ૦ ૫ મુખ સાંમનું સૈયર જોઈને, બાગિ ગઢ
 તે સધલિ જ્ઞાંત; આનંદ ૦ ૬ હુંતો રસ ખસ યૈ રસ રૂપમાં, મારા
 પ્રાણજિવનની સાથ; આનંદ ૦ ૭ સ્વામિના તે રૂપમાં સમૈ ગઢ,
 જળ લેહેરી તે વાત ખ્યાત; આનંદ ૦ ૮ અહ્માનંદ સાગરમાં ઝિલતા,
 નવ્ય જાણું તે દિનને રાત; આનંદ ૦ ૯ એવું અખંડ એવાતણુ લે
 અખા, રંગ લાગ્યોછે હરિયાકાર; આનંદ ૦ ૧૦ ૫૬ ૭૭ જિરે આજ
 આનંદ મુને અતિ ધણો, સદગુરુજિયે કિધિ સાર; આતમ આજખાવિ-
 યો. ૧ પરવરતિ મુકાવિરે પરહરી, નિવરતિ ટેરાવિ ઠાર; આતમ ૦ ૨
 સદગુરુજિયે મંત્ર સાધિયો, મારા કરણ દ્વાર મોઝારે; આતમ ૦ ૩
 ગુરુ સાન દિપક કસ્યો ગોખમાં, મારા રૂદિયા કમળરે માધ; આતમ ૦
 ૪ ઉગ્યો અનુભવ અરકરે આતમા, દીઠો જળહણ રૂપ અપાર; આતમ ૦
 ૫ કામ ક્રોધ કલપના સધળી ટળી, છુટ્યા વિષે તણા
 વિકાર; આતમ ૦ ૬ મોહ મૃગજળ માયાને મમતા, છુટ્યા સ્વપના
 અંતરાચાર. આતમ ૦ ૭ દલદરસિ દયાને દિનતા, સાન બકિત
 બિવેક વૈરાગ. આતમ ૦ ૮ સતસિલ સંતોષને સિલતા, દ્રઢ દયાધિર
 જવખાર. આતમ ૦ ૯ રાખ્ય આશરો અક્ષરનો અખા, જેછે બા-
 વનથી વળી ખાર્ય. આતમ ૦ ૧૦ ૫૬ ૭૮ તુતો રામ રટણુ કરે
 રંગમાં, હવે રાખ્ય હરિસાથે હેત; અવસરે આવો નૈ મલે. ૧ ખોડા
 ખેલમાં શુંરે ખુચી રહ્યો, ઉઠ આલસ ખેલ અચેત. અવસર. ૨
 પ્રાણિ પરપંચમાં શું પચી રહ્યો, માની સ્વપ્નતાણું સુખસાર. અ. ૩

કાળ આશે જે કહેસે કહ્યું નહિ, નથી માનતો ગાફલ ગમાર. અવ-
સર. ૪ વિશે ભુતે તે બવમાં બમાવીયો, ક્ષણ મેકો નહિ ઠરિ ઠામ્ય.
અવસર. ૫ અંતે રંગ પતંગ જાસે ઉતરિ, કાચી કાચા નહિ આપે
કસે કામ્ય. અવસર. ૬ તુતો સમરણ કર્ય શુધ્ય બાવસું, ટાળી ત-
નમન કેરા વિકાર. અવસર. ૭ બળે પ્રિતમ અલ્પ સ્વપ્ન, જેમો
મહિમા છે અગમ અપાર. અવસર. ૮ પદ ૭૯ સદગુરુજીના શ-
બ્દ વિચારતાં, ટળે માયા મોહ વિકાર. હરિરસ પિણ્યે. ૧ બાલિ
બસ્મ કરે બીજી વાસના, ઉર પ્રગટે પ્રેમ અપાર. હરિ. ૨ અડિ
અલ્પ ખુમારીને ઉતરે, સુખ સુખે કહ્યો નવ્ય જાય. હરિ. ૩ એવો
અજર અમર રસ જે પીયે, તેના નેણ વેણ પલટાય. હરિ. ૪
જેને સંભવ ના રહે શરીરનો, થયો આતમ દ્રષ્ટ ઉઘાડ. હરિ. ૫
અલ્પાનંદ ગગનવત થૈ રહ્યા, ગાથાં જ્ઞાન હીમાળે હાડ. હરિ. ૬
મરજીવા થઇને હરિને મળે, જેમ કુંભ માહાજળ માંહે. હરિ. ૭
અલ્પ પોતામાં પોતે તે અલ્પમાં, અલ્પ વિના ના દિસે કાંઈ. હરિ. ૮
જેમ સિંધુમાં સલિતા બલે, તેનું નામ નહિ ટળિ જાય. હરિ. ૯ કહે
પ્રિતમ સદગુરુ સેવતાં, અંતરે ટળિને એકતા થાય. હરિ ૧૦ પદ ૮૦
તુતો રામ રટણ કર રંગમાં, તારા અંગમાં ઉપજે આનંદ; ગોવિંદ
બળે બાવસુ. ૧ પરમારથ અરથ વિચારતાં, તજ સ્વારથ માયામો
ફુંદ; ગોવિંદ. ૨ કાચા માચા તે તારિ કારમિ, તેને વણસતાં ન લાગે
વાર; ગોવિંદ. ૩ મુગ વળના તે જળરે જાસક બસ્માં, એવો જાણે આ
સકલ સંસાર; ગોવિંદ. ૪ ગુંજ વહનિ તે મરકટે માનિયું, તેણે ટા-
ડન ટળે લગાર; ગોવિંદ. ૫ હુસ ઉલ્ક ગિડિ ગરાસનિ, તેને ઉડ્યા
તણો અધિકાર; ગોવિંદ. ૬ સુપનામાં સમરધિને પામિયો, જાગિ જોતાં
ન દિસે જરાય; ગોવિંદ. ૭ ધુમરના તે ઢગરે સોયામણા, ભુજ મુષ્ટિ તે
નબરે બરાય; ગોવિંદ. ૮ સાચિ સંગત સદગુરુ સંતનિ, તેણે જિવ
પણું ટળિ જાય; ગોવિંદ. ૯ કહે પ્રિતમ પ્રભુને સંભારતાં, માહા પાપી
પાવન થાય; ગોવિંદ. ૧૦ પદ ૮૧ સંત પારસ અંદન આવના, કામ
ધન કલપતર સાર; સમાગમ સંતનો. ૧ એમ સમજ્યામાંરે અંતરે
અણો, તર પારસ વણ પ્રકાર; સમા. ૨ એક પારસધિરે પારસ બને

એક પારસયિ હોય હેમ; સમા. ૩ એક પારસદોરે કુંચન કરે, સોવરસે
 એમનું એમ; સમા. ૪ એક ચંદનયિ વિખ ઉતરે, એક ચંદને અ-
 ગ્નિ ઓલાય; સમા. ૫ એક તલબરે તેલમાં જો પડે, ફરિ તાતું
 ક્યેમે નમ્મ થાય; સમા. ૬ સરવે સન્ધ્યા સુરિ નમ્મ જાણવિ, સરવે
 નારિ સતિ નમ્મ હોય; સમા. ૭ સહુ ગજસિર મોતિ ન નિપજે,
 તેનિ જીગતિ વિચારિને જોય; સમા. ૮ જ્ઞાન હિણા ગુરે નમ્મ કિ-
 જિયે, વંઝા ગાય સેવે સું થાય; સમા. ૯ કહે પ્રિતમ ખલ્લવેતા ભિ-
 ઠતાં, ભવરોગ સમુલોઠજિ જાય; સમા. ૧૦ ૫૬ ૮૨ સંત લક્ષણ ત્રિસ
 સોહામણા, ચિત વરતિ થૈ જોનિ સાંત; એવા જન હરિ તણા. ૧
 ખલ્લાનંદ ખલ્લરસ ભોગિયા, જિવ ઇંધરનિ ભોગિ બ્રાંત, એવાજન.
 ૨ દયાદાન દાસાતણ અતિધણું. જ્ઞાન ભક્તિ વિવેક વેરાગ; એવા,
 ૩ ક્ષમાવંત તપે નહિ તાપમાં, આસા રહિત અમલ અનુરાગ;
 એવા. ૪ અક્રોધ ઇંદ્રાજિત અનુભવિ, કપિ કોમલ સિતલ સાંત;
 એવા. ૫ અપાર હિત અમરિત વાણિ, વદે સહજનંદ આનંદ કંદ;
 એવા. ૬ શુધ સરધાને સ્વારથ નમ્મ મજે, પરમારથ ઉપર પ્રિત;
 એવા. ૭ સસિ સુર્જયંત સાક્ષિ રહે, ઉદાર અરણ્યવનિ રિત; એવા.
 ૮ હરખ સોક વિષેરે ડોલે નહિ, અરધ નિમખ ન મુકે નામ; એવા.
 ૯ સુરતર ઘેન ચિંતામણિ મળતાં, પોહોયે મનના કાંમ; એવા.
 ૧૦ પરિપુરણ લક્ષણ સંતના, અતરિશમાં ઓછા બે કહિયે; એવા. ૧૧
 કહે પ્રિતમ એવા પુરધને, સહુ સોપિને ચરણે રહિયે; એવા. ૧૨ ૫૬
 ૮૩ મન તુ અલગું કાં અફલાય, બિજો નયિ ખોલતો, તુતો જાગિને
 જો તારા રૂપને, ખોલિ જોતામાં તુરે ખોવાય; બિજો. ૧ તારે ઓથે
 હરિને નયિ દેખતો, કુંડલ ઓથે જોમ કનક ઢંકાય; બિજો. ૨ તુતો
 હરિયાનિ લેરય સમાન્યછે, લેહરિ સમતે જોમ સમુદ્ર દેખાય; બિજો.
 ૩ તારે ડોકણે હરિને ડોરાવને, એમ સમજતો મહા સુખ થાય; બિજો.
 ૪ કહે પ્રિતમ એવા પુરધને, હુતો લજિ લજિ લાગુ પાય; બિજો. ૫
 ૫૬ ૮૪ દેસિકેર. દેહ મનુષ્ય ધરિ હરિ ન જાણ્યા તેને સરવે ખોયું,
 મારા વાલાજી માહા મણિ મુકીને પથરે ચિત પ્રોયું. ૧ જોણે જા-
 નવિયો જરૂર માહિ, તેને સંભાર્યો સ્વપને નહીં; લંપટ ને લાજ

લગાર નહીં. દેહ. ૨ તે હાથે કાંમ કુડાં કિધાં, તે અમૃત મેલિને
 વિષ્ણુ પિધાં; તે મિથ્યા માતને દુષ્ણ દીધાં. દેહ. ૩ તે જગત પતિને
 નબ્બ જોયા, તજિ કલ્પવૃક્ષ ખાવળ જોયો; તે ઉતમ જનમ એજે જોયો.
 દેહ. ૪ તેનિ દેહ અસુધ વાણિરે, તે પ્રિત પ્રભુસું નવ આણિ, તે અધમ
 જાત પામર પ્રાણિ. દેહ. ૫ તેને કતણ્ણિ સરખો કહિયે, તેની સંગતે
 તે સરખા થયે; કહે પ્રિતમ તેયિ અળગા રહિયે, દેહ મનુસ ધરિ હરિ
 ન જાણ્યા. દેહ. ૬ પદ ૮૫ હરિ ભજન વિના દૂષ્ણ દરિયા સંસારનો
 પાર ન આવે; જડ બુદ્ધિ જીવ સત વિના સુષો મારગ કોન બતાવે.
 ૧ તે અનેક વાર અવતાર ધર્યા, બહુ કર્મનાણા કોડાર ભર્યા; અધ
 ઓધ તણા અંગાર કર્યા. હરિ. ૨ તું યાડ પાડ જડ ૩૫ થયો, તે સિત
 હિમ સિરે તાપ સહ્યો; તારો કષ્ટ કોણે નવ જાણ્યો. હરિ. ૩ કુ-
 સ્થો ચાર ખાણુ લક્ષ્મીરાશિ, થયો જગત્તર સ્થલચર ગર્ભવાસિ;
 માયાબંધન થકિ ન સક્યો નાશિ. હરિ. ૪ પાંચો મનુષાદેહિમાં નહિ
 મળ્યા, ધન્ય ધાંમ પુત્ર પરિવાર ધણા; હવે ગામલે ગુણ ગોવિંદ
 તણા. હરિ. ૫ કહે પ્રિતમ ચેતિલે પ્રાણિ, એવું જનમ મરણનું દુષ્ણ-
 જાણિ; સું સુતો છે આજસ આણિ. હરિ. ૬ પદ ૮૬ મન વાણિડા
 લટકે લાભ કમાજે અવશર જાણિ; સુ સોઈ રહ્યો, અચેત અંગે
 અતિસે આજસ આણિ; તન ત્રાજવાં દલ કર ડાંડિ, બેશ ચિત્ત
 ચોટે પેડિ માંડિ; રમે ધ્યાન દ્રષ્ટિ કરતો ખાંડિ. મન. ૨ તજ કુડાં કા-
 ટલાં અશુભ કર્મ, રાખ્ય સત્ય વચન વિચારસ ધર્મ; તેણે રાજી રેહ્યે
 પુરણ બ્રહ્મ. મન. ૩ તું વોચ વસાણું સહુ સાઈ, તેણે વણસે નૈકારજ
 તાઈ; હૈયે હેમત્ય રાખ્ય હવે નૈ હાઈ. મન. ૪ લે લેખણુ લક્ષ્મીવર હાથે,
 સુધારે સાંમળિયા સાથે; તારે દાસ નહીં આવે માથે. મન. ૫ કરચ
 નામું લેખુ સહુ ચોખું, તારી કાયાનું કાચું ખોખું; તું ચોખું અડકું
 શિદ જોખું. મન. ૬ ખોટિ વાણીઅણુ તારા ધરમાં, કરે કુડાં કાપાડાં બહુ
 કરમાં; લેઈ સોમલ ભિજે સાકરમાં. મન. ૭ કરચ પરમારથ કે પાપ
 બજે, તાઈ લક્ષ્મી ચોરાસીનું લગડુંજે; કહે પ્રિતમ તાઈ સાચ ફજે.
 મન. ૮ પદ ૮૭ હરિ ભજન થકિ છોટા હોયતે સહુથિ મોટા થાય,
 તન તાપ ટજે જનમ મરણનાં સંકટ સરવે જાય. ૧ જીવે દાસી

સુતયી શું હિણપણું, જેનું પુત્ર પવિત્ર ચરિત્ર ધણું; યથા નારદ મન
 મોવિંદ તણું. હરિ. ૨ જીવો સુખદેવજીનું મુળ શોધી, હતા પશુધાતી
 સુડીયો લોભી, યથા આપે ઇશ્વર અક્રોધિ. હરિ. ૩ જીવો વાલમિક
 જીની વાત ખરિ, જેણે દરબ શાળામાં રહે ધરિ; તેણે સપ્તકોટિ રામાયણ
 કરિ. હરિ. ૪ જીવો માંડવની મેડકી માતા, જીવો વસિષ્ઠ વેશા વી-
 ખ્યાતા; જીવો ચતુરાનન પંકજ જાતા. હરિ. ૫ જીવો અગસ્ત કુંભધિ
 પ્રગટ યથા, અંજલિમાં સાગર સોશિ ગયા; તેતો વિશ્વમાં વિખ્યાત
 યથા. હરિ. ૬ જીવો એકલસિંગી હરણિતા, જીવો વ્યાસ મુની વણુ-
 પરણિતા; જીવો સુતપુરાણ કુણ કરણીતા. હરિ. ૭ જેમ મધ્યમ
 જળ ગંગામાં ભળે, તે ગંગા સરખું થૈને પળે; જેમ પારથ પરશુ લોક
 રૂળે. હરી. ૮ એમ જાત્ય બાત્ય સહુની જાણિ, હરી બજે તે હરી સરખા
 પ્રાણિ; કહે પ્રિતમ ઓળખો ઇલાણિ. હરી ૦૯ પદ ૯૯

મન માને નૈ સો ફેરા સમગ્રાવું તોય સુ યાય, ખજ કઠણ કઠોર ચં-
 ચમ ચોર ચપલ ચિત ચોદસ ધાય. ૧ મન ભુતતણી પેરે ભમેતું,
 ચાલે માયાની સંગે રમેતું, તેને હરિપર જાતું નથી ગમેતું. મન. ૨
 મન નિર્લજ્જને લગ્યા ન મલે, પિણુ બાળે પોતાને કમળે; લે નાંખે
 માયાને વમલે. મન. ૩ ગ્યમકુકર માથે ગાર પડે, તોય આવી ઉભુ
 દ્વારે અડે; કુળ દેખીને મરકટ ગ્રાડ ચડે. મન. ૪ જીવતી પરધવનું
 કુખ જાણે, તો મિથ્યા સુખને સિદ્ધ માણે; ગયો અવસર હરમા નબ્બ
 આણે. મન. ૫. કહે પ્રિતમ પરપંચ પરહરતાં, સુધ બાવે હરિનું સ-
 મરણ કરતાં; કાંઈ વાર નહિ ભવજલ તરતાં. મન. ૬ પદ ૯૯ તન
 રેંટિડો સદ્યુર શબ્દે સુતર ફેરવા લાગ્યો, યઈ મેરચ ધણી ગુરૂ દ-
 યાલે દત્તનો ધોખો ભાગ્યો. ૧ શુભ કરમ કાષ્ટ રેંટો કીધો, તેતો સુધડ
 સુતારે ધડિ દીધો; બુધ માનુનિયે માગી લીધો. તન. ૨ પસરંગ પાં-
 ખડિયું આરા, થાંભલિયું તોરણીયા સારા; ચિત ચપળ અમરજે
 રંગ ન્યારા. તન. ૩ અંતરકણું ઉઠાણિ પ્રોયે, એને અંતઉદ્ધક ઉંજ-
 ણુ જોયે; દશ દામણિયો સુંદર શોખયે. તન. ૪ તે મધ્યે ચૈતન માજ
 ફેરે, પરાપારચ પુણિ પ્રાણ ધરે; તરવેણી ત્રાકે તાર બરે. તન. ૫
 મન માંકડી ચોકસ કરીયે, ધર ચુકી પરધેર નબ્બ ફરીયે; એક ધ્યાન

ધણી કેરૂં ધરંચે. તન. ૧ ગુણવંતિ નારે કમાય ધણ્યુ. જ્ઞેને બળ હોય
હરીગુર સંતપણ્યુ; તેને સેજે આવે સિલપણ્યુ. તન. ૭ કહે પ્રિતમ પ્રગટે
પુરણ દશા, રસિયોજી આવિ રદિયામાં વશ્યા; તેના જનમ મહુ
દૂઃખ દુરે અશ્યા. તન. ૭ પદ ૯૦ મન સ્તાન લવારે ધ્યાન ધમણ્ય ધમે,
નીશદીન ધુન્ય આરાધને. છસે એકવિસ હજાર જપે, અઠંગપા-
નપ ઓહસોહં સાધને. આનંદ એરણ્ય પરથ ધાટ ધડે, ત્યાં
સ્તાન ધણના ધાવ પડે; સુરતા શાંણસિ વડે એ વસ્તુ જડે. મન. ૧
અનુભવ અંતર પડે અઝગુપાળાં, સત્ય એકલ વૈષે થયાં રૂપાળાં; શબ્દ
કુંચિવડે ઉઘડે તાળાં. મન. ૨ અસત્ય અધર્મના ઇધણા બજે, કુડ-
કપટ લોભના કાંટ ટળે; તત્ત્વ ત્રવેણિ ઉપરય તાપ મજે. મન. ૩ ક્ષમા
દયા ઝલઝલકે બગતરે, સિલ સંતોષ ટોપ પાખર ટાટરે; પાષા અખંડ
પદ ધિરા અજરે અમર. મન. ૪ પદ ૯૧ અસ્તાંનિ જીવ સંગ કરે, સાઓ
પણ રંગ ચડે નહિ; એમ દમે શરિર, હરી મળવામો મારગ તોય જડે
નહી. ૧ એક પથર પાણા નબ્બ પરસે, તેને ટાંકે તો અગનિ વરસે;
એવા સાકુટને હરિ કેમ દરસે, અગ ૦ ૨ સાકુટને સંગત કેમ ગમસે,
જીધે ધડે ઉદક કેમ બરસે; એમ પાવ વિના રસ કેમ ઠરસે, અગ ૦
૩ જેમ પુષ્પ પાંદડાં આસપાસ, તેમાં કોષ કોષને નબ્બ લાગે બાસ;
એમ બગત જગત તે બારે માસ. અગ ૦ ૪ એક મડક પંકજ પાસ
રહે, તે કમલ તણિ વાસ કાંહિ નવ લહે; વાસ કમલતણી તે બમર
લહે. અગ ૦ ૫ તરૂં ચંદનથિ ચંદન જેવા, બિન્ન વાસ એરડા રહ્યા
તેવા, તેને નહિ કાંહી લેવા દેવા. અગ ૦ ૬ તું વેદ પુરાણ ધણ્યુ સાંભજે,
તારા મનની દુષ્પ્રધ્યા કાહિ ન ટળે; સાચા રંગવિના હરિ નહી મજે.
અગ ૦ ૭ જમ થાક્યા ફેરા ફરિફરિ, થયા કાપર મેનત કરિકરિ; તું ન
થાક્યો દેહ ધરિધરિ. અગ ૦ ૮ કહે પ્રિતમ સમજે સુખ થાશે, તારૂં
જનમ મરણનું દુષ્પ જાશે, આગળનિ પ્રિતે ઓળખાશે. અગ ૦ ૯
પદ ૯૨ તજ દેહાભિમાન, મિથ્યા સુખ સારૂં સું ફેકટ ફુલે; સત વચન
વિચાર, વાર વાર સંસાર વિષે સું ભુલે. ૧ આ કાયાનો કાચો પાચો,
તે દેખિને સું લોભાચો; રવિનંદન દિલમાં છે ડાચો; તજ દેહ. ૨
તારિ જમકુંકર હણસે છાતી, તારે ક્યાં જાસે તારી કુલ નાતિ; ૦. ૬

ભાગવસો પશુની જાતી. તજ દેહ. ૩ કુખ અસિપત્રિ દીઠાં નથી, પંચમ રંકધમે કહ્યાં કથિ; જહ ભાગવશે તમે રતિ રતિ. તજ દેહ. ૪ કહે પ્રીતમ કાંદિક સાધન કરજે, હરિગુરુ નામ હૃદે ધરજે; નામ નાવ ચડિ બવસિંધુ તરજે. તજ દેહ. ૫ ૫૬ ૬૩ રમે જડ દેહ, તેના તું દૈવતને શે નથી દેખતો; સચરાચર શામ, વિશ્વ બ્યાપક તેને શું ઉવેખતો. ૧ પિંડ્ય પાણીથી પેદા થયો, એનો કરનારો ન્યારો રહ્યો; તે સચરાચર શાભી રહ્યો. રમે. ૨ જ્ઞેને રમવાન રચના કરિ, નરે નાસ્ત્ર નપુસક રૂપ ધરિ, એલ ખોટોને ખુલી ખરી. રમે. ૩ જીવ જોતાંતો જડતો નથી, માહા વાયક વિરલા કહેછે કથિ; એવિ અકળ કળા એનિ ગતિ. રમે. ૪ કહે પ્રીતમ આનંદ ઉપન્યો, ન્યારે નિશ્ચે થયો નિજ રૂપનો; ત્યારે ફેરો ટલ્યો બવ કુપનો. રમે. ૫ ૫૬ ૬૪ તારી કાયામાં કુંભ બાણેછે, તેને તું સોધિ કાઢ્યને; શુદ્ધ બાવ ધરિ ગુરુગમ જ્ઞાન, રૂઢા કમલમાં ધાર્યને. ૧ લઘુ દિરઘછે કે વાંમણો, બાલજોખન વર્દ બિયાંમણો; એ લાયકછે કે જનમણો. તારી. ૨ ધને બક્ષ ભાજન શા આહારછે, એને અવર કશા આ-ધારછે; એ પુરૂષ નપુસક નાસ્ત્રછે. તારી. ૩ એને સુખ કુખ પિડા થાયછે, કરી શબ્દને ક્યારે સમાયછે; એ પિંડ્ય પડે ક્યાં જાયછે. તારી. ૪ રહો આઠે પોહિરે ધ્યાનમાં, મન રાખો અનુભવ જ્ઞાનમાં; કહે પ્રીતમ સમજો જ્ઞાનમાં. તારી. ૫ ૫૬ ૬૫ હો જીવડલા જન્મ ધરિને હરિનું રૂપ ન લલ્લું, શું બાહ્યરે બમે બીતરજ જ્ઞેને તાહાં પ્રહસ્વ-રૂપ. ટેક. તું ક્યાંયિ આવ્યો ને ક્યાંહાં જવું, તુને માયા ચેટક ક્યાંયિ હુવું; નિજ નામ જપિને નિર્ભે થાવું. હોજી. ૧ તું શું કરવાને આવ્યોતો, તુંને કોણે અહિં બોલાવ્યોતો; શું લેઈજવું ને શું લાવ્યોતો. હોજી. ૨ તને શે સુખે ભાજન બાવેછે, તને નિદ્રા તે ક્યેમ આવેછે; શિર નોખત કાળ બજવેછે. હોજી. ૩ આ કાયા કાળનો ચારોછે, બહુ નામી બાલણુહારોછે; સુખ કુખયિ નિર્ગુણ ન્યારોછે. હો. ૪ જે બાણે તેને સોધજે, ગુરુજ્ઞાન બુદ્ધિએ બોધજે; હરિ હિરે હિરો વેંધજે. હો. ૫ તુરિયા તે તાં રૂપછે, બજજે તે પ્રહ્લ સ્વરૂપછે; અવિનાશિ અકલ અરૂપછે. હો. ૬ કહે પ્રીતમ પુરુષાનંદછે, ઘટ ઘટ રસાયો

ગોવિંદછે; ન સમજે તેનિ મતિ મંદછે. સોહા. ૭ પદ ૯૬ નર ગાફલ
 ગુમાર ગંધિ દેહનો ગરબ કરેચે શું યાય; નહિ વિલંબ લગાર, વાત
 કરતાં કાયા વણશિ જાય. નર. ૧ તું અંસહતો ધન્યર કેરો, જિવ થઈ
 રહ્યો અવિદ્યાનો ચેરો; તારે માથે રવિ સુતનો હેરો. નર. ૨ શું સુભિ
 સુતનિ પેરે ચાલે, તું ગરધવનિ પેરે માલે; તું હાથે ધુળ માથે ધાલે,
 નર. ૩ એક સ્વાંત ધ્રુવ સીપે ગાલું, તેનું મહા મુગતાફળ થઈ રહું;
 કદલીમાં પડ્યું તે કપુર થયું. નર. ૪ અહિ મુખમાં પડ્યું તે ગરલ
 થયું, સાગરમાં પડ્યું તે લવણ થયું; પ્રથવીમાં પડ્યું તે પ્રલે થયું.
 નર. ૫ જેમ કનકમાં કથાર ભજે, એમ વિના વિચાર સાર નવ જડે;
 કહે પ્રિતમ રવિ ઉગે રજની ટળે. નર. ૬ પદ ૯૭ તાં સુપત શરિર
 નારે ઉસનું એણિપેરે ઉડિ જાસે; હેતે ભજ રઘુવીર, નામ તણે પરતાપે
 નીરભય થાશે. ૧ જેમ સલિતાપુરે નીર જાશે, તાં આયુષ આયું
 એમ થાશે; જેમ કમળને કુંજર ખાશે; તાં જેમ પારો પાંણી થઈ
 ચાલે, તેને કહેને કેઈ પેરે ઝાલે; અર્ધ પાન નહી લાગે ડાલે; તાં ૦
 ૩ જેમ કડળી ફળી તે નમ્ર ફળે, તમ ગઈ મનષા દેહિ તે નમ્ર મળે;
 ઉડ્યું કપુર ચાલ્યું નહિ વળે. તાં ૪ જેમ વિજ અમકે ગગન માંહી, તેમ
 દિપક જોત્ય સમે નાંહી; તારી અધીર દેહ તે થીર નાહી. તાં ૫ દેહ
 મનુષ્ય જનમ મુગતી જાણો, એ સાર શબ્દ રહે આણો; કહે પ્રિતમ
 પરમ પદને માણો. તાં ૬ પદ ૯૮ આરે અવસરમાં જોણે સદ-
 ગુરુ જોયા, વસ્તુતો દિધિ ખતાયે; સોહાગિ લાલ આરે અવસરમાં
 જોણે સદગુરુ સેઆ. ટેક. સંત સમાગમ જેને વાલેરો લાગે, વાદ
 વિવાદ મટિ જાયરે. સોહા. ૧ ઓહંગ સોહંગ શબ્દ નાભિથી ઉઠે, સુન્ય
 શિખર ગઢ જાયરે. આરે. ૨ પરાપશ્યંતિ મધ્યમાં વૈખરિ વાણી,
 મધ્યમ ઘાટ ધડાયરે. સોહા. ૩ ચળ અચળમાં માહાલે અખંડ જિ-
 હારી, જ્યારે જોયે ત્યાં તેવા થાયરે. સોહા. ૪ ચંદા સુરજ દાનો એક
 ધર લાવે, સુરત નુરતે બળી જાયરે. સોહા. ૫ ઇંગલારે પિંગલા શુષ્કમણા
 ને સાધે, તરવેણિ સંગમ યાયરે. સોહા. ૬ આઠેરે પોહાર જેને લાગી
 ખુમારી, આવાગમન મટી જાયરે. સોહા. ૭ અનુભવ ઉગ્યોને થયુંરે
 અજવાળું, અજ્ઞાન તિમર ટળી જાયરે. સોહા. ૮ અનહદ વાળું વાળે,

ગગન મંડલમાં ધારે શબ્દ ત્યાંતો થાયરે. સોહા. ૯ એકવિસ હજાર છસ
 ક્રમને સાધે, રંણુકારે શબ્દ ત્યાંતો થાયરે. સોહા. ૧૦ હરિરે દાસ નીજ
 નામ જપિ લ્યો, હરી બજે હરીમાં સમાયરે. સોહા. ૧૧ ૫૬ ૯૯ સાચી
 સમજણુરે, બુધિને ખોટીરે લાગે; સંત મનાવેતો માનો હો લોલણી,
 સાચી સમજણુરે; બુધિને ખોટીરે લાગે. ૧ શિલ સંતોષ કોહોતો કલાં
 ઘઠાવું, કર્ણાની કાંખીયો પેરાવું હોલોલણી. સાચી. ૨ વિવેક વીચાર
 કોહોતો વિછવા ઘડાવું, હરખના ધુબરા બંધાવું હોલોલણી. સાચી. ૩
 સાધન સંપત કોહોતો ચુડસો પેરાવું. ક્ષમાની પુંચોયો ઘડાવું હોલોલણી.
 સાચી. ૪ જ્ઞાન વૈરાગ બાળુબંધ સોવરાવું, શાંતિનું રતન જડાવું
 હોલોલણી. સાચી. ૫ પ્રેમનાં પુષ્પ ગળામાં નંખાવું, લક્ષ્મીનો દારડો પ્રો-
 વાવું હોલોલણી. સાચી. ૬ ટેકરૂપી કોતો તુષિ ઘડાવું, દયાની દામણી
 બંધાવું હોલોલણી. સાચી. ૭ સત સંગતરૂપી કોહોતો ધુલરે ઘડાવું,
 લગનનું લોળીયું પેરાવું હોલોલણી. સાચી. ૮ ભક્તિ રૂપી કોતો વાળીયો
 ઘડાવું, મુકતની ચુનીયો મેલાવું હોલોલણી. સાચી. ૯ સમાધી સમજણુ
 કેતો સૈથો પુરાવું, જોગનો ચાંદલો ચોડાવું હોલોલણી. સાચી. ૧૦ ધિરજ
 રૂપી કોહોતો વેણ્યો ગુંથાવું, ગુરૂ ગમનો ગોકેણો લટકાવું. હોલોલણી.
 સાચી. ૧૧ ચોખી ચાલની તમને ચોળી શીવડાવું, ચૈતનની ચુંદડી
 પેરાવું. હોલોલણી. સાચી. ૧૨ સાચી કરણિનો કોહોતો કંચયો શિવડાવું,
 બાવનું ભરત ભરાવું હો લોલણી. સાચી. ૧૩ દાસ ગોપાલ કહે એ સમ-
 જણુ સાચી, દક્ષનો લક્ષ બતાવ્યો હોલોલણી. સાચી. ૧૪ ૫૬ ૧૦૦
 સુરતા લાંગીરે, જેની ભ્રમના ભાગિછે; જાણે કોઈ સંત સુજણુરે
 સોહાગી, જેની સુરતા લાગીછે. ૧ નટડિયે ખેલ રચ્યોરે યોગાનમાં,
 વરત વિના બીજું નજરે ન આવે. જેનિ. ૨ પતંગને દિપક સાથે
 પ્રિત બંધાણી, તન મન અરખ્યુ જેણે તજવિ દેહ. જેનિ. ૩ મિનને
 જળની સાથે સ્નેહ બંધાયો, પ્રાણુ તજરે તોષ પ્યાસ ન છાંડે. જેનિ. ૪
 નાદના મોયા કાંઈ અમ મરેછે, શબ્દના માર્યા કાંઈ સંત ગણેછે-
 જેનિ. ૫ આતુક સ્વાંતિનુ બુંદ પોકારે, અવર નીરસું કાંઈ ભાવ ન
 લાવે. જેનિ. ૬ મરજીવે સંતતો મન વથ કિધાં, જૈને સમુદ્ર મધે
 મોતિજ લિધાં. જેનિ. ૭ સુરાનાં લક્ષણુતો એવારે કૈયે, રણુમાં ચડે

તેવારે પુઠે ન રૈયે. જેનિ. ૮ સુરત નુરત કોષ સંત પિછાણે, અનુભ-
વિયારે તેતો માહા રસ માણે. જેનિ. ૯ ભક્તિના લક્ષણતો એવારે કૈયે,
જીવનના સ્વામિ મારા વસીયાછો હૈયે. જેનિ. ૧૦ ૫૬ ૧૦૧ ગુરે
કરયા પણ અજ નહિ, અજવિના જ્ઞાન ન આવેરે; જ્ઞાનવિનારે નર
પાવે જોવા, એ નર નારીમાં નાવેરે. ૧ સદગુરના વચન રહે ધરો, કાં
થાવો વાંઝિણ્યું જોવારે; સૌની વાતુરે મરને સાંભલે, તોય નર એવાને
એવારે. સદગુરનાં વચન હરદે ધરો, ૨ સંતના વચન નથી માનતો, ગુ-
રને ગાલ દે બે હારિરે; જણનારીનિ તેં શિદે કરી, નવમાસ બારે મા-
રીરે. સદ. ૩ ભક્તિ વિનારે નર જીતછે, સામા મલિયા નહિ સારારે;
ધુડ્ય જણ્યોરે એની જનુનીને, ઠાણો મન્યખો બગાડ્યો. સદ. ૪ ભક્તિ
જન્યારે એમને ધન્યછે, ધન્ય ધન્ય હરિજન જાણે, પૈકુંક વાગ્યારે
વધામણા, ચૌદ લોકમાં છાયારે. સદ. ૫ ભક્તિ જ્ઞાનને વૈરાગ્યછે,
જો શુભ વિચાર આવેરે; કલ્યાણ કહોરે, આ નરનેતો આફરો કાવેરે.
સદ. ૬ રાગ કીરતન. ૧ મુનસાદેહ તમે સફળ કરીશો કહોરે. વેલા
થાવો; વેણ રહેમાંજ વરલાને રહોરે વેલા થાવો. ૧ જમ કોંકરની
અસવારી છે ઉર્બારે; વેલા. જાતી રહેશે જવાનાની ખુબીરે; વેલા. ૨
જરા આવસે તેની ફરસે દવાધરે; વેલા. વિતની વાતમાં જસો બાધયો
વવાધરે; વેલા. ૩ રીધ લાઘેજી બલી બજે તે બવાધરે; વેલા. હરીને
બજતાં દિન દિન કળા સવાધરે; વેલા. ૪ રખે આલસ કરતા સ-
મરણ સારે; વેલા. વારે વારે ક્યાં લગી હું વારે; વેલા. ૫ ભય ન
ઉપજે તેનુ કરમ નહારે; વેલા. કાલુ મુઠુ હે જીતુવા તારે; વેલા. ૬
સમાણસને શબ્દ રહેમાં લાગેરે; વેલા. મચલુ હેયતે જગાડુ નબ્બ જ-
ગેરે; વેલા. ૭ ભરતખંડને જાંજીરિપમાં આવારે; વેલા. કેછે દવારકો
કોકને ગયું કારવારે; વેલા. ૮ ૫૬ ૧ હરીને બજતાં વિલમ ન કરશે
કાયરે, માનવિયો આ ચતુર વાતો ચીતમાં લેજો; જોયરે માનવિયો.
૧ દીવસ ઘટેને મરણ માથે ગાજેરે; માન. જમરાજને ઘેર વધેયો
વાજેરે; માન. ૨ હંચા અવાસ સાત માળના કાવેરે; માન. પંડે
ચાલવું જ્યારે તેડુ આવેરે; માન. ૩ હાથી ઘોડા સુખપાલો રથ વેણેરે,

માન, નવઅંડ માંહિ અમલ આકરો ફેરો; માન. ૪ પાષ પીતાંબર
વસતર છે અનુપરે; માન. સુરજ થંબ્યા રહેછે હેવા રપરે; માન. ૫
રૂડી રાણીયો ચંદ્રવદની ધરમાંરે, માન. સરખા સરખી દિસે જોખન
બરમાંરે; માન. ૬ સાક પાકતો તારેછે વિધ વિધનારે, માન. જે કાળે
જોધયે તેવાય સીધનારે; માન. ૭ અંતકાળે એ સૌરેસે અળગારે, માન.
વિપેને સવાદે સરવે વળગ્યારે; માન. ૮ કઠણ વેલે તાસ પડે જેમ
ધેરેરે; કેછે દવારકો એનો આણે ફેરેરે; માનવિયો. ૯

પદ ૨ રાગ પ્રભાતી. જગ્ય જન જગ્ય જન મોહ નિદ્રા થકી, કરને
વિચાર તું ક્યાર્યારે આવ્યો; નામ ને રૂપ વર્ણુ જાતિ તારે નહી, આપ
ભુક્તી અન્યભાવ લાવ્યો. જગ્ય ૧ જગ્યત આવ લઈ અવસ્થા આ-
રતુ નહિ, તેજ પ્રકાશિક રૂપ તારું; આપ અવિનાશી તુ જાણ્યારે
આત્મા, મેલ્ય અસાન તુ હુંને માંરું. જગ્ય ૨ રાત્નના રૂપમાં રૂપ
તુજને હવું. રૂપમાં અંધને મોક્ષ માણ્યું; રજુ ભારીંગ તે રાત્નના-
રૂપમાં, અર્ક ઉગ્યો તારેરૂપ જાણ્યું. જગ્ય ૩ જેમ મરકટ વૃક્ષે અડ્યું
તેની છાયા સિંધે ગ્રહી, આપ માની પડ્યો કાલ પામે; ત્વમ તુ તા-
રા રૂપને ભુલ્યો હે આત્મા, અંધને મોક્ષ તુને કોણ આપે. જગ્ય. ૪
તેજ તુ તેજ તું જેને જોતો ફેરે, સમજને સાન માહાસંત કેરો; સ-
મ્પ્રિદાનંદ તે રૂપેરમાત્મા, પ્રિછતો વાતમાં પુછ ફેરી. જગ્ય. ૫ શે-
ષ સનકાદિક વ્યાસ શુક નારદ, જેરે જગ્યા તેણે એમ જાણ્યું; વદ
વેદાંતમાં સાખ્ય સૌકો વદે, તે પુરૂષો તમે ઉર આણ્યું. જગ્ય. ૬
પદ ૩. કુણ કરમે કરી હરિ ગયો વિસરી, ધરિધરિદેહ કુખ પામ્યો
પ્રાણી; નિર્લજ તુજને લાજ આવે નહિ, શું બેઠો હૈડામાં હરખ
આણિ. કુણ. ૧ ભુવન એ ભાગસિ હેડ સુત સુંદરી, દામ હલકલા
લેજો જાણી; માયાનો માર માયાપર બહુ પડે, ફેરવ્યો અહંકારે
આરે આણે. કુણ. ૨ મરિમરિ અવતર્યો મુઠ યાત્ર્યો નહી, યાત્ર્યા જ-
મકુત કરી એઆતાણિ; કુકર પુછને વેદ કોટી મજે, સુધું ન થાય
એ વેદજાણી. કુણ. ૩ વાંસને બાસ ભાગે નહી અંદનની, મુજ બિ-
જે નહી ગંગ પાણી; પ્રીતમ પ્રીતિ આવે નહિ, જો સમજાવે શિવ

સારદ રાણી. કૃષ્ણ. ૫૬ ૪. સે નથી સમજાવો મુરખ માનવી જાણ
પણક તે પાછી નાવે, ધડીધડી છીનછીન ઘટતઘટત રહે; આજુ
અજુલીનું નિરે કાવે સેન. ૧ કુંભ કાણો કરી મુરતક મુકયિ, વાર
લાગે નહી યાપ ઠાલો; એણીપેરે જીવનું જીવત જાણજો, ચતુર નર
ચિતમાં ચેતી આણો. સેન. ૨ અવણ મેલાં યયાં નંદા બહુ સાંભળી,
નેત્ર મેલા પરનારી નરખી; જીવ્હા ઝાંખી પડો જીવું બહુ બોલીને,
મન મેલું મહા મોહ હરખી. સેન. ૩ સર્વ અંગે કરી ભિટિયે શિહરી,
તે અંગે દોષ ખીજા કમાયો; પ્રિતમ પુરષ તેજ જીતી ગયા, સંસાર
માં જેને આનાય ગાયો. સેન. ૪ ૫૬ ૫. સ્મરણ છે સાચુરે હરીનું સ્મ-
રણ છે સાચુ, સ્મરણ કરશે તે ભવજળ તરશે કામ નયો કાચુ.
સ્મ. ૧ જે મુખથી હરી નામ ન નીસરે, બાહ્ય તેનું ડાચુ; કર્મ જાળના
કુટારામાં તે પડશે પાછુ. સ્મ. ૨ બ્યાપક અખંડિત બ્રહ્મ, ચરાચર
જોધને રાચું; પ્રીતમ પ્રભુજીની કથાતે દિન રજનિ વાંચુ, સ્મરણ
છે સાચુરે હરીનું. સ્મ. ૦૩ ૫૬ ૬. પ્રભુને પરહરી નેકોઈ અન્ય વાણી
ને ગાયે, આંધજો વણેને વાહે વાછડું ચાવે. ૧ કાળસ્વરૂપી વાછડું
કેયે, આવરદા ચાવે; દહાડે દહાડે ત્રાસ તાર, ટુકડું ચાવે. ૨ વેશ
પેરો પણ દેશ ન આવ્યો, બદલાયું બેઠું; મેનરી કાઢતાં, ધરમાં જોડીયું
પેઠું. ૩ આવ્યોતો તું સાચે વદાડે, થયો જીહારે બોલો; વિસંબર વિસા-
રી ગાયો, માંડને ઢોલો. ૪ દવાર પકતુ જીવન ગાયો, પ્રભુને મુકી આગે;
હુંનો વાક છેલ્લો લિધી રેચની છુકી. ૫ પ્રભુને વિમુખ જીવે
કાંચે નબ્બ જોયું, આવિતી ધણી બલસરા બિજા બાવળનું બોયું.
૬ મનષા સ્વરૂપી મથર જીવે, એજે વગોયું કહે કજ્જ પોત બગડુ તારે
સુતર ખોચુ. ૭ ૫૬ ૭ જાગીને જાગીયેરે, હરીને જાગીને જાગીયે;
જાગ્યા વીના જે જે કરીયે, તે ઘેલામાં ખપીયે. જાગી. ૧ ઝાપર બેશિને
હરી જસ ગાયે, શું કરવા છપીયે; દુરી જન્મયાનાં વચન સાંભળી, તાચે
નબ્બ તપીયે. જાગી. ૨ તનમન ધન્ય અંતરજામિને, આપ તજી અર-
પીયે; પ્રાણ ગયા પણ પ્રયત્નિનું, જલ ન પીધું બપઈયે. જાગી. ૩ અનીન
પણે ઈશ્વર ને ભજતાં, સહ કુખડાં ટળશે; પ્રીતમનો સ્વમી પ્રેમ
સનેહિ, આવાંને મળશે. જાગી. ૪ ૫૬ ૮ અનેક જન્મનો જીવ્યો

પ્રાણિ, કેમ કરીને જાગે; કર્મ ધેનનું ધારણ પડીયું નિદ્રા નબ્બ તાગે. અનેક. ૧ મલીન અંતઃકરણમાં અંધારું અજવાળું ન મળે, ઇંદુ અર-
કને પીજો દેખે પોતાને કમલે. અનેક. ૨ માયા મોહ મદીરા પીધિ, મદ
ભરિયો આગે; સદગુરૂની શિખામણ્ય એને, કેઈ પેય લાગે. અનેક.
૩ મરમ ન સમજે મુરખ પ્રાણિ, માયા સુખ માગે; પ્રિતમ પ્રભુનું
જાન કરેતો, બવ બટકણ બાગે. અનેક. ૪ પદ ૯ આદ્ય ઔકાર
તે અનંતમાં એકછે, જુજવા શબ્દને સર્વ સાધે; મન બુદ્ધે કરી,
બાધ કરે બહુ ભાસના, તેણે વૈખરી વાણીનું જિરે વાધે. આદ્ય. ૧
તેજ ઔકાર ત્રીલોકમાં પરવૈયો, સુર અસુરને પશુ પ્રાણિ; આદ્ય
નારાયણને અંખપ્રહ્લા લાગે, વીધિ નીષેધને વેદવાણી. આદ્ય. ૨
અકાર ઉકાર મકારમાં મેલતાં, સુક ઉકારતે ઇમજાણો; બગત
બગવાન તે વેદ અતિ વેદે, તેહમાં બેદ તે શુરે આણે. આદ્ય ૩ પરાપ
શાંતી મધ્યમાં વૈખરી, ચાર વાંણ કરી સર્વ જાણે; આદ્યને અંતતે
એકદ્વૈતછે, એમ શુધ જાણ્યા વીના ચિત ડોળે. આદ્ય. ૪ પંચ
બ્રહ્માંડમાં એક પરમાત્મા, શબ્દને પારતે શબ્દ પોતે; મુલદાસ કહે
મર્મ મુલગો વિચારતાં, અન્ય બીજો નહી એમ જોતે. આદ્ય. ૫ પદ
૧૦ મન મેલ્યતું માન મનનું પડે, મનકર્મ વચને ર્થ માળા; માન મુખ્યા-
નિના મુક્તિ આવે નહી, બ્રહ્મ ભાસાનિના સર્વ ચાળા. મે. ૧ માન
મુખ્યાપછી સંત ક્રિપા કરે, માન અસાનતે હાણ્ય મોટી; નામને રૂપતે
જાણ્ય નિશ્ચે નથી, એવું જ્ઞાન જાણ્યા નિના જાણ્ય ખોટી. મે. ૨
મન કલ્પીતતે મત બહુ ભાત્યના, શબ્દના ઠાકમાં ડાપ ડોળે; આ
આલોક પરલોકતે કાળ નિશ્ચે ગળે, ઇમ ભક્તિન પામિયે ભાવભાળે.
મે. ૩ શબ્દ સાચા કરી ખખરના વિખરી, અન્ય જાણી બ્રહ્મ મોક્ષ
આપે; રવિ રાહે ગળ્યો અર્ક જ્યમ આયમ્યો, મહંતનું માન લેઈ
મત થાપે. મે. ૪ બ્રહ્મના દેશમાં ભાવ બીજો નહી, એદેશના અનુ-
ભવિ દ્વૈત ટાળે; મુલદાસ કહે માન મુકી મહંતને, જૈ મળો ગર્વના દર્પને
સદા ગાળે. મે. ૫ પદ ૧૧ અવિદ્યાનું અંગતે તબ તરીયા તણું,
જેના ગુણ પરપંચનો પાર નાવે; જેના સંગથી વિદ્યા સર્વ વિસરે,

શુદ્ધ વિચારે તે ચિંત નાવે. અ. ૧ ગુરુ ગોવિંદયિ એજ અળગા કરે,
 મનમયો માનૂનિ સ્તાન મારે; અગ્નિ બુદ્ધે જ્યમ જળના જોગથી, ત્યમ
 વૃહને વૈરાગને સદ્યારે. અ. ૨ સચુણની ચારણી, કલ્પના કારણી, મક્ષિ-
 કા માનુનિનું મન મેલું; ભક્ષકરે તારે ભેદ બુલ આણે નહી, વિષ વિષ્ટા
 કરે પ્રેમ પેલું. અ. ૩ તબ પરીતાપ ત્રિજોકમાં તે રહે, રવિના તેજને
 રાહુ ગ્રાસે; કાળનું રૂપ તે કામની દામની, સુરવિરનું તાંહાં નેમનાસે. અ. ૪
 સરપણિ શાકણી વૃહવંતી વાઘણી, ઘટમાં કામના ઘન ગાળે; મ-
 ધુરિશિ વાણિયે મુખ ખોલે ખરો, પણ ભડ મેંગલનાં જ્યુથ બાળે.
 અ. ૫ નારચ તરવાચ તે નરને નવ ગણે, પર હાથ ચડે તારે શિષ્ય
 હાળે; અગ્નિ ન ઓલખે પોતાનું ને પારકું, બહું બલ વાધે તારે
 સદ્ય બાળે. અ. ૬ નકટ નારચ તે લાજ લેખે કરે, ધુંધટામાં યૌદ
 લોક ધાલ્યું; અહો અબલા પણ બલ બહુ બાતનું, નર તણું જોરતો
 નવ ચાલ્યું. અ. ૭ એવિ અજિતને જિતવા સંત સંમૃથછે, સ્તાન
 ગંભિરમાં ખન્ન કાવે; તેજ પ્રતાપ ત્રિજોકમાં કહે મુલદાસ, વિયા તણે
 તાપતાં નિકટ નાવે. અ. ૮ પદ ૧૨. સંત સુરવિરતે બાણ્ય સંસારમાં,
 ઓલખિ આત્મા આપ ટાલે; હલના પદની વાત વટી ગયા, ભવબુલ
 પારચતે બલ્લ બાલે. સંત. ૧ શબ્દના આણુથિ સંત ચમકે નહિ,
 ત્રિગુણ રૂપિ બહુ તિર છુટે; આપ મુવા વિના અંત આવે નહિ,
 નિમખ નવ રહે કર્મ કાળ ખુટે. સદ્ય. ૨ મેર ડો પણ મન ડોલે
 નહિ, બુદ્ધિ મા આપનો બોલ લીધો; વૃહને વૈરાગ્યમાં ગુરતિ મુપિ રહે,
 મુલદાસ નારચ પૂગ્યા પછી પ્રેમ પાષા. સંત. ૩ પદ ૧૩. કામ ક્રોધ
 લોભનો ડક લાગે નહિ, જનનો જોગતે રૂઠ કાવે; અવિચલ ભક્તિતે
 આદ્ય પુરૂષની, વિશે વિધન ત્યાં નિકટના આવે. કામ. ૧ સિંધના
 ચરણને શિઆલ ગ્રાસે નહિ, આશરો માહારાજનો એજ મોટો; પ્ર-
 ત્યક્ષ પરમાણુ પરમાત્મા પરહરિ, અન્ય ઉપાસવો તેજ ખોટો.
 કામ. ૨ કેશરિ બાલતે ક્રિડા કરે વનમાં વિચરે, એકલું એ વાટ ઘાટે;
 અન્ય મારત તેને મારી કાંઈ નબ્બ શકે, સર્વનું દેખતાં ચિત ફાટે.
 કામ. ૩ ભુતનો બચ તેજો બાલને ઉપજે, નર ધિરતે બચ કેનો નબ્બ

આણે; અકલ આરૂઠ એવું ધન માહારાજનું, મુલદાસ જીકતી કોષ
જન જાણે. કામ. ૪ પદ ૧૪. વૃહને વૈરાગ્ય જે જન્નને પ્રગટે, બક્ષ
સ્વરૂપમાં શુદ્ધ લાગિ; આ લોક પરલોકના ભાગ બાવે નહિ, જકત
જિવનમાં જેની બુદ્ધ જાગી; વૃહ. ૧ મિથ્યા પરપંચને સંત માને
નહિ, સંસારનાં સુખતે સ્વપ્ન જાણે; જાગત સ્વપ્ન સુસુપ્તિ સમ થયું.
અર્ક જ્યમ રાતનો અંત આણે. વૃહ. ૨ વાંસના જોગથિ વાહી જેમ
પ્રગટે, દેખતાં વનતે સર્વ દાણું; ત્યમ વૃહને વૈરાગ્ય જેના અંગમાં
ઉપન્યો, ઓલખિ આત્મા આપ આણું. વૃહ. ૩ અસાનનાં ગિજતે
પ્રહ્લ અગ્નિમાં બદલાં, વિશ્રામ પામ્યું મન સ્વાંતી ઊઠિ. મુલદાસ
કહે માત્રા એક નવ્ય ઉગરિ, અચાનક લાય થઈ ધર ઉઠિ. વૃહ.
૪ પદ ૧૫ અનુભવાનંદ તે સંત અદ્વૈતછે, માન્ય ઊધવ કહું વચન
મારું; વિશ્નુ વચન સાખ્ય શ્રુતિ તણી, તત્વંતવં તત્ પ્રહ્લરૂપ તાર.
અનુ. ૧ અર્કનિ ઉપમા સંત શોભે સદા, તીવ્ર વૈરાગ્યથિ તિબ્ર
ત્રાસે; મહા મહદ બુદ્ધિ બનિ મહા સંતની, સેવતાં તે ભય શોક નાસે.
અનુ. ૨ કામ ક્રોધ લોભ મોહ લાગે નહિ. પ્રહ્લ ઉપાસના બ્રમ ભેદ;
શબ્દ ચક્રશુદ્ધસન કરિ, પાંચ પચિથનાં ચિષ્ય છેદે. અનુ. ૩ નેનમાં
વેનમાં સંતમાં અહીરી, દિન થાય તેહેનાં દરદ સોસે; સંતનો પ્રતાપ
તે શું કહું વુજને, રત્ય આંધે તેને રામ પોખે; અનુભવાનંદતે સંત
અદ્વૈતછે. ૪ અડસઠ તીર્થનું કળતે સંત સમાગમે, તિથેના કળનો
તો પાર આંધે; સંત પરસે તેનો પાર પામુ નહિ, મુલદાસ કહે મુલ
તોલતે માપના આંધે. અનુ. ૫ પદ ૧૬ જે પદ પામિયે સંતને સે-
વતાં, તે પદ નહોય તપ તીર્થ કિધે; સંત ક્રિપા વિના કર્મ છુટે
નહિ, શુ થયું દેહ દમી જડ પુત્ર કિધે. જે. ૧ જન્મનાં અધ ઓ-
ધ તે હરે સંત જનનવિ, પાપ ન જાય બિલ કોટ ઉપાય કિધે; ત્રિ
વિધ તાપ એક જ્ઞાન નિશ્ચે હરે, જિજ્ઞે શુદ્ધ ન થાય કર્મ ક્રિયા બેખ
લિધે. જે. ૨ જિવ જાગ્યા વિના જકત સાચુ વદે, સુભા સુખ જે
કર્મ સાધે; વાસને જાગને બુખ ભાગે નહિ, બુખ ભાગે પ્રલક્ષ પાક
સિધે. જે. ૩ સંત સેવ્યા વિના જિવ જિવે ધણું, ભોક્ષ ન થાય
અન્ય દેવ સાધે; સ્વપ્નનાં સુખતે જ્ઞાનર્થ તે રૂજે, મુલદાસ કહે મહા

પદમાં મોક્ષ લાધે. જ. ૪ પદ ૧૭ તારી શુક શુણિતની દેહ આ
 નીપતી, રનેહ નર એહનો સો કરેછે; માની માથે લેછ મહા બાગ
 બાગવે, લક્ષ ચોરાસીમાં કાંઠાં ફરેછે. તારિ. ૧ એ બે માલ બલો
 બરી મુખે કાં બુલિયો, આ દેહ અબડાવ તેમાંયે પડ્યું; લાલ લિંટ
 રૂધિર પર હાડ નાડી માંસ, આલું ચામડુ ઉપર જડુ. તારી. ૨
 નિત્ય નિપજતે મુત્ર વિજા તણી, પ્રત્યક્ષ પરમાણુનું પેખ પ્રાણી;
 આહાર ઉત્તમ કરે સાર નવ્ય ઉપજે, એમ પિંડ પોષેછે સુ પ્રિત
 આણિ. તારિ. ૩ પંચ પુત્ર પંચાણું અંગ લક્ષ્મી ધરે, ગદા પદમની
 વૈભવ પાઓ; કરેયું વૈતરૂં પેઠ ઉઠિ સગલે, નિર તિથય નિજ લાભને
 નવ ધાવો. તારિ. ૪ શોકટ કુંદમાં મોહ મમતા કરિ, અયાનંદનિ
 નિજ લાભ ખોઓ; ધિક તારૂં જીવત દુરમતિ દુષ્ટ અભાગીયા, આ-
 નંદ ધન આત્મા નવ્ય જોયો. તારિ. ૫ અલ્પવેત્તા ગુરતે રૂપે અ-
 લ્પનું, સેવતાં બય શોક સંતાપ વાંમે; કહે જીવન જીવન સેવને શુદ્ધ
 બાવે કરિ, પરમ સુખધામ મહા પદ પામે. તારિ. ૬ પદ ૧૮ ઉચ્ચ
 આજસ તજી ભજ પરિશ્રદ્ધને, જન્મને મૃત્યુ મહા દુઃખ જાય; જડ
 મતિ પરહરિ સેવને સદગુરુ હરિ, પાસે પ્રગટે પ્રમુ સુખ સેવે યાય.
 ઉચ્ચ. ૧ વંદવા સરિખો નર દેહ તહિ મજે, એક પદાર્થ અતિરે મોટો;
 ચીર કાલનો ચજ્યાં તુને ઠાંમ ખેસારસે, એ વિના આનંદનો પડ્યો
 રેટોટો. ઉચ્ચ. ૨ અલ્પ ભાસેતો ભલાથિ બલેરો, નૈતો નરકના ઢગલાજ
 નેવો; વર્ણ કુલ ઉત્તમ આવે થું થયું જો, આ દેહે ન જાણ્યો આ-
 ત્મા અસંગી છેજ તેવો. ઉચ્ચ. ૩ મુછ મરડને માણસમાં મોટો
 હવો, પ્રપંચ કરિને પૈસા કમાયો; નિજ મુરખતા તાણું શત રૂપિયે
 રહ્યું, ડાહ્યો ધણો પણ માયાયે વાયો. ઉચ્ચ. ૪ આપૂનું પોત પ્રિછા
 વિના પ્રયત્ન પ્રાંઠાં કર્યાં, અંતે તારિતે શે કામ આવે; કહે જીવનજીવન
 સેવોને સદગુરુ, જન્મના બંધન એજ છોડાવે. ઉચ્ચ. ૫ પદ ૧૯
 પ્રસાનમાનંદ અલ્પ માહા વાયક, રૂપેદ એમ ખોલેછે; શુદ્ધ મુમુક્ષીને
 સમઝાવીને તેના અંતર પટને ખોલેછે. પ્ર. ૧ જોણે કરિ જોવાય
 મુગંધ લેવાય ખોલાય સંબળાયછે; પ્રત્યક્ષ સઉનો રવાદ ખોલખે, તે

આત્મા કેવાયછે. પ્ર. ૨ તે તે કોણને અહં પ્રજ્ઞાશ્મિ, યજ્ઞુર્વેદ એમ
 બોલેછે; સાધન સંપન અર્થે આજએ, તેને સમગ્રાને ચિતમાં રાખેછે.
 પ્ર. ૩ વલિ દ્રઢ કર્વા તત્ત્વ મસિ એમ, સામવેદ સમગ્રાવેછે; તત્ત્વપદનો અર્થ
 એકતે, અસિપદમાં આલખાવેછે. પ્ર. ૪ અર્થર્વેદકે અયંમાત્મા, અપરોક્ષ
 કરિને આપેછે; અધીકારિને રાજે ખેસારિને, તેને અમલ કરિ સ્થિર થાપે
 છે. પ્ર. ૫ એવાનીજ સ્વરૂપને ભુજ્યો જીવતે, સદગુર પ્રતાપે પામિછે; સાક્ષી
 અનુભવાનંદ જાળએ તેના, જન્મ મરણ બંધ વામિછે. પ્ર. ૬ પદ ૨૦
 તુતાઈ આપ સંભળરે આત્મા, આપ સંભાળ તો રૂપ લાધે, ક્યાંયકિ
 ક્યાંલગે કેનેરે રહીષતું. એમ વિચાર તો માલ વાધે. તુંતાઈ. ૧ તુંધુંતે કુણ
 છે હુંધુંતે કે કયિ, મેયકી વેગળો હું નજાણું; પ્રત્યક્ષ પંચમાં પ્રજ્ઞ વિલશિ
 રહ્યો, અન્ય ઉપાસના કરિ આણે. તુંતાઈ. ૨ આદ્ય તે શું હતું અંતે તે શું
 હશે, મધ્ય થઈને એક માણે; ભૂતભવિશ વૃતમાન તું વિહવા, જુકતે
 જુકતેકરી લખને જાણે. તુંતાઈ. ૩ દેહ તારો નથિ દેહનો વુ નથિ,
 સદાય દેહયિ રેને અળગો; ભણે નરયૈયો કૈવલ પ્રજ્ઞ જાણ્યા વિના,
 આણછતા દેહને કરિ વળગો. તુંતાઈ. ૪ પદ ૨૧ અખિલ પ્રજ્ઞાંડમાં
 એકતું અહરા, જુજ્જવેરૂપે અનંત ભાસે; દેહમાંદેવતું તત્ત્વમાં તેજ્યું,
 સુત્યમાં શબ્દ યૈ વેદ વાંચે. અ. ૧ પવન તું પાણી તું ભોમિ તું બુદરાં,
 વસંતકલ રૂપયૈ વશ્યો આદ્યથે; વિધિવિધિ કેરડા ભાગતુ ભાગવે,
 ચિંતાનો જીવ થયો એજ આથે. અ. ૨ અિજમાં બટવસે બટમાં અિ-
 જછે, તેજ પટાંતરો જીને પાસે; ભણે નરસૈયો બુરમન પ્રાંછવે, કરચ
 હરિસું પ્રિત પ્રેમ પ્રગટ થાથે. અ. ૩ પદ ૨૨ જ્યાંજગિ આત્મા
 તત્ત્વ અિજ્યો નહી, ત્યાંજગી સાધના સર્વ જુઠી; મનુષા જન્મ એજે ગયો
 એહનો, જાણુળે માવઠે મેઘ ઉઠો. જ્યાં. ૧ શું થયું જપતપ તિર્થ
 કરવા થકી, શું થયું ધરમાં રઈ દાન દિધે; શું થયું અંગ જટા ભસ્મ
 લેપન કર્યે, શું થયું વાળ લોચન કંધે. જ્યાં. ૨ શું થયું તિલક તુલસી
 છાપ લિખાયકી, શું થયું ગ્રહી માળા નામ લિધે; શું થયું સંધ્યા સ્નાન
 કરવા થકિ, શું થયું ગંગા જળ પાન પીધે. જ્યા. ૩ શું થયું વેદ આ-
 કર્ણ વાણી વદે, શું થયું રાગને રંગ માણે; શું થયું ખટ દરશન ભેખ
 ધરવા થકી, શું થયું વરણામમતા ધર્મ જાણે. જ્યાં. ૪ એજ પરંપરા

તો પેટ ભરવા તણા, જ્યાંલગી પરિપ્રહને નવ્ય જોયા; બહો નરસૈ-
યો અંતઃકર્ણ પ્રેમ પ્રગટ્યા વિના, રત્ન ચિંતામણી દેહ ખોલો. જ્યાં.
૫ ૫૬ ૩૩ નામ પામ્યો પણ રામને નવ લલ્લો, વૈશ્ણવ કેરું પ્રદાસો;
પુત્રવીના જેવું ઘર વચે પારણું, વરવિના સુંની જેમ જન માલો.
નામ. ૧ પંચમાં પ્રહ તે પ્રગટ પેખે નહિ, ફેગટ ભમિ મરે દૂર
બાળે, અગણીત અપારનું ગણિત લેખુ કરે, દ્વૈત બાવે કરી માળા
ચાલે. નામ. ૨ હરીનારે જન યદ્દ હરીને જાણ્યા નહી, વાત પક-
વાને નહી બૂખ બાળે; આધીની જવાળા તે ભેખથી નર્ધ સમે, કાલો
ગગનમાં મેધ ગાળે. નામ. ૩ તુ જન જાણીસ જે હું હરીજન થયો,
કિરતન ગાઈ થયો ભક્ત બવમાં; કરણિ તો કાગની હોય વદે હંસ-
ની, એતો વાત હરી જાણે લવમાં. નામ. ૪ અનિત્ય આકાર
નીરાકારમાં મન ગણે, દ્વૈત સંસારનાં જ્ઞાંતિ બાળે; દાસ નરસૈયો
તેહને ચરણે નમે, જેહને જ્ઞાન વિજ્ઞાનની જોત જાળે. નામ. ૫
૫૬ ૨૪ જાગિને જોવું તો જડત દિસે નહી, જંધમાં અટપટા ભાગ
દેખે; ચિદ વિલાસતે ચિદધન રૂપછે, પ્રહ લટકા કરે પ્રહપેખે. જાગી.
૧ પંચમા જુતતે પરીપ્રહથી ઉપનાં, અરસ પરસ રહ્યાં એ વળગી;
ફળને ફલતે વૃક્ષના જાણવાં, થડયકી ડાલ્ય નહોય અળગી. જાગી.
૨ વેદતો એમ રહે રમૂતિ સાખ્યદે, કનકને કુંડલ ભિખ નોય; ધાટ
ધડ્યા પછી નામ આરોપિયું, અંત્યેતો હેમનું હેમ હોય. જાગી. ૩ જડ
જૈતન તે આપ ઈછાયે થયો, યૌદ લોક રચાવિને ભેદ કીધા;
નરસૈયા સમરને મરમ જે માયલો, એ સમશામાં કંઈ સંત સિધ્યા.
જાગી. ૪ ૫૬ ૨૫ સમરચને શ્રીહરી મેલ્ય મમતા પરો, જોને વિચા-
રિને મુળ તારું; કોણુછુ તુંજને કેને વળગિ રહ્યો, વગર સમઝો કહેછે
સર્વ મારું. ૧ જોને તું જુગલ્યે કથી દેહ તારો નથી, રાખતાં નવ રહે
નેહ્ય જાય; કાયાનાં સંમધિ તે સર્વ કુંડાં મળ્યા, પુત્ર કલત્રને પશુ
પત્તાય. સમ. ૨ ધન્યનું ધ્યાન તું અહરનિશ ચિતવે, તેજ અંત્રાય તુ
જાણ્ય તારે; પીયુ પાસે થકિ ગયો તુ વિસરિ, હાથ્ય આવી બાજી
શિદને હારે. સમ. ૩ ઘેન ઘેર્યો થકો બ્રમ નીદ્રા બેર્યો, સંતતા શબ્દ

સુંણી શૂન જાગે; જાગ્યતો નરસૈયા લાભછે અતિ ધણો, તારા જનમો
 જન્મની આધ્ય જાગે. સમ. ૪ પદ ૨૬ શે સુખે સુતો તું સમરિષે
 નાયને, હાથ હરી નામ વિના કુંણ સાસે; માતને તાત સુત ભ્રાતને
 બામની, દોષલિ વેળાયે દુર્ય થાશે. શે સુ. ૧ ઊષે મુરતક કરી તપ
 બહુ આચર્યો, સંચર્યો ભક્તિ ભગવાનની કરેવા; અવતરી પાશ બં-
 ખાયો માયા તણે, જીવની જલપના જરૂર ભરવા. શે સુ. ૨ દિવસ દો
 દિસ કરો રાત્ર નિદ્રા કરે, સ્વપ્નમાં સાંભરે મોહ માયા; કલપના
 કોટિ ભવ મટે નહી, જ્યાંલગી પ્રાણ સંગેગ ત્યાંલગી કાયા. શે સુ.
 ૩ કાન્ય કામે કરી મોહી રહ્યો લોભીયા, વિસર્યો વેદના ગબં કેરી,
 ત્રિલોકી નાયને તારે સંભારણા, જરે જનુની જરૂરામાં રાખે ધેરી.
 શે સુ. ૪ લાજ્યને જીવતુ વાજ્ય આબો બહુ, કેટલાક તને પ્રતિ-
 ભાષ કરાયે; દુષ્ટ સંસારનાં બંધન ઢાળવા, નરસૈયા સદગુરુ ચરણ
 રેયે. શે સુ. ૫ પદ ૨૭ શરિર સોધ્યા વીના સાર નમ્ય પ્રગટે, પંડીતો
 પાર નહી આવે પોથે; તાંડુલ છાંડીને તુછને વળગિયો, બુધ્ધ નહી
 જાગે એ ઢાસે થોથે. શરી. ૧ રસનાના સ્વાદમાં રુચલ રીજી રહ્યો,
 સુરગમ વિના વાચક ગોથે; વિવિધ વાણી વદે રંગ ન લાગ્યો રહે, પર-
 હરી પ્રેરને બાંધ્યો પોથે. શરી. ૨ શબ્દ સંત્યા ધણા સકલ વિદ્યા
 બધ્યા, અધ્યાતમ આચરે તેજ પોતે; પરપંચ પંચમાં રહ્યા અ-
 હંકાર તે નવ ગયો, અનંત જીગ વહી ગયા એમ જોતે. શરી. ૩ બણી
 શાસ્ત્ર કિધાં કડે તોય રજનીમાં આયડે, અંધને સંચરે શેલ્ય શાયે;
 બણે નરસૈયો મુઝાણા જીજવે મતે. રવી રજની નોય પદ ચોથે. શરી.
 ૪ પદ ૨૮ રઝળતી રાંડનાં રડવડતાં છોકરા, તેને કુંણ શિક્ષા દહી
 નેઠાર આણે; અંધ ગુરુ તેણે બધિર ચેલા કર્યાં, બ્રહ્મની વાતમાં
 તે થું જાણે. રઝલ. ૧ સ્વપ્નના સુખને સાચક કરી જોખવે, વાદ કરે
 ને વિશે વખાણે, આપણી ઉરમી મન ચકી નવ લગે; સાની થઈ-
 ને પામુજ તાણે. રઝલ. ૨ નીરચુણ નાયને ઝોલખી નવ સકે,
 સચુણ બ્રહ્મ મુરત્યે ન આણે; જડની બંદના કરે જીતનની નંદા
 કરે, ભુલ્યા ભમતા. ફરે બિજ વાણે. રઝલ. ૩ અગમ ગુરુ ચકી

નીગમ નર નીપતા, બ્રહ્મની વાતમાં તેજ જણે; પાસેથી પ્રભુજીને
અજાગો નવ લેખવે, નરસૈયો તેનું પાસુંજ તાણે. ૨જ. ૪ ૫૬ ૨૬
આનંદના ઓધ તે આજ વરતા ખરા, કોટી કદ્યાણુ તે આજ
મારે; હરી હર અજ સનકાદિક નારદ, તેહને ધેવ તે પ્રાપ્ય મારે.
આનંદ. ૧ નીગમને અગમ તે સુગમ થયું માયરે, જેહને
હરનીશ રટે શેષ સરખા; એવાજે બ્રહ્મ તે શુ એકતા ઉપની,
અત્યંત વિલે થઇ ગયું તેજ મુખ્યા. આનંદ. ૨ મિથ્યા આલાપ વિ-
સ્તાર વાંધું હુવું શબ્દનું જાલ તે નાશ પામ્યું; અંધને મુક્ત તે જામ
નિંદ્રા લગે, જાગે જાંજલતે સર્વ વાંધ્યું. આનંદ. ૩ નિંદ્રાવાગને રત-
ન થયુ હુવુ, તેણે જાગતે રૂપતે મિથ્યુ લિધું; વસ્તુ વિષે વિકાર એકે
નહિ, તાં વાયુ બોમ દ્રષ્ટાંત દીધું. આનંદ. ૪ પવનને જોગે જ્યમ
અજ જામે ધણાં, વલિ વિલે યાતે થકે રૂપ મુકે; આત્મ આકાશમાં
ધમ પિડ્યછે હે અખા, મર્મનું બર્મ તે ધમ મુકે. આનંદ. ૫ ૫૬
૩૦ વાંછુ વાયું નર તારે તું જાણજે, ત્રિગુણ રૂપ તારિ રાત જા-
ય; આત્મા અર્ક ઉગે જ્યારે આપમાં, તારે સર્વ નિશાયર ઠામ થાય.
વાણું. ૧ જંધમાં ઉઠિ બેઠા થયા બહુ વિધ, ઉત્તમ મધ્યમ કૂર્મ
શુંણું; જંધે ધેરયા ઘણું માન જાગ્યા તણું, અનું નર આયરે પારે
વાણું. વાણું. ૨ જાગ્યા હોયતે જન્મ કેહનો ગણે, જડચૈતન વિચાર
વિચાર કરતે; આપ ઓળખ્યાવિના યાપ દેહનો કરે, તેજ રેણી કેર
રૂપ વરતે. વાણું, ૩ પ્રાતઃનું પારખ્યું તારે તું જાણજે; દ્વૈત અજ્ઞાનની
જંધ ઉડે; સોહંબ્રહ્મ સોહંબ્રહ્મ રૂપમાં પ્રગટે, મન ન લાગે કાંઈ
રૂડ કુડે. વાણું. ૪ પિંડ બ્રહ્માંડ દિસે નહિ જે વિષે, દિવ્ય દરશિ તણુ
પેચે મોટિ; ધને ધાતા વરતે એક ધામમાં; અખા સમજ્ય એ મોટિ
કસોટિ. વાણું. ૫ ૫૬ ૩૧ આજ આનંદ મારા અંગમાં ઉપજ્યો,
મીહરિનિ મુને બાળ લાધી; મુંગાની સાનમાં સામો સમજે નહિ,
અદબ મુઠડિ રહી બાંધિ. આજ. ૧ કોઈ તિથ્ય અડસઘ કરે દેવ
દેરાં કરે, ખટમારગે મરે જોગ સાધિ; તેરે વાણી મુજ પાસંયિ પ્રગટ્યા
સદ્યુર શબ્દની ઓટ લાગિ. આજ. ૨ કોઈ કહે છવજે કોઈ કહે

શિવછે, યાપ ઉઘાપમાં કોય ન સિધ્યો; આપે તે આપનો અમિરસ
 ધુંટવા શિવે તે જિવનો વેશ લિધો. આજ. ૩ હાથધિ નાખિને કુરચ
 સેવા ગયો, શુંરે જાણ્યુ વરતુ ન હોય આધ; આપિ અસાનનિ આજ
 ઉભા રહ્યો, તેરે માટે તુંતો જીને જાને. આજ. ૪ હું ટાળ્યો તુ ઠર્યો
 કિરતાર કુરણા કરિ. સુખ દુઃખ વ્રક્ષનિ મુલિ દાધી; સ્વપ્ન સમઘ
 ગયું જ્યમ હતું તમ થયું, અખો આલશિ સુતો સુખનિ ગાદિ.
 આજ. ૫ પદ ૩૨ પીઉષ પાન કીજે આવેરે માહાજનો, જીને
 પાનિ હું બાવ જાય; ગગન ગમન તણિ ગતી આવે અતિ ઘણિ,
 આજદેહે વસ્તુ ૩૫ થાય. પી. ૧ વસ્તુ આધારતે હરિહરે ખજા રહ્યા,
 ચૌદ લોક આધાર એ વસ્તુ કેરે; વિદેહિ તેજ વસ્તુ નામતે જીજ્ઞવાં
 વેદાંત ગિતા જીનિ શાખ્ય પુરે. પી. ૨ સરગ વૈકુંઠતે મનના કિંકરે સદા
 મનતણિ સુરતે ત્યાં ન ચાલે; અણુલંગિ આકાશવત નિરમળ, તે
 બાહ્ય મન્ય સંલગ સુવમાલે. પી. ૩ વિમલ બુદ્ધિ ગંભિર જે ઉપનિ,
 તેણે કૃત કિરતારનો ભેદ બાણ્યો; વરણ વ્યવહાર તે યથા વિધિ રહી
 ગયો, પીઉષ પાને અખા હુંજ ટાળ્યો. પી. ૪ પદ ૩૩ ચેતિને જી ચિ-
 દાનંદ વિલશિ રહ્યો, ચરમની દ્રષ્ટે તે ચરમ દીસે; સંલગ સુત્ર વિચારો
 જીજ્ઞ્યો તમો, વસ્તુની વેલી એછે પચિસે. ચેતી. ૧ વેલિ વિશે ફલ
 પુલતે વસ્તુના ફલ થકિ બહું બાત્સ ચાલે, ચેશ વ્યવહાર રંગ રિતી
 ચલણ વલણ અખંડ મંડલ ચારે ખાણ્ય માલે. ચેતિ. ૨ જ્યાં
 જ્યમ ત્યાં તમ આપ બાપિ રહ્યો, સમ વિસમતા સર્વ બાત્સ એહન;
 નામને ૩૫ ગુણ કર્મ સર્વ એહના, અખંડ અભિદ બુદ્ધિ હોય જી-
 હની. ચેતી. ૪ એક દ્રષ્ટાંત મળતો છે જીજ્ઞે તમો, જેહતણી બુદ્ધિ
 ગંભીર હોય; સુગંધ જામીને બરાશ વેશ થયો, ગંધજ છે જી ૩૫
 છેજ તોય. ચેતી. ૪ અખીલ ખજાંડમાં અણુ નથી ટાળવા, દીબ
 દરશી સદા રામ દેખે; એમ અભિદ વિચારતાં અખોપદ પામીયો;
 જીહું કરતા ટળ્યો રેખ રેખ. ચેતી. ૫ પદ ૩૪ આનંદના આધ તે
 આજ ઉદે થયા, મુજને માયરો પાર લાધો; પાંચ પચીસમાં એકે
 નથી ટાળવા, જ્યમછે તમ એ માલ બાધો. આનંદ. ૧ આપે અ-

પ્રજા અવની થયો તેજતું, વાયુ બોમ એલી ખ્યાલ લાભો, દ્વિપદ
ચતુર પદ અનંત એકે નહીં, એવા વિવિધ પરકારનો વેશ કાબો.
આનં. ૨ અખિલ પ્રહ્લાંડમાં આણું નથી ટાલવા, સલંગ સુત્રમે
જોયું વીચારી; વસ્તુનો પીંડય તે વિશ્વ રૂપે રમે, આદ્ય અંત્ય મધ્ય
એ વસ્તુ સારી. આનંદ. ૩ ઘનની પુતલી નીખ શીખ ઘત ભરી,
ઘતના સોલ અંગાર થાઈ; એમ અભેદ વીચારતાં અખો પદ પા-
મીયો, નામ રૂપે રમે રેતા ભાઈ. આનંદ. ૪ પદ ઉપ ઝીલ્ય તું ઝી-
લ્ય તું સતસંગ રૂપી, જનની માનવી મેલ્ય તું માન મનનું, સત
સંગત્ય વિતા નર નથી નીપળ્યા, નીપળે નવખંડે પણ કામ ધનનું.
ઝીલ્ય. ૧ બીક જમની ટળે સ્વર્ગ આશા પળે, સહજ સદા ફળે
પ્રહ્લ જાણે; પીંડય પુજ્ય થૈ રહે શબ્દ તે નવ્ય દહે, તાપ નવ્ય હોય
એ વૃષ હાંણે. ઝીલ્યા. ૨ લીંગવાસના ગલે દ્વૈત બાવના ટળે, સદ્ય
સચ્ચિદાનંદ મળે ગેર બેઠાં; મનના સંકલ્પ સમે, મનોરથ નવ્ય દમે
એક હરી મુખ ગમે બીજા કર્મ હેઠાં. ઝીલ્ય. ૩ પ્રગટે મોટિ દશા
ગમે નહીં વિષે કથા, ભય નહીં ધશા કાંહી અધીક દેખી; ત્રૈલોક
તરણાવત ગણે; અંતર એકતા પણે મધુરી ભાળ્યા ભણે મુખે હરી
પેખી. ઝી. ૪ પ્રહ્લ નીચે આનંદ સદા ડગમગ મળે નહીં કડા,
કારણે માહા મુદા દિવ્ય દરસી; સંત ગંગા તણું ફલછે અતી ધણું,
કહે અખો શું ભણું જોજો આપ પરસી. ઝી. ૫ પદ ઉદ તેજ
અવની પર વિરે કહાંયે ખરા, પ્રહ્લ અસ્તિમાં સામાજ્ય ચાલે; શુર
સુભટની ચાલ્ય દેખાડવા થૈ તડરપને મધ્યમાં હાલે. તેજ. ૧
કેસરી બાલ હોય જન્મનો ધિરજે, જૈ ગજ રાજને શિશ લાગે; ભર્મ
મેંગલ તણા જીથ દોવટ્ય કરી, ભય નથી તોયે પાછો નભામે. તેજ.
૨ વજ્ર મણીને જેમ અસ્તિતે નવ અડે, પ્રહાર કરતાં લોહ મધ્ય
ચાલે; દરીદ્ર જનતાં હરે તીમર છેદન કરે, આપ બળે કરી તેન
હાલે. તેજ. ૩ શુદ્ધ પારા તણા ગોટીકા હોય જેમ, ધાતુ રસત પૃથ-
વિ જળ શોષે; જ્વાલા પ્રભાત તે હોમે વહની તણી, તેહને પ્રતાપે
તે જક્ત પોખે. તેજ. ૪ સ્થીત પ્રસ તણુ પ્રદ એવું અખા, જણે
શીષ સાટે સચ્ચિદાનંદ લીધા; વણ્ય દ્રષ્ટાંતે કરી આપે નર નીપળ્યા,

અરથીયાને ઉપદેશ દીધા. તેજ. ૫ પદ ૩૭ જીવની આદ્ય વીચારોરે પંડીતો, આદ્ય જોતાં તે અનાદ્ય દીશે; દેહ તણી છાયા સમાય તે દેહ વીધે, જ્યારે મધ્ય આપે તારે શુર શંખે. જીવની ૧ તન મનને યોગપ્પા વીના બહુ આકૂળે, જેમ સુત્રધાર નીજ નાવ નીરમે; તેહજ સુત્રધાર તેણે નાવ્ય ખેડે થકે, પછે પરવશ પડ્યો પંચ કર્મે. જીવની. ૨ તનગન નૌકા જીવ ગણે માહારૂં, પણ ભવસાગર વિષે કાલ ખેડે; કર્મના વાયુને વશ લાગ્યો ડોલવા, તારે હાથથી વાત વટકી તેજ નાવે નેડે. જીવની. ૩ ભ્રમે ભ્રમે ભટકે ઘણાભવ વીધે, ગુરૂ ગોવિંદના શરણ પામે; માયા રૂપણી માજ વાહારી અપ્પા, તે જાણુને જનુની ભેદ રાખે. જીવની. ૪

પદ ૩૯ માયા પીડતી જાણે તો પરિબ્રહ્મને આરાધીએ, શેવાએ સ્વામિને ચિત પુરે; સદગુરૂ કેરા ચરણ આદર કરિ, મારગ બ્રહ્મિએ મનશુંરે. માયા. ૧ મન ક્રમ વચને ગુરૂ ગોવિંદ ખરા, ભિન્ન ન જાણિયે ભાવ બીજે; જાત્યને વર્ણ અધ્યેન આશ્રમનું, માન મુકી બ્રહ્મદ્રવ પીજે. માયા. ૨ જેમ અગ્નિને સંગે સીત બાપે નહિ, જોત્ય દેખાડેને તિમર ત્રાસે; તમ ગુરૂ પરતાપે પરિબ્રહ્મને ભિટિયે, માયા-રૂપી અંધેર નાસે. માયા. ૩ જેમ કાષ્ઠ આવિ પડે વનિહ જ્વાળા વિશે, તેનું દાર ફિટિને અનલ થાય; તેમ અનિત આરાધના જે કોઈ કરશે અપ્પા, તેના માયા ફરિ ફરિ ચરણ સાહે. માયા. ૪

પદ ૩૯ હરિ હરિજન અલગા કરિ રખે ગણો, સંત સેવા તેણે સ્વામિ શેચા; નિરગુણ બ્રહ્મ તે સગુણ સંત જાણવા, જેમ વનિહથી તેજવંત થાય દોવા. હરિ. ૧ જેમ અગ્નિથી દીપ થાય બહુ આરકારે, દિપથી દીપ થાય સેહેલો; તમ જ્ઞાનીનિ મુર્તિ તે જાણો ગોરીંદની, ત્યાંહાંથી ભગવાન ભેટજ વેહેલો. હરિ. ૨ દ્રષ્ટા ઉપદેશ તે આપે મોટી કળા, જે થકી જંતનું કારજ સિજે; સેવતાં સુખ હોય અતિ-ધાણું તેહને, જે સદગુરૂતાણું મન રીઝે. હરિ. ૩ પ્રત્યક્ષ રામ તે તત્વ પત્તા વિશે, જ્યમ કુંડલ જોતાં તે કનક દીસે; મનક્રમ વચને સંત બજશે અપ્પા, તેહનું દૈવ દેખિને મન નહો રીસે. હરિ. ૪ પદ ૪૦ આને દીસે પ્રતિબોધ પોતા તણું, બાહ્યરૂપ આ સર્વ બાસે એ તારું;

આગાથ અનંત રૂપે થયો, કાંઠાં મોઢોં એ માયા જહાંશિ. આને. ૧
 વરતુ વિચારિ જોતે થકે તું નથી, તો તહિર કલપ્યુ તે સત્ય ન હોયે;
 રેણું આત્ર જ્યમ દાન પ્રતિગ્રહ કરે, વાયુ આવે વીલાહ જાએ.
 આને. ૨ જગત્ર રત્ર ઉપાધી બહુ વિસ્તરિ, દ્રષ્ટ પદારથ જે જોરે
 દીશે; સુષોપતિ તુરીયાથીર વરતુ આધિ રહે, તો સાંતે મરોછો તિને
 જઈ હસે. આને. ૩ મન અમંત હોય જે જન તણું, તુરિયા તિત
 તેહને વેદ બાએ; કાળનો કાળ આદ્ય અંત્ય વરંગિત સદા, કતે વર
 તે પણ લિંગ પાએ. આને. ૪ દ્વૈત સહિત કોઈ નર નથી નિપના,
 ત્રિલોક આધારક તોય જીવ જાણો; આત્ર વિચીત્ર માયા કત છે
 અખા, આપ જાણ્યું તે પદે સમાણો. આને. ૫ પદ ૪૧ દેહના
 ક્રત્યમાં સર્વ બુલા પડ્યા, દેહો પ્રિછયો કેણે ન જાય; ઉપાધિનાં
 ધર્મમાં સર્વ આવી ગયા, વરતુ સાનિધ તેણે ન થાયે. દેહ. ૧ આપે
 હોય ઈશ ઐશ્વર્ય એવું ધરે, કોટિ બ્રહ્માંડ અજ્ઞેને બાળે; વરતુ વિ-
 ચાર વિના તેજ બુલા ભમે, સ્વપ્રકાશ માંહાં સર્વ લાળે. દેહ. ૨ જે
 જે સામર્થ્ય ધરે આપ અલગું કરે, આપ અળગુ થયે કાળ ગ્રાસે;
 એણે વળણે માયાયે મરકટ કર્યો, તેને નામ રૂપ તે સત્ય બાસે. દેહ.
 ૩ પંડિત જાણને મોટા મોટા, સર્વનો લક્ષ તે વિષય સુધી; તેણે કરી
 દ્વૈતનાં પડલ પ્રોઢાં ચડ્યાં, નામને રૂપમાં સત્ય બુદ્ધિ. દેહ. ૪ મુળગી
 સ્તીધિ બાપિને વિલસી રહી, મુળગે પદે સરજે જે માયા; મુળજે
 પદે અખો રહ્યો, ઓચરે અળગો પડેતો જીવ થાયે. દેહ. ૫ પદ ૪૨
 પ્રારબ્ધને પ્રિછયતો દરદ આવે નહિ, સુખ દુઃખ જન્મના ભાગ
 કહીએ; અણુજીત આપદા જીવના કર્મના, જ્યમ પડે ત્યમ સહીને
 રહાયે. પ્રા. ૧ અનંત આચારજ મજે કોટી ઉપાય કરે, કર્મ ઇક્ષણા-
 ના ધર્મ પાળે; તણ્ય લોકના દેવ દેવિ મજે, તોય નિરમ્યું નાથનું
 કોઈ ન ટાળે. પ્રા. ૨ સિધ સાધકને મુનિ માહા મોટા, માહા પુરુષ
 હોય તોય લેખ ન મુકે; નિરગુણ પુરુષ તે દેહ ધરે પંચ બુતનો,
 સુખ દુઃખ હાણ્ય વૃદ્ધ તેને ન મુકે. પ્રા. ૩ તણ્ય તાપતો બાપે તે
 શેષ બ્રહ્મ લગે, દેવ દાનવ તે સર્વ દોશે; સાનિ તે દેએ દ્રષ્ટિમાં અ-
 ણુજીતા, ભાગવે ભાગ પણ નવ શોષે. પ્રા. ૪ તત્ત્વ નિષ્ઠ પુરુષ તે

નિરાટ નિરમલ રહે, અવિગત આત્મા દેવ દરશે; ગંગાધર હરિ
 ગુરૂપદ પુરણ સદા, પ્રગટ પરમાત્મા તેજ પરશે. પ્રા. ૫ પદ ૪૩
 પ્રિચ્છ નિરવાણ્ય પદ નિરખ્ય નીજ રૂપને, જે થકી તારો જંજળ
 જાવે; છુ હરિ થા હરિ હેરાન શાંતે મળે, કાર્ય કારણ તે તુંજ
 કાવે. પ્રિ. ૧ વિશ્વ વૈરાટ નિરાટ તુ નરો હરિ, રથુલ સુક્ષ્મ સર્વ સતા
 તારિ; અર્કની કીરણ્ય આનિ ભાશી ભાંડ વિશે, બાણ જોતાં કાંધ
 મોય બારિ. પ્રિ. ૨ દ્યાલ દશમોડા તે કયે જઈ કેહને, ભગવાંત પો-
 તાનું ભુવન ભુલ્યો; વેદ વ્યાકરણ જ્ઞાન ગોતિ કરી, આડો અવજો
 ભટકિને કુલ્યો. પ્રિ. ૩ અંતજની પેરે મુકિત માગતો ફેરે, જિવ પરાધિ-
 ન જોખ્યમ ખાય; ઉરમિયે આપું ખોયું આણુ સામર્થ્ય યઈ રહ્યો,
 ત્રિગુણના ગુણના ગુણ ગાય. પ્રિ. ૪ મુળ વિચારેતો મળે જઈ
 કેહને, તુંજ સમિચ્છદાનંદકારી; કાનપુરિ કાનપુરિ સ્વામિ શિણે થયા,
 માન્ય શિખામણ કહુંજ મારી. પ્રિ. ૫ પદ ૪૪ હરિ હરિ રટણ
 કર કઠણ કળિકાળમાં, પઠણ પરિબ્રહ્મનું રાખ્ય પ્રાણિ; પરપંચ
 પરહરો સાચ રૂઢ્યે ધરો, જોયરો અજીત વિમલ વાણી. હરિ. ૧
 માયાના પુરમાં વિશ્વ સઉ વહી ગયું, નિરખવા નય રહ્યા રંક રાજ્ય
 બ્રહ્માના દિવસમાં કિટ ગણતિ કશી, ઉપજે ખપે બહુ જીવ ઝાઝા.
 હરિ. ૨ અલ્પ સુખ સાંરે શું જીવ કુલ્યો ફેરે, શિર પર કાળ રહ્યો
 દંત કરડે; પામરા પલકની ખખર નહિ તુજને, મુદ શું જોઇને મુછ્ય
 મરડે. હરિ. ૩ કાળનું ચલેણુ કીટ બ્રહ્મા લગે, મોટા મહંત તે મર્મ
 પ્રાંછે; પ્રીતમ પ્રભુનું ભજન નવ્ય ભુલિયે, જો તારા આતમાનું ક-
 લ્યાણુ ધણે. હરિ. ૩ પદ ૪૫ અચેત નર તારી જોઈ ન ઉડી,
 કાળ આવીને પોચેરે; એક પલકમાં પકડિ લેશે, જાણે જન્મ્યો મો-
 તોરે. અચેત. ૧ માતને તાત સુત બાતને ભામની, એ સહુ ઠગની
 ટોળીરે; સ્નેહ વધારિ તાં સરવશ લેશે, રેશા આંખ્યો ચોળીરે.
 અચેત. ૨ સગાં સંબંધી સજી સુખનાં ખેલિ, અંતે રેશે અળગારે;
 એરે સહુ પુરવનાં રણિયાં, વેરી થઈને વળગ્યારે. અચેત. ૩ માયા
 મોહ નદિમાં કુખ્યા, અતિશે ડાહ્યાપણ ડાહ્યારે; પ્રિતમ તે પુરૂષ જગ
 જીત્તા, જેણે હરીનાં ગુણ ગાયારે. અચેત. ૪ પદ ૪૬ જીભલડી

નુને હરિયુગ્મ ગાતા આપડો આજસ ક્યાંયરિ, લવરિ કરતાં નવરિ
ન મળે, બાલિ ઉઠે સહ પેત્રારિ. જિ. ૧ પરનિદ્રા કરવાને પુરિ,
સુરિ અટરસ આવારે; ઝગડો કરવા ઝહેરચ જ્યુજ્યે, કાપર હરિયુગ્મ
ગાવારે. જિ. ૨ હરિ નામ લેતાં દામ ન ખેસે, કાંમ ખડે નહિ કરવુંરે
સેજે પાર પંચનો આપે, બજન થકિ ભજ તરવુંરે. જિ. ૩ જોહનું
નામ જપે જોગેશ્વર, શંકર શેષ વિરંચારે; કહે પ્રિતમ પ્રભુ નામ વિ-
સારયું, તે પ્રાણી પરપંચિરે. જિ. ૪ પદ ૪૭

સેવ્યને સદયુર શુદ્ધ ચિતે કરિ, માંતવિ માંતવું મેલ તારું; સદયુર
સેવતાં સકલ કારજ સરે, વેદ વચનવું માન્ય મારું. સે. ૧ સંત સેવ્યા
વિના કારજ તે નબ સરે, જસને જપ તપ તાર્ય કરતાં; મોહ માયા
તણિ ગાંઠચ ગાદિ પડિ, અધિક વાધે ખહુ વેશ ધરતાં. સે. ૨ શર-
ણુ જા રવામિને સર્વ સંશે હરે, અંધને મુક્તિ બાંતિ બાગે; દશ આઠ
અટનિ સર્વ ખડખડ ટલે, પરાપાશ્ય જૈને લક્ષ લાગે. સે. ૩ સંશે
સરપે ગ્રહિ સંસાર છછુંદરિ, બાજવા તજવા કરે કોટિ કરિયા; ઉલ
જલ્યજ્ઞે મટે સર્વ દુખતો ધ્રુવે, કુમકી મારે જહ ખલ દરિયા. સે.
૪ ઉઠ તે રાતના અવની આલિ ઉગીયા, ચૈતન તરવર ચંદનરૂપી;
સંગીને મુગંધ્ય દિયે પ્રેમે પાવન કરે, આપે તે યાય પાછા અરૂપિ.
સે. ૫ જ્ઞાનીની મુરતિ તે જાણ્ય ગોવિંદનિ, વનિહને દીપક તે એક તોલિ;
બેદ મુકિ કરી સંતને બઠજ્યે, વેદને સ્મરતિ તે એમ બોલિ. સે. ૬
એક ઉપાય અધિકછે એહનો, આલિ અચાનક જોગ મેલિ; નિજ
જનનો લિયો બુટિને બજે કરી, સંશે સર્પને સદ્ય ટાલિ. સે. ૭ નામને
રૂપની બાંતી બાસે નહિ, હરિયુર સંત બજે એક બાવે; વિઞ્નુદાસ
કહે બાધ વિરલો કોઈ વિધમાં, ગુરૂજનો બજત તે કોષક કાલાવે. સે.
૮ પદ ૪૮ રાગ કાફિ હોરી. તોફુલા જન આધરે ખેલૈયા, પ્યારી
બાજમનોજકી બધયા; ટેક. ધ્યાન બકાદીમે ફિરત સદા, દુખજિ
નહિ શુભરે ઉઠૈયા. પ્યારી. ૧ યાતનવી પથુ કેસ સમજૈયા, ગુરૂ જિન
કોન બચૈયા; બેગી શરત ગ્રહિ વ્યાપક શાંઈ અન્ય મન લાપે બ-
જૈયા. પ્યારી. ૨ દૃષ્ય જરત દિન રેત દિવાને બવ ભવકે બટૈયા,
ચેત બે ગાનેકી દૃષ્ય બલા; તેરો બનહિન કાલ ચયૈયા. પ્યારી. ૩

પ્રીતી અખંડ પ્રભુ સન જ્યોરો, ત્યાગહું કામ ઠગૈયા; શાંતિ દમ્ભાદિક સાધનસે, અન્ય હો ચિદ બિદ મિટૈયા. પ્યારો. ૪ સાક્ષી રહી જગદીશ વિચારી, સુરત સખહિ નચૈયા; સચ્ચિદાનંદ અહ્મમય વાશી, યાજગ બિચ બસૈયા. પ્યારો. ૫ પદ ૧ તુંતો બાજ હોનાય એક રંગી, મત અન્ય હો બેગાનેકો સંગી. ટેક. જ્યાકે લીએ દુઃખ નાંહી કદા, નટિ જાય સદા મતજંગો. મત. ૧ ઉઠત બેઠત સાંઘ સંભારહું, બની દીન નન ઉમેંગી; પ્રેમ મગન ઉર લગન લગાએકે, જીતઉ કામ અભંગી. મત. ૨ દ્રઢ વૈરાગ વિવેકસે બુઝહું, વ્યાપક ઇશ અનંગી; શમ દમ આદિક સાધન સેહત, હુતિહું બિદ બુજંગા. મત. ૩ આપ મેઠિકે ઇચ્છી મેટહું. બેઠહું જડસે અસંગી; દુધી મિટાયકે ચિદધન નાથમે, શીખહું દીપ પતંગી. મત. ૪ કામ જરૂરી અકામ બની કરી, રહું સદા ઉછરંગી; સચ્ચિદાનંદ અહ્મ મય જીવન, પાછકે તજ્ય દિલ તંગી. મત. ૫ પદ ૨ કાંહાં અકલ ગમાઇર એજારિ, આજિ કામકિ લાગત પ્યારી. ટેક. કામ સહેાવત નેન અવનમે, વૃતિ વિષયકિ જ્ઞા-રિ. આજિ. ૧ તાતે રૂપાદિક અહું રંગકે, દુંઢત નિંદગી સારી; ચેત નનાઇ અચેતન પાછે, બટકત મારી મારો. આજિ. ૨ માયાકો ઠાઠ સમે જડ જાતી, દેખહું મનમે બિચારિ; તુંતો કુત સંભારત નર પથુ કહા ગતિ પિછે હોનારો. આજિ. ૩ ચેત ચેત આચાર્ય શરત ગ્રહિ, જડમતિદાર હુવારો; વૃતિ અખંડ અલૌકિક કરહું; ચિદધન નાથ વિચારી. આજિ. ૪ કામ મદાદિક ચોરકિ સંગતિ છાંડહું રાખ હોશિયારી; સચ્ચિદાનંદ અહ્મમય હોયકે, આકિકિ ઉમર બિચારો. આજિ. ૫ પદ ૩ તોફ સમઝન આઘરે એજારી ખાલી ઉમર ગમાવત પ્યારી. ટેક. પાંચ બુતકા ઠાઠ સબેહે, કોઈ વગતુ ન ઉતસે ન્યારો. ખાલી. ૧ તાતે રંગ રહેકિ સુરત, થાવર જંગમ સારો; તાહિકુ દેખ પ્રિયે કહિ ધાવત, લાજય દામ ફસારી. ખાલી. ૨ વિષય શરિર કરત મન બુઝી, સખ જડપી વિકારિ, તુ અવિકારિ અરૂપિ ચેતન, બેઠહું આપ બિચારી. ખાલી. ૩ તેરિ સંગતી સેસ અજીતે, ભાસત જડ બિચારિ તાવિન સખહિ અચેતન, તુંતો વ્યાપક ચિદ અવિકારી. ખાલી. ૪ સદગુરુસે લેહિ આપ બિચારી, છાંડહું જડકિ મારો; એક રંગ સચ્ચિ-

દાનંદ અલ્લખું બિટલુ મમતા મારી. આ. ૫ પદ ૪ સંત સમાગમ
કીજેરે સોતાં હરિકુ મિલાવે. ટેક. ઐર રંગ તનવસ્ત્ર બિગાડત, યા
રંગસે મન બિજેરે; કામ ક્રોધ મિટાવે. સંત. ૧ શ્રુતિકે બચન ગુ-
લાલ ઉડાવત, હરિકે લાલ બની જોરે; ઉર ગ્રંથી છુડાવે. સંત. ૨
જાકે ગુલાલસે અખિયાં ફુખત, તાસે દુર નટી જોરે; બેહોશ બનાવે.
સંત. ૩ ધામધુમકાં એક છાંડિકે, એતનમેં ચિત્ત દીજોરે; જાકો રંગ
ન જાવે. સંત. ૪ સમિચદાનંદ અન્ન સમ સંતહી, દિન પ્રતિ જાવ ન
મિજોરે; જાવ બંધ દુરાવે. સંત. ૫ પદ ૫ દેશીકેર. દેખો એજત ઈશ
અપાર કેસિ બાજી બની. ટેક. જિત ધાગેકા દોર બનાવેકે, બાંધત
તનબી સિયાર મુક્ત ન દોરત પિંડ બરાબર; બંધસો દોરત વાર. કેસી.
૧ થાવર જંગમ ચૌદ લોકકા એક તાર ધાર, તાતે સમ જગ આપ
લેખાવત; સંગ બિના સુત્રધાર. કેસી. ૨ નેનકા નેન અવનકા અવન,
પુતી મનકા મન નિરધાર; પ્રાનકા પ્રાણે જીવકા જીવ, અલેપહે
બાજીકાર. કેસી. ૩ કોઇકુ નચાવત કોઇકુ લડાવત, કોઇકુ કરત બિ-
માર; કોઇકુ બાગમે કોઇકુ ફાગમે, કોઇકો ઉડાવત છાર. કેસી. ૪
માયા મય બહુ ઠાઠ બતાવત, લખહિ કોઇ લખવાર; બાહર બિતરે
ઓઇ ખિલાડી, ઐર ન વગતુ સાર. કેસી. ૫ કછુ નહી કીયા કીયા
કીસમ એસા, અલખ ગતિ દિલદાર; સમિચદાનંદ અલ્લખ જિત કોઇ
નાંહિ ન કોઇ હોતાર. કેસી. ૬ પદ ૬ એસે બાજીગરકુ બિચાર,
બાજીમે કાહે કિરે. ટેક. જાકો બહા વિમુ શિતાદિક ધ્યાન ધરત
નિરધાર; ઇંદ્ર મુનિદ્ર શેષ સનકાદિક પલ નહી બુલન વાર. બાજી.
૧ જાકે પલબર બજન બરાબર, તુલે ન યસ અપાર; એસે નાથહિ
બુલિ કિરત શક, ધરે ધરે હાટ બતાર. બાજી. ૨ મેહો કો કહાંસે
આયા કો પેદા કરનાર; જાના કહાં લે જાના ક્યા, ન બિચારત હે ગુ-
માર; બાજીમે કાહે. ૩ તું એતન મન બુદ્ધિકે પાર, નજડ કોઇ તેરે
બાપક નાથ વિના નહિ તેસે. ઐર કરનકા ઠાર. બાજીમે. ૪ સાથે
મેનાંહિન આપહિ પાનહુ, ઉન્મુનિ કુ દ્રઢધાર; સમિચદાનંદ અલ્લખ
એક વાકો. ક્ષાંતિ સમ સંસાર. બાજીમે. ૫ પદ ૭ એક દમકા બ-
રોસા નહોય કહા બરોસા કિસુને. ટેક. નહિ તન તેરા માન મેરા,

ખુબિ કરેત દિન દોય; સુકત પૂજિ ગમાવત આખર, છાર હોત પુ-
 નિ સોય; કાહા. ૧ સાહંકાર કર્મમે પુજિ, ગમાયકે બેઠત રોય; સા-
 ત્વિક વૃત્તિસે સુકૃત હરિકે, નામ ન સુઝત તોય. કહા. ૨ કૃમિ
 ખચન આચાર્યસે ઉલટિ જડમતિ સકત ન ધોય બિન બૈરાગ
 વીવેક સંપત્તી હરિ નાહિં પાવત કોય. કાહા. ૩ ચેત ચેત આચાર્ય શ-
 રન ગૃહી ધ્યમે ચિત પરોય ચૈતનવૃત્તિ એક દ્રઢ કરેહૂં બ્યૌ પ્રવાહ મહા
 તોય. કાહા. ૪ નીદ્યાસસે પ્રાપ્તિ હોતહે જે કદી પૂછહુ મોય સચ્ચિદા-
 નંદ બ્રહ્મ બિન જનને નરતન તુજ નાગોય ૫ પદ ૬ એસે અંત્રાય
 નાથકે સંગ, રંગ અભિદ મીલિ. ટેક. બાહર બીતર એક હરી લઈ, જડ-
 મતી કરોએ ભંગ; ચૈતનવૃત્તી અખંડ ચન્નાઈયે, બ્યૌ પ્રવાહ જલગંગ;
 રંગ. ૧ રંગપતંગ ગુલાનકી ધુરી, ઉડાવત બહુત કુંગ; નાથકો
 રંગ ન યાકે ઉરમે, એલતખરજી મીલંગ. રંગ. ૨ એસે નીચકી પ્રીતી
 મીઠાયક, કરોએ મેગી સતસંગ; બિન બાપક પ્રભુ ખાતન ઉરમે, આયે
 કરે જીમી ભંગ. રંગ. ૩ ફેકી કે ડારીયે દુર ઉઠાયકે, કાંમકાંધકા રંગ;
 દુર્ધ માટાયકે રંગ હોય, જીતીયે કાલ અભંગ. રંગ અભિદ મીલિ. ૪
 આપા માટીકે ઈશ બીચારીયે, બાપક એક અસંગ; સચ્ચિદાનંદ
 બ્રહ્મયા બીધીસે, કરીયે પ્રીતા ઉછરંગ; રંગ. ૫ પદ ૬ પદ રાગ
 હોરી. દેખો નાથને ધુમ મચાઈ, મચાઈ મચાઈ; પ્રથમ માયામ
 ઈક્ષણ કીની, માયાયે માહાતત્વ જાઈ; મહાતત્વતે અહંકાર પ્રગટ બપે
 સતર જન મીનું બાઈ, તીનુંને અષ્ટી રચાઈ; દેખો. ૧ તમગુન
 તે પંચ વંશ મહા બુત, રજતે હંકો દશ પાઈ; મન બુદ્ધિ ચોત
 અહંકાર સતોગુન; તત્વ ચોવીશ મોલાઈ, એતો જડ દેહ કહાઈ; દેખો.
 ૨ અંતરજામી આપ બીરાજે, તખતે બઈ સચેતાઈ; કહત કબીર
 તુમ તેહને જાનો, તાતે પારંગતી થાઈ કહે સખગ્રંથમે ગાઈ; દેખો
 ૩ પદ. ૧૦ તુમ માયામે એજત હોરી હોરી, ઉદરમાહી અધા મુખ
 જૂઓ, કોઈ સહાઈ ન તોરી; મજમુતર જઠરા માર્છ તપીયો, વાત ન મા-
 નત મોરી, એસે ક્યું રાખત મોરી. તું. ૧ બાજપનો કાલ એજ ગમાયો,
 સમજો નહી બુધ્ય ચોરી; તરન બયોતો ત્રીયારસ બીમો, ધડો ન વીસારત
 ગોરી, બાંધી તખ રનેહકી દોરી. તું. ૨ વ્રદ બયોતખ મોહ બંધાયો,

વરતી. બઈ ઝકઝોરો; કહત કબીર અબક્યા સમજાવું, વીખતો પીયો
અમી હોરી. તોરલગી નાવકા ખોરી. તું. ૩ પદ ૧૧ બ્રહ્મ લહે બીન-
જન્મ ગમાયો. ટેક. ઉત્તમકુલ ગુલામસી સુરત, ઓરત ખુશ વીહાયો;
ધન્ય જોખન પરીતાર આપર, આપે ફીરત બોહિરાયો. જોસોગજ
મડમે છકાયો. ખ. ૧ સગજગ આપક નાથ નીરંજન, અંજન પાપો
ન પાપો; કામ ભાગ દેવનપી જાચત, નાચતખી નહી નચાયો.
આપકો તોલ વહાયો. ખ. ૨ જોપાયો પુની જાચત સો સખ, કાલ
ચવેના બનાયો, માલ ખીરાના બુઝકે અપની, તાહક મોહ લગાયો.
એસે સુખ કોઈ નપાયો. ખ. ૩ કામ કલપના તજ બજ નીજ પદ,
જો ચાહત મન બાયો; સચ્ચિદાનંદ બ્રહ્મખીન કોઈ, નાહીન શકત બ-
ચાયો. એસો શ્રુતિ રમૃતિમે ગાયો. ખ. ૪ પદ ૧૨ રામ હોરી. મેતો
ફાગ ખેલુ રંગફેરી; ટેક. આવંદ સંગે અગોચરે ખેલું, ગોચરે વાણી
મન ધેરી; કરતા કરણ કરીયા વરતી કરે, તાંન ત્રિપુટીમાં ટેરી. હરી
શુદ્ધ લીનો હોરી. મેતો. ૧ સાતાસાન સેવરૂપ ગણતાં, ચીદા બાસ
બુદ્ધિ હે ચેરી; પરપંચ માહી પરીણામ પામી: વીષ આકાર અવેરી;
બઈ બ્રહ્મ આનંદ જોરી. મેતો. ૨ જડ ચૈતનકો શબ્દ જાણી, નામ
રૂપ દેહ નેરી; જાગ્રત સુષ્પ શુષોપતી જામે, કીરણ અનંત સુર કેરી.
લક્ષ સિંધુવા ચહે લહેરી. મેતો. ૩ ખ્યાલ નહી ખેલ નહીકીય ખ્યાલી,
અભેદ અવાચ રૂપ એરી; સદાનંદ અખંડ શુદ્ધ સોઈ, મંછા ચરનમે
મેરો. પ્રીત કેવલ શુદ્ધ પ્રેરી. મેતો. ૪ પદ ૧૩ ગત્ય ગુરૂગમ ખેલે
સાની. ટેક ઈશ્વર જીવ દાય ખેલત આયે, માયા અવીદ્યાદાય માની;
સાકાર ભુત માયાકે જો સંગે, ખેલત નામ રૂપ ખાંની. બેદ ચારે
કહત હે બાની. ગત્ય. ૧ બેદ ભેદ કરી બાગ બનાયો, યાવર જંગમ
થયાની; વ્રજી સમજી બનીહે વંદાવન, ગોપી ગોવાલ ગવાની. જાન
નહારે સોઈસત જાની. ગત્ય. ૨ જાનનહાર એક અંતરજામી, પ્રગટ
અક્ષર પુરાની; બેમાંથી અક્ષર બાવન બનાયે, ધરત અગોચરે ધ્યા-
ની. સોઈસત અગમ નીસાંની. ગત્ય. ૩ ખેલત દ્વિત તીનગુન ખેલે,
કલામાં છક કહાની; અકલ ખેલ અનુભવી આયે, દાતા કેવલ ગુરૂ
દાની. સદગુરૂ ચરને સમાની. ગત્ય. ૪ પદ ૧૪ નરબ્રહ્મ અખંડ

અભ્યન્યાસી, ટેક. રથુલ સુદ્ધમ કારણ પાર્થ સ્થાનકું, પાંચ તત્વકે પ્રકા-
સી; જન્યત સ્વપ્ન શુષોપતી જનત, અહ્યમહી ઉરે બાસી. વાણી
ચાર અગમ વીલાસી. નર. ૧ વેદ ચાર કરે મુખ્ય વરણુવ, તત્વમ
સી જી તપાસી. બાવીક જનને ખતાવે અહ્યમિદ; સંતખડે સુખરાસી.
દરશનથી ટળેરે ઉદાસી. નર. ૨ કરતા કરણ નહીંજ કલપના,
ધિધાતા પાર્થ ધાસી; અધ્યાતમ અધી બુત નહીં અજ આવણુ,
ઉરમાં ન બાપે ઉદાસી. વગ્નુ શુદ્ધ ઘટમાં વાસી. નર. ૩ બાળ્ય
સાલી કોય સેવે, બાપે દલમાં રૂપ દેખાસી; સીવાનંદ કહે સતસંગે
જગતની, બ્રાંતી જસે ઉરમાં ફરી નહીં આસી. નર. ૪ પદ ૧૫
નરખલ્લ અલખ નીરધારા. ટેક. વૈરાટ હિરણ્ય અભ અવ્યાકૃતમાં,
સાક્ષી સદા દીત સારા; ઉતપતી રિયતી લય થકી અલગા, અલવંત
બાચન બારા. નીરંજન ત્રીગુણથી ન્યારા. નર. ૧ જ્ઞાતા જ્ઞાન રહીત
સુદ્ધ ગેમી, પરાપશંતી કેપારા, પરમાતા પરમીતી નહીં પાંચ પરપંચ,
અજ્ઞાન નહીં જ્યાં આધારા. વાણી ચાર નહીંજી વીકારા. નર. ૨
મનોમય આદી પંચ કોથ ઉપર, ઘહન ગગનાકારા; શબ્દાતીત સખ-
દકું ચેતાવે, અનુભવ કરેરે ઉપગારા. બીતરમાંહી જ્ઞાન બંડારા.
નર. ૩ કેવલખલ્લ કલાતીત કહાયે, જનનેકો જનનહારા; શીવાનંદ
કહે સતસંગે, ઉલટ જ્ઞાનંદ અપારા. અમાચરે મોહીત પરંપારા.
નર. ૪ પદ ૧૬ અથ પદ રાગ વસંત પ્રારંભ. દેહતો વસંત
રિતુ પાછરે, અખતો ક્યુ નહીં ખેતે. ટેક. લખચોરાસી ગ્રીષ્મ રીતુ
આગે, દુઃખતો પરે પાર નાવત પેલો. દેહ. ૧ સંત સમાગમ રંગ
ખનાવો, ગુરૂગમ જ્ઞાને પકરંલો ગેલો. દેહ. ૨ નુરંપ નુરંતકી બરી
પીચકારી, ત્રવેણીકે તીર જાંહાં સાયખ મેલો. દેહ. ૩ કહત કબીર
ડક અનહદ બાળે, ફગવા પરમ પદ પાવોગી વેલો. દેહ. ૪ પદ ૧૭
ખેતતહુ એસી હોરીરે રંગતો સખ પર્ય ડાઘો. ખેત. મનકુ રૂપમે રસ
ખસ કીનો, મોહકુંતો ખલ્લજલ માંઈ નવાયો. ખેત. ૧ જ્ઞાન કીચમે
કામકું રોજો, ક્ષમયાકી હોજમે ક્રોધકું પાવો. ખેત. ૨ નીરમાન કેશર
મદખે ઢોધો, તોષ પીચકારીસે લોબહ હારચો. ખેત. ૩ કહત કબીર સુન્નો
બાહસાધુ, ખેતત ખેતત આપ ઉગારચો. ખેત. ૪ પદ ૧૮ લોકમે

ધુમ મચાવે માયા જીવકુ એલાવે. લોક. ચાર આન્યકે રંગ બનાવ,
 સખ કુંપ કરી કરીયામે ઝીલાવે. લોક. ૧ અહંતાકો રંગ અંગપર ઢોરી,
 ખર મમતાપે ચડાઈ ચલાવે. લોક. ૨ પરિવા ટોળી મંગમે લિતિ,
 નારી ત્યાં કૌતુક આંત મીલાવે. લોક. ૩ કહત કબિર સુનો ભાઈ
 સાધુ, ભજન કીયે સખ ડાઠ લિાવે. લોક. ૪ પદ ૧૯ બુલ્યા એજન
 હે ભવમારે સાધુ એજન મનમાં. બુલ્યા. બુલેકુ ત્રિવિધી તાપ જરાવે,
 સાધુકુ ન વ્યાપત તાપછ તનમાં. બુલ્યા. ૧ બુલેઈ કરતા આપકુ
 બને, સાધુ અ કરતા માનત છીનમાં. બુલ્યા. ૨ બુલો માયાકે પશુ
 કહાવે, સાધુ કહાવતે હરી જનમાં. બુલ્યા. ૩ કહત કબીર બુલે
 જાત નરકમે, સાધુ સમાવતે ચિદધનમાં. બુલ્યા. ૪ પદ ૨૦ કોન
 દેશસે આયો કોન દેશમાં એલેકો, નાર ગણતું નીરાધાર કહાવે રથુલ
 આધારકુ પાયો. કો. ૧ સર્વકો માક્ષી અર ઇંદ્રકો પ્રેરક. તોનકો
 ભાક્તા કહાયો. કો. ૨ સરવાતીત સદાહી રહાવે, કરમ નદીએ બહાયો.
 કો. ૩ કહત કબિર જળ આપ વિચારે કોન મીલો કો પરાયો. કો.
 ૪ પદ ૨૧ કાલ ન વ્યાવત જામ એસી હોરાંકુ એજો. એસી. ૧ વિવેક
 વૈરાગકુ આગેઈ કીન્ને, ધરમ ક્ષમા પીછે લાઈ. એસી. ૨ સંગસ
 આ દયા ધરમકુ લાન્ને, સત્યકી ચલો તુંમરાઈ. એસી. ૩ કહત કબીર
 સુનો ભાઈ સાધુ, એસે પરમ પદ પાઈ. એસી. ૪ પદ ૨૨ વિશમારે
 વગોઈ; નર દેહતે ખોઈ; શબ્દે કરીને એમ અગ મરેછે, પરસે કરીણી
 કરી મોઈ. નર. ૧ રૂપે એ દીપક પતંગ પરેછે, રસતો કરી મીન તોઈ.
 મર. ૨ ગંધ ભમરકા પ્રાન હરેછે, મનતો નચાયે સખ કોઈ. નર. ૩
 કહત કબીર એક એક બંધાયે, કહા ગતી જીન પંચ હોઈ. નરદેહ.
 ૪ પદ ૨૩ સાચિ બાની નેક ન માને ભૈયા, તેરો કેહિ બિધ કાજ
 રેગો. ટેક. જડ ચૈતનકો ભેદ લહે બિનાં, નાહક ભટક મરેગો. સાચી.
 ૧ ધરજરે આદિ સખ જડ કોઈ, હમરાહીન કરેગો; પાપ જમાયકે
 જમકી આગ્યમે; આપે તુઈ જરેગો. સાચી. ૨ લિંગ લીયે બહુ આ-
 વન જાવન, ફંદસે નાં ઉતરેગો; નિતસે ભિન્ન બિચારત તુઈ, ચૈતન
 શુધ કરેગો. સાચી. ૩ બ્યો લો નાંહિ વિચારત તોલો, કામ કોધપ
 કરેગો; દરદ દિલસે દિવાનેકિ નાંઈ, ધર ધર શીસ ધરેગો. સાચી. ૪

સમજી સત્ય ઇશકી બાના ગુરૂકે પાય પરેગો, ભજત સમ્યદાનંદ,
 બહ્મહી દોષ લોક સુપરેગો. સાચો. ૫ પદ ૨૪ બ્રહ્મરસ અનર અ-
 નર મારા વાલા જીરવે જવરલા કોઈ, મંદાઅમ્મ મીષીત ન જીરવે,
 વમન કરે તે સોહિ. ટેક. પારો જિરવે તે નર ભાગી, મન જીરવે જોગિ;
 જ્યાંલગી મન પારો જિરવે નહિ, તાંહાં લગિ ઉભિય રોગી. બ્રહ્મ. ૧
 પંડિતને જે સદા સમ દરસિ, વૈદ તે જે અરોગિ; સંભવ નહિ જેને
 સુખનો, તે નર સાચો જોગિ. બ્રહ્મ. ૨ મેગ વ્રજી કરે સીરંતર, જલ
 ઠરી આપે પામે; સાંઠા સોજ સો વ્રજુના પાવમાં, સીંહ તાણુ પયે જામે
 બ્રહ્મ. ૩ મતિને સાંસો નહિરે કથાનો, પીઉજીની સંગે પલાય; પતિ-
 વ્રતાનો તેને કહિયે, પુરણુ પદમે સમાય. બ્રહ્મ. ૪ રતાતી તણો મેઘ
 મધજે વરસે, પણુ છીપ ધરે તે ચોતી; કષ્ટ કરી કાઢ્યાં તે કોણે, પેરે
 નારાય સમોતી. બ્રહ્મ. ૫ પસર્યું તે પાછું સંકેલી નારાધાર થઈ રહયે, કહે
 નરહરી અચંત સોતવતાં; નીજનંદ મુખ લહાયે. બ્ર. ૬ પદ ૨૫ ભજ્ય
 મન ભમરાયે, રત્ય વસંત જાયે; રત્ય પડટે ફલ ક્યાંસે પાયે. ભજ. ૧
 રત્ય પડટે તખ ન હોય એક ચેત, તેરે મુખસે ન નીકસે એક બેન; પ્રેમ
 રૂદધર રામ બાણુ, તો નર છુટેગો ચારે બાણુ. ભજ. ૨ કુજો કુલ
 એક સફળ કુજરે, તેરો મનપા જન્મ જાય અમુલ; સદુરૂપ ધરલે
 શિષ્યરે, તો નર તરવેકી એહી રીત્ય. ભજ. ૩ વક્ષ એક ત્રિજાકે માંઈ,
 સખમીલો બેઠેવાકી છાંઈ; કહત કબીર નર ભજમે સોઈ, વાટે
 ચરણે પોચેગા વીરલા કોઈ. ભજ. ૪ પદ ૨૬ મેરે રૂદમે લાગ્યો
 સખદ બાણુ તાકી મારે સદગુરુ સુખણુ; મેરેરૂદમે લાગ્યો સખદ
 બાણુ. ૧ દસો દસાપર કરત દોડ, મેરો ચિતન ચલે મન બયોહો
 ઠોર; ચલિ ન સકું મેતો પાવએક; કઠીન કલેજમે પડ્યોહો છેદ.
 મેરે રૂ. ૨ ઉપર ધાવ ન દિસે કોય, નખસીખ બાપે સલકે સોય; કોય ન
 જાણે મેરે દરદકી પીડ, જોઈ જાણે જાઈ લગ્યોહો તીર. મેરે રૂદમે
 લા. ૩ ઉલટ્યો તનમન પલટ્યો રંગ, પાંચ પચાસ મલી એકસંગ;
 ઉલટી આપ સમાયો સંગ, કહે કબીર વાકી બલબલ જાઈ. મેરે
 રૂદમે લગ્યો સખદ બાણુ. ૪ પદ ૨૭ દેખોદેખોરે આ નરકી બુલ,
 સિંચત સાખા તજત મુલ; દેખો દેખોરે આ નરકી બુલ. ૧ પ્રગટ

નીરંજન ઘટઘટ સમાન્ય, તાહી છાડ નર પુજે અન્ય; ગયે ચોરા-
સોમે નરસોય, તાકી વારન બુમ કોય. દેખો. ૨ પીવત હે નર વિષે
સોય, આદ્ય અંત જાગત નહોય; ગુરુદેવ દયાકરી સ્મીતબો તોય, તખ
ઘટઘટ ખ. પ્રગટ હોય. દે. ૩ જલ થલમે દેખો પ્રગટ રામ, સખહી
જનકે પુરણ કામ; જુગજુગ હમ કીયો પોકાર, સખદ ન માને નર-
કમે હાંમ. દેખો. ૪ સદ્યુર શખદ ન લાગ્યો અંગ, વિષે ન તબ્યો
અહી મણીકે સંગ; કહે કપીર નર ન કીયો ખોજ, બટકી મુવે જોસે
વનકે રોઝ. દેખો. ૫ ૫૬ ૨૮ વસંતહોરી બાજીતે ન્યારા બાજી-
ગરહો, સોઈ દેખત આપની બાજી પસાર. બાજી. ૧ ખલક
તમાસા દેખત આઈ, નીરખત નાના ખેલ; છિનછિન માહી અનેક
દિખાવત, ફીર સોઈ લેત સંકેલ. બાજી. ૨ બાજીગરકું કોઈ ન જનત,
બાજીપર લલચાય; જુઠો સો સખ સાચસો દેખત, અચરજ બરખો
ન જાય. બાજી. ૩ જેવરીકું કરી સાંપ દીખાવત, હોત સખે ભિભિત;
પીછકો કરત કબુતર છીનમે, સખહી ચરીત બીપરિત. બાજી. ૪
બાજીગરકું મોહ કછુ નાહી, મિથ્યા જનત આપ; ઓરકી દ્રષ્ટ
બયો સખનકો બયો આછાદન, જાત સખે દાર દાર. બાજી.
૫ સાચો દેખત જેવરીમે સાપ, અપને મેત જડકિ બલ તે સુઝત
ઓરકો ઓર; દ્રષ્ટ સખનકો બયો, આછાદન જાત સખે દાર. બાજી.
૬ તેસેહો ધધર એકસો, આપની ઇછા શકિત પસાર; જીવ જગત
સખહી સરજાયો, સોઈ નીરખત હાર. બાજી. ૭ અપને સંકલ્પ-
બીનાં કછુ નાહી, સુરચંદ પંચ ભુત; જીવ જગત સખ માયાકરી,
કરી ખેલ રચો અદભૂત. બાજી. ૮ વરણાશમ મરજદ દીખાઈ,
ભાંજીતા ભાગ્ય પુન્ય પાપ; પુત્ર પીતા ગુરુ શિષ્યકે ભેદ કરી, કલખો
ચરાચર આપ. બાજી. ૯ શેષનાગ વૈકુંઠ લોક લો પ્રસર્યો આપનો
ખેલ; વાકો ભેદ નજનત કોઈ. મિથ્યાકો મિથ્યા મોમેલ. બાજી. ૧૦
બાજીગરકે શરન જખ આવે, બાજી મિથ્યા જણાય; અનુભવાનંદ
કપા કરી તાંકું, દેત જથારથ જ્ઞાન. બાજીતે ન્યારા બાજી. ૧૧
૫૬ ૨૯ કેસી મઝાકર ડારીરે હોરીકો ખેલારી, બારી બરમકી સારી
કરી માનકી ખસર ડારી; લોભ મોહકે કુંગનાં ફીરે, પ્રેમકે રંગ ચખો-

રારે. હોરી. ૧ જ્ઞાન ગુલાલ પર્વો નૈનનમે, દખત નહીં જગસોરી;
 ત્રિશુનતની અગિયાકો દૂટી, સખદ કુમકુમ કરારે. હોરી. ૨ નિત્યા
 નિત્ય દતહે ગારી, લાજ શરમ શય ઠારી; એકહી ભાવ વિલાસ
 કરતહે, કૌન પુરૂષ કૌન નારી. હોરી. ૨ પુરન એ મન બુલી ગયોહે,
 એસીન દખી ધુમારી; દાસ કબીર પરપર રંગરંગે, એચકે કાનિની
 ન્યારારે. હોરા. ૪ પદ ૩૦ કાયા નગર પુરકોરે ખસય, કિત ગયો
 હોરીકો ખેલોયા; જરે કહત હમ સંગ ચલેગે, અંતકાલ પછતેયા.
 જો તનમે ચંદન ચરચત થેસો તન ધુર ઉડેયા. કાયા. ૧ આગેઆગે
 વાકી માતાજો રોવે, પીછે પીછે વાકો બધયા, વલોપ કરવાકી
 તીરાંયા જો રોવે, છાંડ ચલો સુખસૈયા. કાયા. ૨ હાથી ઘોડા મેલ
 વાહનાં, ખોહિત કદર્મજ થૈયા; લોગ કુટંબ સખ લુટન લાગે, હંસ
 અકેલા જૈયા. કાયા. ૩ એ જગ સખ હોરી ખેલન લાગે, કાહુ
 ન ચેત કરૈયા; પુરન ગુરૂ કબીર ક્રિપા બીન, એ જગ સખ દુખ દૈયા.
 કાયા. ૪ પદ ૩૧ દેશિકુર એલખરે એલખ મારાવાલા, જોણે આ
 જગત પ્રકાર્યું. આપણુપે આપણુપા માહે. વાંચ સમગ્ર તે વાચ્યું.
 એલ. ૧ નાના રૂપ નાના ગુણ કર્મ નાના ભાવતે; જુક્ત ધર્મ કર્મ
 પરસે નહીં જોહને, તેસદા સદોદી મુક્ત. એલ. ૨ પંચ પંચયકી પર
 કહાયે, સર્વ કોહે આદી નેતીનિતો નીગમ ગાયે જોહને. તે પરમ પુરૂષ
 અનાદી. એલ. ૩ પરા તે પર પરીબ્રહ્મ પુરણ શબ્દાતીત, અપાર
 નિર્મલ નીશ્ચલ અકલ અનોપમ; નારંજન નિરાકાર. એલ. ૪ નીરા.
 લંબ પરપંચ વિવર્જિત, અલખ લખ્યો નબ જાય; અનુભવ કરતાં
 ગુરૂગમ જ્ઞાતે, અદ્રષ્ટ તે દ્રષ્ટ થાય. એલ. ૫ સધળે સરખો નેણે
 નીરખો, અંતરેજામાં એક ચીદાનંદ ચૈતન જે ચિતવે; તહેને કહાયે
 ખડો વીચક. એલ. ૬ હરીમાં વિશ્વ વિશ્વમાં હરી વિશ્વ રૂપ હરી,
 જોણે તે સદગુરૂ તે પંડીતજ્ઞાની; જે એક ભાવ મન આણે. એલ. ૭
 સોક ન વ્યાપે સરવસ જાતાં માહા લાભિ નબ હરજે, કહે નરહરી તે
 આતમ દરસી જે તત્ત્વ નિરંતર નીરજે. એલ. ૮ પદ ૩૨ નઈ છોડું
 ખાવા રાંમ નાંમ મેરે, એર પદણસે કોન કાંમ જંજાલ જીકરસે
 કોન કાંમ, નઈ છોડું ખાવા રાંમ. ૧ પ્રેહેઆદ સદારે પદણસાર તાતે

સંગ સખા લીયે બહુત, બાલ સંગે બાલક સખ દીયે; બીગાર
સખ રામ રામ કહે પોકાર. નઈ છોડું. ૨ ક્યારે પઢાવે પંડે ગ્યોર
આંન મેરો પાટીમે લીખદે, રામ નામ ગ્યોનો અબહુ ન માને ગુરકી
આંનમે માંડું વેદ બજાય. નઈ છોડું. ૩ સાંડાં મુરગા કહ્યોહે નય
પ્રેહલાદ બંધાયો, વેગે ધાય રાંમ કહનકી છોડ બાંન, તોહે અબહુ
છોડાઈ મેરો કહ્યોહી માન. નઈ છોડું. ૪ ક્યાહારે ડરાવે પાંડે બાર-
બાર, જાને જલ સ્થલ ગીરીકો કીયોહે વાસ; તખ ધરતી ઉઠી ધાય
ધાય, પ્રભુ અપના જનકી કરીહે સાથ, નઈ છોડું. ૫ તખ સાંડાં મુરગા
કહ્યો પોકાર, સખ જુધા મિલિ લિયોહે લાર; બધયા ગિરી પરખ-
તસે દિયોહે, ડારવા કો રાખન હારો અખંડ રાય. નઈ છોડું. ૬ કાદ
ખડગ કાખો રિસાલ, તેરો રાખનહારો મોહિ બતાવ; થંબ ફાડ પ્રગટે
અવિનાથ, હરણાકસ માર્યો નખ વધાય; કહે કખીર કોહિ લહે ન
પાર, પ્રેહલાદ ઉગાર્યો અનેકવાર. નઈ છોડું. ૭ પદ ૩૩ મેરે સદગુરવે
દિયા રામનામ મોહિ ખારો લાગ્યો સકલ કાંમ. ૮૬. જગત જાલકે
કાટે ફંદ, મેરે દુર કીયે સખ દુખ દ્રંધ; મેતો નીથ દિન સમરે અષ્ટ
જામ, મેરે મુખ રહે રહે રામ નામ. મેરે સદગુરવે. ૧ મેતો જનમ
મરનકો લક્ષા નપાર, મેરો જનમ સુફલ બયો; અબકી બાર મેતો ગુર
સંગ પાયો, અગમ બેવદ્યો પ્રહ્લ સદામે સકલ. સેવ મેરે. ૨ એતો
સખ ઘટ વ્યાપિક પ્રહ્લ બાઈ, સોતો સુદમ સ્થુલ બયો એક આઈ;
કાંકુ બજું તજુ કોન જુકો નહિન, મેરિ સુરતિ સખદમે ભઈ લીંન.
મેરે. ૩ જપ તપ કરનિ કરોહો કોઈ, એક પ્રહ્લ વિનાં નહિ સુકત
હોઈ; કખીર દાસ હમ કહિનિ રાખ, જ્યાં અનંતકોટી જન બરત
સાખ. મેરે. ૪ પદ ૩૪ કોઈ હેરે હમારે ગામકા, વાકુ પરછા પુછુ
નીજ ધામકા. કોય. ૧ તરૂવણું એક જો અતી અનુપ, વાકુ સાખા-
પત નહિ; છાય ધુપ:વીન ધુલ બમરા કરે ગુજાર, ફળ લાગે વાકે
નીરાધાર. કોય. ૨ બીન બાદર બરસે અખંડધાર, જ્યાં દામની અ-
મકે અતો ઉદાર; અદ સુરજ બીન તેજ પ્રકાસ, કોય. ૩ જ્યાંહાં જા
તી પાતી મહો છાય ધુપ, ત્રિયુણ નહિ બાપે સદ્ય સ્વરૂપ; હરખસોક
નહી રાગ દ્વેષ, સદાઆનંદ કજુ નહિ કસેશ. કોય ૪ અખંડપુરી વાકો

નમ્ર નામ, સાધુ ખસીયા સેહજ ધામ; ઉપજે બીનસે આવે ન જાય,
કહે કબીર ગુરૂ ગમસે પાય. કોય. ૫ પદ ૩૫ શાગ ધુમારચ અહ્લાનંદ
સાગર ઝિલિયે, હોહો ઝિલિયેરિ જનમ મહુ મિટિ જાયે; અહ્લાનંદ.
ટેક. અહ્લા સરોવર મોતી નીપજે, વાકો તોલ અમોલ સાધો સોરે; મોતી
કોઈ હંસા ચુગત હેરિ, જ્ઞાનકી ચંચે ઢંઢોર. અહ્લા. ૨ અનંત કોટિ
જ્યાંહાં પક્ષિ ઝિલતહે, દરિયાકી તીર સાધો. કેતે શિવ સનકાદિક ઝિ-
લેરિ; અહ્લાકો વારને પાર. અહ્લા. ૩ ત્રિપુટિ સગમપર હોત ઉજેરા,
અનહદ ધોરત નિશાનં; સાધો મેરા પિયા સંગરાચિ, પનિરી વિસા-
રેચો ખાન ઘોર પાન. અહ્લા. ૪ ઝગમગ ઝગમગ ઝગમગ ઝલકે દિસે,
જોત અખંડ સાધો; મે મેરે પ્રિતમજીકુ રિઝાઝરિ, લગ રહિ શેહેજ સ-
માય. અહ્લા. ૫ મન પવન દોનો કંઈ ભેલા, મુલ ચક્ર ધર દ્વાર સાધો;
મસ નિદ કાજ મેરા પિઉ રિઝતહે રીસાધહે સુરતા મુજાણ. અહ્લા ૬
પિયુમે હમ પિયુ હમ માંહિ મિલિ રહે, આદ્ય અનાદ્ય સાધો સત
કબીર; અહ્લા માંહિ સમાયેરી, મિટ ગઈ સકલ ઉપાધ્ય. અહ્લા ૭
પદ ૩૬ માયા અહ્લા હોરિ ખેલીયે હો, હો ખેલીયેરિ; જોકો ન આરને
પાર; માયા અહ્લા હોરી ખેલીયે હો. ટેક. અહ્લા ચિદાનંદ આનંદ સિંધુ
જ્યાંહાં નહી ઉદે ન અસ્ત સાધો એસે હરકે, એક રોમ પર રીવાઈ અ-
વિષ સમસ્ત. માયા. ૧ સાગર તીર નીલ એક ટબકો, મિથ્યા માયા તેહ
સાધો; તામે પેરેચો પ્રતીબીબ અહ્લા કોરી, ધરવર ચૈતન એહ. માયા. ૨
ધરવર માયાયે મળી ઉપજાયો, પ્રગલ્થો પુત્ર મહતત્વ સાધો; મહતત્વતે
અહંકાર ઉપાયોરિ, તામસ રાજસ સતવ. માયા. ૩ તામસકે પંચભુત
તન માત્રા, રાજસ ઇંદ્રિ દેવ સાધો; સાત્વિકથી અંતઃકલ્પ, ઉસંનરી
જોકે ઉરેચ અહંમેવ. માયા. ૪ એ સગ મીત્રી એલ મચાયો, જગત
ચડાવો આક સાધો; કાહુકો એલ હોત નહી પુરોરી, રેત અધુરો
અબીલાખ. માયા. ૫ મુકત તાર ગ્રહી ઉલટ ચડે જબ, હીત બહી
પાયે નીજ રૂપ સાધો; પ્રિતમ સોઈ પરમ પદ પાયેરી, ફેર ન પડે
જબ કુપ. માયા. ૬

પદ ૩૭ સોહં સંગ હોરી ખેલીયે હો. હો ખેલીયેરી સ્મર્ણ આસ ઉસ્વાસ.
સોહં સંગ હોરી ખેલીયે હો. ટેક. રેણી કરણી કરકે કેશર કરતુરી
સોધો. સાધુ સંગ સાધુ ગુરૂ ગમ ધોલ લગાયો લગન, સેરી

ચડ્યો સોષ ન ટળે રંગ સોહં. સિત ચંદત શુધ ભાવ અરગળ,
 ધરમ ધનરે ફરાયે; સાધો વિવેક વિચાર સેવક સંગલિજેરિ, અ-
 વિદ્યત જ્યુથ હરાયે. સોહં. ૨ ક્ષમા દયા કરે ઝાંઝ મંજિરા, પ્રેમ પ-
 ખાજ બળયે; સાધો અંતર છાંડિ નિરંતર ખેલોરિ, આવાગમન
 મિટિ જાયે. સોહં. ૩ નુરત સુરતકિ ભરિ પિયકારી, જ્ઞાન ગુલાલ
 અખિલ સાધો ધ્યાનકી ધુમ મચાયે નીસદીનરી. તત્ત્વ ત્રવેણિ
 તીર. સોહં. ૪ ચૈતન સાગર માંહી ઝીલતાં, શુદ્ધ સ્વરૂપ દેખાયે;
 સાધો પ્રિતમ ખલ્લ ચિદાનંદ બિટોરિ; ફગવા પરમ પદ પાયે. સોહં.
 ૫ પદ ૩૯ મન સંગે હોરિ ખેલિયેહો. હો ખેલિયેરે, જરા મરન ભય
 જાય. મન. ૧ જ્ઞાન ગલિએ હોરી ખેલતહે મચ્યોહે પ્રેમકો કિય; સા-
 ધુ કામ ક્રોધ દોનું કડ કડ ભાગેરિ, મુષ્ણોહે શબ્દ અજીત. મન. ૨
 પ્રિય પ્રિયકા ભરે પિયકારી, ખમૈયા ખેલાવન હાર; સાધુ ભરે ભરે
 મુષ્ટી લેના તપતકિરે, સદુચર મિલેગા આય. મન. ૩ કર્મ ધર્મકા ઝંડારે
 રોપ્યા, કરણિ કેશરલાલ સાધુ; જ્ઞાન ધ્યાન તમાસા દેખત હેરિ,
 સદુચર ખેલત ફાગ. મન. ૪ સદુચર મીલકર ફગવારે દિના, મારગ
 દિયોહે બતાઈ; સાધુ કહત કર્બાર સંતનકી સંગે, તેરિ આવાગમન
 મિટિ જાય. મન. ૫ પદ ૩૯ રાગ શરવડાં અખાજીતાં. સદુચર
 સંગે લાહો લીજે, તન મન ત્યાં તતક્ષણ દીજે; માહાજન સંગે કા-
 રજ સીજેતો, મોટો મહિમા યુર દેવનોરે. ૧ સદુચર સંગે સાસો બાગે,
 અંતર માંહે અનુભવ જાગે; અસિપદમાં જાળને વાગે, તો શુધ સે-
 જાનંદ સંભવેરે. ૨ અહંતા આડિ સરવે જાય, સત ચિદઆનંદજ
 ગાય; શ્રદ્ધાકાર વ્રતીયે યાયતો, જાગ્રત સુપન સુષોપ્તિમારે. ૩ બટ
 પંડિત એ કાંય ન જાણે, સ્વર્ગાદિકતા ભાગ વખાણે; વુછ સુખના
 કર્મને તાણેતો જગદાકારની બડમારે. ૪ અનુભવી નર જો સામુ
 બાણે, રહે સંશય ગ્રંથિ ગાણે; શુધ સેહજાનંદ સઘળે બાળેતો, સદુચર
 સંતે દયા કરીરે. ૫ અખેપણામાં આનંદ એવો, બાસે બ્યાં જોહેવા
 ત્યાં તેહેવા; વરતનહારો વરતી લેવાતો, સચરાચર શાબી રહોરે. ૬
 પદ ૧ સદુચરજીની સંગત કરિયે, મન કમ વચ્ચે તનમન ધરિયે;
 અજ્ઞાનંદ નિજ સુખ અનુસરિયે તો, મોઝો મહિમા યુરદેવનો રે. ૧

સદગુરુજીને શરણે રહિયે, નાત નિજનંદ નીજ સુખ લહિયે; જિવ-
 પાણું ઠાલી શિવ થઈ જાયેતો, ભય ભાગે ભવ રોગનેરે. ૨ સદગુરુ
 શરણે આપુ દાજે, બ્રહ્માનંદ મહારસ પિજે; માહાજન સંગે કરજ
 સિજેતો, આતમ દ્રષ્ટે અવિલોકતારે. ૩ તતપદ તવંપદ અસિપદ જોવો;
 જન્યન સુખ સુષોપતિ તેહવો; અંતર અનુભવ પ્રગટ્યો એહવોતો,
 માહાજન સંગે માજતારે. ૪ વિષે પાંમરને એ સુખ નવ જામે, પર-
 તક્ષ પરોક્ષને પડ્યાછે પામે; છે છતી વરતુ ઉધરે વામેતો, જેમ જ-
 ગ કસ્તુરીને ભુલિયોરે. ૫ અધિકારીને એ સુખભાવે. તે કમઉપાસ-
 ના જ્ઞાનનેદાયે; એ સુખ અખેપણામાંહ ફાવેતો, નિરંકુશપદ નિહા
 લતારે. ૬ પદ ૨ વિષયામાં મન જનતુરે વારો, કામ ક્રોધ મદ લોભ
 નીવારો; માહાપુત્રે આઘ્યો અવસર સારોતો, શિવિહ્યો સદગુરુ દેવ-
 નેરે. ૧ સંકલ્પ વિકલ્પ રોગનિવારો, શુધ નિરંતર મુલ વિચારો; ભવ
 સાગરનો આઘ્યો આરોતો, જોખમ ભાગે જીવનુરે. ૨ વેહતિ વૃત્તી-
 ને સ્થાર કરિ રાખો, અનુભવ હસ અનોપમ આખો; અહરનિશ
 સદગુરુ શબ્દને જાખોતો, આપણુપુ અવિલોકતારે. ૩ ઉત્તમ અ-
 વશર આઘ્યોરે એહવો, બ્રહ્માદિક ધરેછે જોહવો; શુધ સેહેજનંદ
 સમરસ મેવોતો, લાજે ગુરુગમ જ્ઞાનમારે. ૪ આપોપુ અંતરથારે
 ઠાલી શુધ નિજનંદ સ્વયંમેવ જાલિ; શુંસુખ કહૂં વલિ વલિતો, વહૂંવું
 ન જાયે વેદ વાણ્યેરે. ૫ પાંમર પશુ આપે તર જાણે, અણજતા
 આરોષે ને વખાણે; માહાસુખ અધિકારી કોયક માણેતો, પોતા
 પણાને પ્રિયતારે. ૬ અખેપણા માંહે આનંદ વાઘ્યો, જન્મ મરણ
 નિ ભાગી આઘ્યો; નિરંકુશ સુખનીજ પદે વાઘ્યો તો, નિરાભાસ
 રૂપ નીરખતારે. ૭ પદ ૩ આશ મુકિદેને અહંમમ કેરિ, અહંમમે
 આવણું થાય અંધેરી; પરમાત્મા પદ નવ સક્યો હેરિતો, ધેરજો
 માથાના ધેનમારે. ૧ સદગુરુ સંતને સરણે કરિયે, બ્રહ્માયા ખિતરજ
 વિષે પહરિયે; પરમાત્મા પૂરણોતમ વરિયેતો, હરિયે સંશે શોકનેરે.
 ૨ અહંવૃતિ અંતરયિ ઠાલો, નિરાભાસ નીરંકુશ નીહાજો; હરખ
 શોકની ઠલિ જાયે જાજોતો, વાલો વેહતિ વાથનારે. ૩ મનથાદેહ ફરી
 નહિ આવે, મોહોરા મુનિ જન મુધિરે કહાવે; સંત સંગે સ્વયંનીજ

૩૫ કાવેતો, બાવે વર્તે માલમારે. ૪ માલે વર્તે મરજિવારે, ભોગિ
અજરામરે મહા પદનારે ભોગિ; તત્પદ ત્વંપદના હોય સંગી તો
અસિપદના અનુભવીરે. ૫ અખેપણું લેહ બોલે જોહેવું, વેદે વર્ણવ્યું
નેતિયે તેવું; પરમાનંદ ૩૫ પ્રગચું એહવુંતો, જે મહાપદ ડેરૂં મા-
લગુરે. ૬ પદ ૪ સાંભલને તું સજની મારી, રસની રીત કહું એક
સારા; સુખતણિ સોભા ધણી બારીતો, સદગુરનો સંગ કીછયેરે. ૧
સદગુર સંગે રમિયે રંગે, આનંદ અનુભવ વાધે અંગે; દેહ બુદ્ધિ
કેરા હોય બંગતો, જન્મ મર્ણુ બંધન ટલેરે. ૨ સદગુર સંગે લાહો
લિજે, પ્રહ્લાનંદ માહા રસ પિબે; તન મન ધન તાંહાં અરપણુ
કિજેતો, આત્મ લાભને કારણેરે. ૩ આત્મ લાભ એ કોયક જાણે,
સુર પ્રહ્લાદિક પાર ન આણે; તે સુખમાંહારે નિસ દિન માણે તો,
સંગ સાગરમાંહે ઝીલતારે. ૪ ભટ પંડિત એ કાંયે ન જાણે સરમ
તાણાં બહુ સુખ વખાણે; વૃદ્ધ સુખના કર્મને તાણેતો; અણુછતા
બવને માંણુવારે. ૫ અખેપણામાં આનંદ એહેવો, બાસે જાંહાં
જોવાત્યાં તેવો; અજરામર માહા પદનો મેવોતો, સદગુર સાને સમજિ
રહોરે. ૬ પદ ૫ કૃતજિનાં સરવડાં, સાચા ગુરજિનો સંદન કાંધો
આપ આપનો અનુભવ સમજિ ન લિધો; પ્રહ્લાનંદ મહા રસ ન
પિધો તો, છતે અણુછતો ચૈ રડવડ્યોરે. ૧ આસંકા કેમ થાય નૈ
અલગી, સમ્યદાનંદ જોયા નઈ સલંગી; વાસના લિંગ સરિરે વલગી
તો, આપ ન સક્યો છોડવિરે. ૨ સુદ્ધ શરારની વાસના બાધિ, સંસે
કરમની સાકલે સાધિ; અસ્તાનન આલિ ગઢ આધિના, જીવપણું
બે ઝગડતોરે. ૩ આંધિ માંધ અંજાધ ગઢ આંખ્યો, મલિનપણે
માયા રસ આંખ્યો; વાયક જાલમાં ધુર્યાં નાખ્યોતો, કબુદ્ધિયે ગડબડ
ગોડવોરે. ૪ સાચા ગુરજિ સરવસ આપે, સંકલ્પ વિકલ્પ રોગ ન
બાપે; પાછલા બવને પુન્ય પરતાપે તો, પરમારથ ગુર પાર્મયેરે. ૫
માનુ બાવજીની સંગત કરિયે, વચન કહે તે મરતક ધરિયે; શબ્દના
માર્યા જિવતા મરિયેતો, આવરણુ વિક્ષેપને વાંમિયેરે. ૬ થા સુખ્યો
નિજ લાભને પામિ, સબંગ સુત જોયા અનુભવે સ્વામી; જ્યાં ત્યાં
બરપુર અંતરજાણિ તો, અગર નહિ કોય આતમારે. ૭ અણુછતો

ખેલ આ કૃત્તજિ ઉભા, આપુપણાની લાલચ લોભ્યા; સ્વેપદમાં
 સ્વેમેવ સોભ્યાતો, પરમ પુરુષ પરમાત્મારે. ૮ પદ ૬ ઉપનિષદનાં
 સરવડાં વરશે, અનુભવનિ માંઈ વિજલિ પરશે; કેવલ્યમાં શુદ્ધ ચૈતન
 દરશેતો, સાતમી ભામીકા માત્રતારે. ૧ જીવન મુક્ત દશાં છે સારી,
 આતમરામ સદા સુખકારી; બાંમણાં લેને હું જાણ બલિહારિતો,
 મરજિવા એના ભાગિયારે. ૨ ઘેઘાતાનો ગર્ભ જગ લિપો, ત્વંપદ ત-
 ત્વપદ અસિપદ મલ્લિયો; વિધિ નાષેધનો કંપારો ટલિયોતો, નીરગુણ
 મારગ વ્યાજતારે. ૩ સંસેરપિ સરપ ના ડશિયા, મનવાણિયિ અ-
 ગ્નેચર વચીયા; સહજ સંત સમાધીના રસીયાતો, અણલંગી અબધુત
 ભોગિયારે. ૪ વાયક જાલનાં સાધનસમ તે, અર્ક ઉદયયો રજનિ
 આથમતે; વેદના મુસ્તક ઉપરચ રમતેતો, સાક્ષાતકારમાં શ્રાભીયારે.
 ૫ સકલ બ્રહ્માંડ ચૈતનમય જોતે, સાક્ષાતકાર સદોદિત હેતે; સ-
 ચ્ચિદાનંદ થયાં છે પોતેતો, સ્વેપદના એ લોભિયારે. ૬ નેતિ નેતિ વિ-
 ચાર વિશેષે, શાખા ચંદ્ર જોયો ચેણે લેખે; મુક્તિમી ખેલ છે અબધુત
 વેષેતો; દેહનો અધ્યાસ ટાલવારે. ૭ હંસનિ ગતિ બગ શું જાણે,
 આપોપુ લઈ અનુમાનમાં આણે; કૃત્તજિ અનુભવિ હોયતે જાણે,
 વિદેહીની વારતારે. ૮ પદ ૭ જનવી ત્રે કુપ ખોદાયે, આપે ભુલ્યો
 ને આરતકુ ભુલાવે; જિવપણે ઘણું જોર જણાવેતો, કરમ બણાવે
 કારચમુરે. ૧ એટલે થયો જડનો અધિકારી, રાજ નિતિનિ જ્યુક્તિ
 વિસારી; કેસરી ઘાસ તણે થયો અહારી તો, હિંડે અજાની હારમરિ.
 ૨ સંત મલેતો મુલ સંભાલે, જ્ઞાન કસોટિમાં આપુરે ગાલે; પ્રેમ બ-
 ક્તીની પલવટ વાળેતો, ટાળે અંતરની આપદારે. ૩ સદ્યુર વચને
 ટળે અવતારા, દહિતણા સર્વે જાણ વીકારા; સમજીને બજજા તો
 પાંમશો પારા, વણ સમજે જાણ વયારે. ૪ બ્રહ્મવેતા જો મલે શુ-
 રદાતા, નિર વિષય કરે સુખસાતા; આ બવમાંથિ રાખે ભ્રમતાતો,
 જીવપણું જાણે ટળારે. ૫ માન્ય શિખામણ્ય હે મન પાળિ, સાચ વિના
 રામનૈ થાય રાજી; જ્યુટે પેજાં પડશે ત્રાજીતો, ભાગિ છે પણ ન-
 થી જાણતોરે. ૬ મનુસા જનમ ધરિને શું ખાંઠ્યો, શું મુખ લેને
 બાલે છે કાંઠ્યો; દૈવના ચોર તુરેને ડાઠ્યોતો, દુરમતિ ડાપણ ડોળતોરે.

૭ જિવ થયો તેતો કરમ સંજોગે, બુદ્ધિ ગયો માયારસ ભાગે; આવિને
ડસિયો દારણુ રોગેતો, ઝરનિ લેહેર અઢિ વળીરે. ૮ સંતનુ પદ વિચા-
રિને જોતાં, ઉડિ ગયા અહંકતતાં થોથાં; કબ્જિ ધ્યાનમાં ચિત પ-
રોતાંતો, જાણે તે બીજી નહીરે. ૯ ૫૬ ૮ સંસે રૂપિ વળગ્યુંછે રિધું,
આપ આપણિ બુદ્ધિનું ધધું; પામરે પરગટ પોત ન પ્રીધુંતો, બાત્મ
ચિત્રામણમાં બુદ્ધિયોરે. ૧ પોત ન પ્રીધુંને ભ્રમીયો બાત્મે, જીવપણાનિ
જુજવિ જાત્યે; વ્યાજ વધિ ગયું વાતનિ વાતેતો, મુલભામાંથિ ફુલીયો
રે. ૨ આપ આપણા અનુમાનમાં આણિ, પરતંતર કરેલા તાણિ
તાણિ; વરુ વિચારીને વાત ન જાણિતો, ઉરમયે લિષો ડોઢમારે.
૩ જીવપણાની જાડ્યમાં જડિયો, પ્રોક્ષ બાવની આડ્યમાં અડિયો;
વૈષ્ણવના વિશ્વાસમાં પડિયોતો, વાયક જાળની ઓઢમારે. ૪ અચરજ
વાત તે કોયક માને, જ્ઞેને ગુરુ લાગ્યા હોય કાને; અમુગ્રણ્ય ભાગે કે-
વળ જ્ઞાનેતો, સમજણ્ય આપે સુનમારે. ૫ વૈરાગવડે ગુરુરે જણા-
યેતે, સદગુરુ સરણ્યે જાયે; માયા મોહયિ તે મુકાયેતો, પ્રીછે તે તેહેમાં
સમેરે. ૬ અર્ક ઉદે રજની જ્યમ જાયે, જ્ઞાન ઉદે અજ્ઞાન પળાય;
થાવર જંગમ સમરસ થાયેતો, પ્રતક્ષ પ્રદ્ધને જાણુતારે. ૭ લોભાય
નૈ સર્વે રસનેરે ચટકે, અવરાય ન ઉરમીને લટકે; કબ્જિ તત્ત્વ દર-
શિને અટકેતો, પાધરો મારગ પ્રીછતારે. ૮ ૫૬ ૯ માહા વાણિનો
મરમ જણાતાં, જિવ ધધરની એકતા થાતા; અંતરનો જ્યારે પ્રદ્ધ
ઓજખાતાં તો, અહંમેવ ઉઠી ગયોરે. ૧ અંતરમાં જ્યારે જોયોરે
જાગિ, તેણે ત્રણા તારે ત્યાગિ; લક્ષ જામ અલેખમાં લાગિતો, આત્મા
અર્ક ઉદે થયોરે. ૨ જહદ લક્ષ જોવાનેરે ધાયો, અજહદ લક્ષ તે ત્યાં
ઓજખાયો; જહદ જહદનો અનુભવ પાપોતો, નિજપદનિ નિશાં
કરારે. ૩ દુરમતિ દુર રહિને નાઠિ, કરમનિ કાંસિ નાખીછે કાપિ;
કામવાસના સરવે નાઠિતો, સમગ્રીને ઠેકાણે ઠરીરે. ૪ શબ્દ સુતરનિ
જ્વાલારે છુટિ, અવિગતની તે ઉધડિરે મુઠિ; પુરણ પ્રદ્ધ સકલ ધટ
વ્યાપિતો, પુઠ દર્ષ પ્રકૃતિ બહિરે. ૫ શબ્દનિ સાન જહાં નબ્ધ લાગે,
વ્રેહેનિ વાત હૈયે નબ્ધ લાગે; સમજામ સુખ મંડલમાં જાગેતો, પ્રદ્ધા-
નંદમાં જમ્બ બહિરે. ૬ હંસનિ ગતિ બગ શું જાણે, આપોપું લેખ

અનુમાનમાં આણે; કનનજિ અનુભવિ હોય તે જાણેતો, વિદેહીની વારતારે. ૭ પદ ૧૦ પ્રથમ ગુરુ ગોવિંદ કરી જાણો, ભીન્ન બાવ રહે નવ્ય આણે; પુત્રે પ્રસન્ન થાયછે પાણેતો, બોલણહારાને જાણવોરે. ૧ બોલતા પુરુષની બુઝવી વાળી, સમશામાં સંત બતાવે નીશાની; પલમાં પરસાવે પુરુષ પુરાણિતો, તન મન તેહને સોંપિયેરે. ૨ ઘટ ભિતર એક જડછિ મેડિ, સુર્ત નીસરણી ને ગુરુગમે ચડિ; લાલચ મુકીને લાલચું લડિતો, તરવેણીના ત્રઠમારે. ૩ ગગન ગુફામાં ગુરુજી ખેઠા, સોહં શબ્દ બોલેછે મિઠા; દશમે દ્વાર સ્વપરી બ્રહ્મને દિઠાતો, જાત જડી જિવ શીવ થયોરે. ૪ જીવતાણું ગુરુ જોખમ ટાળે, ખટ ચક્ર વેધી ચડાવે માળે; ત્રિવિધી તાપ આતમના ટાળેતો, બાળે સાતમી ભામીકારે. ૫ રવિશસિ વિના વાયુંછે વાણું, નિરભે નાણાનું ઉઘડિયુંછે પાનું; ધનવંત પ્રભુજીને શુરે વખાણું, તો જરે જોષતે વાલા વડેરે. ૬ થાવર જંગમ બાપીક વાલો, ઠામ ન દીસે એકે ઠાલો; પાંચ પચીસ પ્રકૃતિને વારોતો, વાલો નથી કાંય વેગજોરે. ૭ ઘટ ભિતર ધર જડિયુંછે માંડે, ઉદિયો અર્કને ટલ્યુરે અંધારું; પુરુષ શિવજી સાયબો સંભારુંતો, અણછતો લાધો ઓચરેરે. ૮ પદ ૧૧ અથ પ્રીતમના મહીના, રાગ ગરબાની આલ્ય. કારતકે કર્મ નિવાર કરું તે માટેરે; આબો લક્ષ ચોરાસિવાર આણી વાટેરે. ૧ તું જન્મ મરણ અવતાર બહુ અવતરિયોરે; તોય નાબો પંથનો પાર ફેરા બહુ ફરિયોરે. ૨ તારો જન્મ અવર્યા જા્ય જીવ અંબાગીરે; તારું આયુષ્ય ઓધું થાય જીને જાગીરે. ૩ તે જાજન ઉપરજી બાવ કેદિ ન કિંધોરે; તે સંત સમાગમ લાવ કાંઈ ન લીધોરે. ૪ તુને રામનામની રંગ અંગ ન આવ્યોરે; તે સુપનામાં સતસંગ દાસ ન કાવ્યોરે. ૫ તે અવનીમાં અવતાર એજે ખોયોરે; કહે પ્રીતમ ચેત ગુમાર જન્મ વગોવ્યોરે. ૬ માસ. ૧ માગસરે મુરખ ચેત હેમત રાખીરે; તારો અવસર જા્ય અચેત જીને જાખીરે. ૧ તારા પંચમાં કર્યો પ્રવેશ જરા દુઃખ લાવિરે; તારા કાળા તજીને કેશ સપેતી આવરેરે. ૨ તારાં ગણે નાથિકા નેણ, લાઠી કરમારે; તારું બાહ્યું ન માને વેણ, ગણિ નહીં ધરમારે. ૩ તારે ધરયકી નવલો નેહ ઉતમ નારીરે; તુને

તજવા બેઠિ તેહ વ્રેહ વિસારિરે. ૪ તારો બાલતાં કુગેછે બાલ મુણે
 નહીં કાનેરે; તારો બાગી પડ્યો સૌ તોલ કોઈ ન માનેરે. ૫ તું હવે
 કરિસે હેત હરિની સાથેરે; કહે પ્રીતમ ચીતમાં એત આવે ધાતેરે.
 ૬ માસ. ૨ પોથે એષડ એક અંગ ન લાગેરે; જો ઉપાય કરે અનેક
 પિચ્છ ન ભાગેરે. ૧ તારે વિષે થયું વિપરીત બીતર બેઠુંરે; તોય પિ-
 વા વધારી પ્રીત મુલ ન છેદુંરે. ૨ તુને જે આવે તે જોઈ એષડ આપેરે;
 એવા વેદ મળ્યો નહીં કોઈ રોગને કાપેરે. ૩ કોઈ સાચા મળે સુખ
 થાય, બવ કુખ ભાગેરે; તારો રોગ જન્મનો જાય, વાર ન લાગેરે. ૪
 તાં મુખ સમુલુ જાય વેદના વજ્રતારે; જેમ પિએ તેમ રસ પાષ
 સુખની સુરેતેરે. ૫ તારી હોય ભરમના બંગ, કર્મને કાપેરે; કહે પ્રી-
 તમ સાધુ સંગ સદા સુખ આપેરે. ૬ માસ. ૩ માહા વાયકનું સ્નાન
 જેને જડીયુંરે; તેને જીવ ઈશ્વરનું બાન પાછું પડીયુંરે. ૧ તેને બાગી
 બીન્તા બાન્ત વસ્તુ વિચારિરે; રસ રૂપ હરિમાં લાન, દાસે દેહ ધા-
 રીરે. ૨ ચીત્રામણ તર છાંય જેવી દાસેરે; એક અહીં લખ્યો તે માંયે.
 પયે કેમ પીસેરે. ૩ એ જડ નહીં ચીતન સેજ સરેપરે; એમ તત્વ
 દરસિનું તંત્ર અમલ અરેપરે. ૪ એને કરે કલ્પના કાણુ પ્રગટ પોતેરે;
 જેમ ગણુ ઉદકમાં છુણુ જડે નહીં જોતેરે. ૫ તેને નહિ સંરો લવ-
 લેશ, આપા પરનોરે; કહે પ્રીતમ એ ઉપદેશ ગુરના ધરનોરે. ૬ માસ.
 ૪ કાગણુ કુલ્યો કુલ કૈવલ કેરોરે; રમે લહેરે તો રંગિ લાલ રંગ
 ધણેરોરે. ૧ આજ્ઞ જોઈ ત્યાં તેમ થઈને વિલસોરે; તેને કળી સકે
 કોહો કોણુ આપે ઉલસોરે. ૨ પશુ પક્ષી નર નારચે જહુ નામિરે;
 એવા આદ્ય પુરુષ અપાર અંતરજામિરે. ૩ તેને જાણે કોઈ વીરલા
 જન ત્રીગુણ ત્યાગીરે; એનું દિસે રૂપ અખંડ સમાધી લાગીરે. ૪
 અરસ પરસ થયો એક સાગર લેહેરીરે; એના દીસે ધાટ અનંત ન
 પડે ત્યારીરે. ૫ પટ તંત્રુ નહિ હોય કુગધા એ ઠાળેરે, કહે પ્રીતમ અવર
 નહિ કોય વસ્તુ ત્યાલોરે. ૬ માસ. ૫ ચૈતરે ચીત્ર વચિત્ર વાણી બી-
 રાન્તેરે, બરચો બાહ્યાબીતર બ્રહ્મ ઘટ ઘટ ગાળેરે. ૧ કોઈ ધરે એકાંતે
 ધ્યાન, આસન વાણેરે તેમાં મઠે યોગજી માન ગરવ ન ગાણેરે. ૨
 કોઈ કુંભ કરેછે વાસ પવન અડાવેરે; કોઈ અશ્રત પિવાની આશ

જીભ વઢાવેરે. ૩ કોઈ જોતિ ધ્યાન સાધન સાધેરે; તોય ટળે નહિ
 અભિમાન વાસના વાધેરે. ૪ કોઈ દમે રાત્રને દીન કસોટી કરવીરે,
 જો બાલે વાસના બીજ ટળે દહ ધરવીરે. ૫ રહે બજનમાં સોષ
 સેજ સમાધીરે, કહે પ્રીતમ કરે નહિ કોઈ એમ ઉપાધીરે. ૬ માસ.
 ૬ વૈશાકે વીચાર આદ્ય આનાદેરે, કહિ પતિત પામ્યા પાર સંત પ્ર-
 સાદેરે. ૧ તુ સંત ચરણ રજલે જીવન જાણીરે, તું તનમન અરપી દે
 ઉલટ આણીરે. ૨ તુ એક એક ગુલતાન મતામાં રહેનેરે, એવિ
 સેજ દશાની સંત સમઝી લેનેરે. ૩ તારા તનના તાપ ટળે ન પિડે
 હૃદમારે, તારા તનમાં એમ મલે માહા પદમારે. ૪ એક બ્રહ્મ બરચો
 બરપુર, સચરાસચરમારે; તેનુ નીરખી જોજે નુર નારી નરમારે.
 તેને રૂપરંગ નૈ કાંઈ નીરાલંબ બરીયોરે, કહે પ્રીતમ એ ઉનમાન
 અખંડ બ્રહ્મ દરિયોરે. ૬ માસ ૭ જ્યેષ્ઠપદાર્થ જોઈ રંગ લાગ્યોરે,
 મારી બળ બુદ્ધિ સૌ ખોઈ સંસે બાગ્યોરે. ૧ આદ્ય સનાતન એક
 સધજો સરખોરે, તુ નિસંક થઈને શેષ નિજપદ નિરખોરે. ૨
 એને જનક શનક સુખદેવ તેને જાણેરે, તેના અંતર ટળ્યા અહંમેવ
 માહારસ માણેરે. ૩ જોણે પ્રીછુ પરાને પાર તેનુ વપુ કેવુંરે, જેવું શ્રી-
 કૃષ્ણ સાકર સાર સમઝી લેવુંરે. ૪ તેની ગોટલી સોટલિ સહિત સર્વે
 મુકુરે, એક દેહાતીત વિદેહ દ્વૈત ન દિહુરે. ૫ એવો અકલ પુરૂષ અ-
 વિનાશ, બલવંત બલીયોરે; કહે પ્રીતમ પ્રગચ્છો પાસ અંતર ટલિયોરે.
 ૬ માસ. ૮ આબ્યો માસ અસાડ અમૃત વરસેરે, તુ અનુભવિ
 આંખ્ય ઉધાડ આત્મ દરસેરે. ૧ એક સનમુખ સબરે બર્ચો, સાગર
 મોટોરે તે મધ્યે જીવ કર્યો જીગ પરપોટોરે. ૨ તેહનિ ઉઠે લહેરચ
 અનંત અનંત ઠેકાણેરે; તે સુખમાં ઝીલે સંત જગત ન જાણેરે. ૩
 તે જીવન મુક્તા જેહ જગતથી ન્યારારે, તેને તપે નહિ ત્રિવિધિ તાપ
 સિતલ અંગ સારારે. ૪ આ બ્રહ્માનંદ બરપુર સુખમી બરીયોરે, જેમ
 રવિને તેજે જરૂર તપે નહિ દરિયોરે. ૫ એવો માહા દશાનો મર્મ,
 અનુભવ આબ્યોરે; કહે પ્રીતમ તે પરિબ્રહ્મ બંધનમાં નાબ્યોરે. ૬
 માસ. ૯ માવણ સુરતમી બેલ નુરતમાં આણોરે, હવે થૈરઈ રસનિ
 રેલ્ય જધાર્ય જાણોરે. ૧ ફરી રહ્યો નિજ ઠાર ધટમાં ગાળેરે, એ

ઉન મુનિ આઠે પોહાર અલખ વિરાજે, ૨ નિરાલખ નિરાધાર
કર્મ ન લાગેરે, આ સૌ પ્રોઈ રહ્યો સંસાર સોહંગ અલ્લ ધાગેરે. ૩
જેણે જાણી પોતાની જાત પાંચ પચીસેરે, જેમ દગધ પટોલે ભાત
એવી દીસેરે. ૪ તે વરતાય નૈ પેરાય જોયા જેવેરે, તે દૂરથકિ દેખા-
ય મોહ્યા જેવીરે. ૫ તેહના દેહિના દોસ વિકાર દહ્યા અલ્લ અગનેરે;
કહે પ્રીતમ મલે એક તારે ગાજે ગગનેરે. માસ. ૧૦ બાદ્રપદ અલ્લ-
૩૫ જેને ભાસેરે, તેને કોણુ પડે ભવકુપ તત્વ તપાશ્યારે. ૧ ઇલાચ-
કિ અવતાર કૈવલ કિષોરે, એવા મનકલપીત સંસાર માનિ લીધોરે.
૨ જેમ અમાસે આકાશ ચંદ્ર કેવાનોરે, એમ નિશ્ચે જગતનો નાથ
નથી રહેવાનોરે. ૩ આ અગજળ લેહેરિ થાય દિનકર દાઝેરે તેમાં
પથુ પછાડે પાવ પિવા કાજેરે. ૪ તુ રામ જગતને જાણ્ય મિથ્યા
ભાનેરે, જેમ નિર અડે હોય હાણ્ય કાગળ પાનેરે. ૫ આ બન્યો બાજી-
ગરનો એલ ખુબ સ્વરૂપેરે, જન પ્રીતમ મમતા મેલ રહો નિજરૂપેરે. ૬
માસ. ૧૧ આ સોહંબલ ૨મે સકળ ઘટ સ્વામિરે, પોતે પોતાને મન અં-
તરે જામીરે. ૧ જ્ઞાન ઉજ્જગર જેહ અનભિ જોગીરે, તે વરતુ રૂપવીરૂહ
અલ્લારસ ભોગીરે. ૨ એવા સુખના સાગર સંત આનંદકારીરે, તે વી-
ક્ષાતા વેદાંત પર ઉપકારીરે. ૩ ત્યાં વાગે અનહદ્ય નાદ આઠે પો-
હોરેરે, તે શ્રુતિ તાણું સિદ્ધાંત ચાલિ જોનેરે. ૪ કોઈ શીખે મુણેને ગાય
ગુરુ ગમ આણીરે, તે નર તદરૂપે થાય એ એધાણીરે. ૫ આ
સદગુરુ સંતનો પ્રસાદ સમર્થ સ્વામિરે, જન પ્રીતમ આણીછતો ગાય
ચરણ ચીત નામીરે. ૬ માસ. ૧૨ અથ સોરઠ રાગના મહીના લિખ્યતે.
દોહા. સદગુરુને ચરણે નમુ માગુ પ્રેમ પ્રસાદ, દયા કરીને દીજીયે;
હરિ રસ અન્રત સ્વાદ. ૧ વાણી શકે નહિ વણીવી, સદગુરુ કેરું સ્વ-
રૂપ; મન બુદ્ધિ પોચે નહિ, ઓપમા રહિત અનુપ. ૨ પ્રથમ પુરણુ
પ્રેમસું, વંદુ સદગુરુ ચરણુ; તાપ ટલે સંસારના, મટે જન્મને મરણુ.
૩ સાંભળ શુદ્ધ ચીતે કરિ, હરિના ગુણ જ્ઞાન; પ્રીત સહીત નીત્ય
નાથનું, રૂદીયે ધરેરે ધ્યાન. સાંભ. ૧ ગુરુ પદ પંકજ પુજતાં, ઝાદ
લોક પુજાય; શોવ વિરંચીને સારદા, ગુરુના જસ ગાય. સાંભ. ૨ હોય
અંતઃકરણ ઉજાલાં, તિમર ટલિ જાય; સર્વે તે લાગે સુજવા, પદ ૨.

જન્મો મહિમાય. સાંભ. ૩ જપતપ તીરથ જોગનું, કૃષ્ણ જોરે કેવાય;
 પ્રિતમ સદગુરુ શેવતાં, સર્વે સુખ યાય. સાંભ. ૪ દોહા. સદગુરુ સંત
 કપા થકી, ઉપજો નિરમલ જ્ઞાન; શુદ્ધ ચૈતન્ય તુરિયાપદે, રહે નિરં-
 તર ધ્યાન. ૧ કારતકે ચિત્ત ચેત્યો નહિ, ઘડિ લાખેણી જન્ય; વળતિ
 વિચારિય જિવડા, પછે કાં પસ્તાય. સાંભ. ૧ જોરે જાણંતો ખાંપજો,
 પાણિ પેહારે પાલ; નીર ગયે નહિ નિપજો, સાર તાકેછે કાળ. સાંભ.
 ૨ કાયા કુસમછે કારમી, વેગે વણસીરે જન્ય; અમર થાય જન્મ
 આત્મા, એવો કરજો ઉપાય. સાંભ. ૩ સંત સમાગમ કિજિયે, મુકી
 મનનારે તાણ; કહે પ્રિતમ તું પ્રિછજો, ઇછજો કથાણ. સાંભ. ૪ દોહા.
 મનના પરખંચ મુકજો, કરજો તત્તવ વિચાર; રત્ન પદાર્થ જન્મકે,
 નૈઆવે વરંવાર. ૧ માગસરે માયા ઉપરે, મોટો મરણનું સાલ; મા-
 રગ વેછે ઉતાવળો, કોઈ આજને કાલ. સાંભ. ૧ અંતે નહ કોઈ
 કામનું, રામનું લેને નામ; એક ઘડિ ન વિસારાયે, સુખ સાગર શ્યામ.
 સાંભ. ૨ જીઠિ જાજિ જોછને, આપિ મનમાંરે જીલ; રડાં રંગ ર-
 ણિયામણા; સમલાના ડુલ. સાંભ. ૩ સુત વિતમંદિર સુદરી, સુખ
 સ્વપન વિચાર; કહે પ્રિતમ સહુ કારણમું; દિસે દીન ચારણ. સાંભ.
 ૪ દોહા. મોલિ ઉસ ઉલ્લકનાં, તેના હાર નયાય; મિથ્યા મન મોદક
 કરે તેણે જીખ નજાય. ૧ પોસે પ્રાણિ પ્રિછજો, જોને ગુરુ ગમ થાય;
 પરમારથ પાકુ રત્નછે, જાણિ કરજો ઉપાય. સાંભ. ૧ અણછતુ
 આપુ માનીને, દુખ પામે અપાર; જ્ઞાન સમાન આ જિવછે, વહે
 સકટનો બાર. સાંભ. ૨ સામગ્રી સૌ હરી તણી, ભાગવે સંસાર;
 માર માર કરિ રહ્યો, તેણે ખાયેછે માર. સાંભ. ૩ તનમન જોણે
 સોપિયું, સદગુરુજિને હાય; કહે પ્રીતમ તે પામિયા, સ્વેપદનો સાથ.
 સાંભ. ૪ દોહા. તજજો આપુ આપદા, બજજો પુણી ખલ્લ; એક
 પલકમાં પ્રલે થજો, કોટિ જન્મના કર્મ. ૧ મહા મહિને માયા તણે
 મર્મ જાણજો જોહ; જીલવણીમાં બમે નહિ તરે બવજળ તેહ. સાંભ.
 ૧ જાજિગરનો ખાલકો, ગ્રહે હાય જીજંગ; ઓખદ જીટિને ઓજાજે,
 વિષ વ્યાપે ન અંગ. સાંભ. ૨ નામ અમિરસ જે પિયે, તેતો અ-
 મરે થાય; જન્મ મર્ણુની આપદા, તેનો તતક્ષણ જાય. સાંભ. ૩

અજ ઉમયા પતિ અહિ પતિ, જપે નિસ દિન જોહ; અનંત કોટિ
 ગ્રહો ઉધર્યા, પ્રીતમ પ્રિછે તેહ. સાંભ. ૪ દોહા. સદગુર શબ્દ
 વિચારતાં; પ્રગટે સ્નાન પ્રકાશ; રવિ ઉગે રજનિ ટળે, હોય અવિદ્યા
 નાશ. ૧ ફાગણ કુલ્યો સોયામણો, કુલ્યો જીજ્ઞવિ ભાત; જોયાની ર-
 ચના ઘણી, રંગ જીજ્ઞવિ જાત. સાંભ. ૧ વિવિધ પેરેચની વાસના,
 ઉઠે અનંત અપાર; મન ભમરો ભાગી થયો, રહ્યો વાસના મોઝાર.
 સાંભ. ૨ ઠોર ઠોર ધુમ ઢાંકીયા, આશા અમરવેલ; નવ પલવ નૌતમ
 સદા, કોકિલા કરે કલોલ. સાંભ. ૩ લિલા લલિત સોહામણિ, સોભાનો
 ને પાર; જન પ્રીતમ એવું જોધને. રિજ્યો રૂદીયા મોઝાર. સાંભ. ૪ દોહા.
 નિર્મલ નૈણે નિરખતાં, દરસે નિજ દેદાર; સાગરથિ સહુ ઉપજે, લહેરિ
 લોહ અપાર. ૧ ચૈતરે ચિત ચિદરૂપમાં, થઈ રહું તદલિન; સિંધુમાં ઝી-
 લતાં, થયું નિમિશ માત્ર ન્યારું નહીં. જોવું જળમાં મીન. સાંભ. ૧ ચૈતન
 શુદ્ધ શરિર; સર્વેશ્વર સહુને વિષે, જ્યમ મણકામાં હિર. સાંભ. ૨ જોહેને
 આધારે સહુ રહું, પીંડને પ્રહ્લાંડ; સચરાચર શોભિ રહ્યો, અવિનાશી
 અખંડ. સાંભ. ૩ પ્રહ્લ જયારથ ભાળતાં, ભાગી મનની ભાંત; પ્રીતમ
 પ્રીછે પાધરું, થાય સમજે શાંત. સાંભ. ૪ દોહા. સદ ચિદ આ-
 નંદ સર્વમાં ભરી રહ્યો ભરપુર; દિન રજનિ રહે રંગમાં વરસે નિર્મળ
 નુર. ૧ વૈશાકે જોતાં વેદમાં, માહા વાયકનું સ્નાન; તત્ત્વ મસિતે તુંજ
 છો અજગો નહીં અન્ય, સાંભ. ૧ જ્યમ વાયુને ખોળે વણટોળીયો,
 એમ ધધરને જિવ; વસ્તુ વિચારે એકછે, સમ સુત્ર સદૈવ. સાંભ.
 ૨ અરસ પરસ રહે એકમાં, જ્યમ તરણિમાં તેજ, ભિન્ન નહિ એમ
 પ્રહ્લથિ, ખોળખે પદ એજ. ૩ સહીતા સાગરમાં રહે, સાકર માંહિ
 મીઠાધ; પ્રીતમ પુષ્પમાં વાસના, એવિ ગુરૂગમ પાધ. સાંભ. ૪
 દોહા. પટતંત્રુ ન્યારો નહિ, જ્યમ હાટકનો હાર; જડચૈતન જીગદો-
 શમાં, તેજ પુંજ એક તાર. ૧ જોઠે જન્મ સુદ્ધ થયો, જાણ્યા શ્રી
 જીગદ્દિસ; અખિલ ભુવનનો આત્મા, ગુણ માયાને ધિષ. સાંભ. ૧
 વિશ્વ વિચિત્રછે જે વડે, કરે રંગ કલોલ; થંભ વિના થભાવિયું પ્રહ્લાં-
 ડનું ગોળ. સાંભ. ૨ રમવાને ખાજી રચી, ધરિ નવ નવાં રૂપ; સંસે
 શોક સ્વભાવથિ થયો જિવ સરૂપ. સાંભ. ૩ વિષે વૃત્તિને અંતરે,

અવરાયો અનંત; પ્રિતમ પોતાને વિસરિ, કરિ પરસું પ્રીત. સાંભ. ૪ દોહા. અંતરજામી આત્મા, મીઠ્યા માન્યો ગર્વ, માયાને પડે રહિ, મોહ પમાડ્યું સર્વ. ૧ અપાડ અત્રત તણો, વરસ્યો વરસાત; હરિ હરિ સધજે યહ રહ્યો, સ્થાવર જંગમ જાત. સાંભ. ૧ ચિત આત્રુક રંગે રટે, બોલે મન મોર, જ્યાં ત્યાં ચૈતન્ય પ્રહના, ઉલટ્યા અંકોર. સાંભ. ૨ સુખ સાગર સેજે છલ્યો, સરિતા સુભ સાર, પ્રહ નીરંતરે જળ બરહો, કોણ પામે પાર. સાંભ. ૩ માણે મછ મગર યહ, મરેજીવા સંત, પ્રીતમ પંખ ન્યારા નહિ, રસીયા રસવંત. સાંભ. ૪ દોહા. મહા મુક્ત જાણે જુક્તને, જે આપે અદ્વૈત, અણુલંગી આકાશ વત, રવેપદ શબ્દાતત. ૧ આવણુ સાધન શું કહું, સમરણુને ધ્યાન, અહંકરતા રે ઉઠી ગઇ, યયું સર્વે સમાન. સાંભ. ૧ પંચ કોથ પીંડ હું નહિ, નહિ અંતરકર્ણ, ઇંદ્રિ અવસ્થા ઉરમી નહી, નહી વશને વણું. સાંભ. ૨ જીવ નહિ ધધર નહિ, નહિ માયાને માત, ત્રિધા નહિ ત્રિ-ગુણ નહિ, નહિ સાતાને જ્ઞાન. સાંભ. ૩ સોહં પ્રકાસિક સર્વનો સા-ક્ષાત સુદ્ધ સ્વરૂપ, પ્રિતમતે પરમાત્મા, એછે અકલ અરૂપ. સાંભ. ૪ દોહા. ચેહેન ચરીત જેને નહિ, સહુનો પ્રેરક સોય, પ્રીતમ તેને પ્રીછતાં, આવાગમન નહોય. ૧ બાદરવો એક રસ બરહો, સચરાચર માહિ, પ્રલે સમે પાણિ વિના, દીસે નહિ કાંઇ. સાંભ. ૧ કોર કનારો પાણિ નહિ, નહિ આવણું આડ, એક ચિદાનંદ જોઇને, છળ વિદ્યા છાંડ. સાંભ. ૨ સ્વતંતર અંતર નહિ, બાહ્ય બિંતર પ્રહ, એમ જાણે જે ઉપાસના, એછે મોટો મર્મ. સાંભ. ૩ પ્રહ નિષ્ટા પળ નબ અજે, અનિનતા એહ, પ્રીતમ પુરણુ પ્રહશું, જેને સાચો સનેહ. સાંભ. ૪ દોહા. દ્રષ્ટ પદાર્થ જેટલું, તેનો થયો અભાવ, મન મળ્યું તુરિયાપદે તે શું બન્યો બનાવ. ૧ આ સોહંગલોલા અખંડછે, નિરખી નિરધાર, આંધ વળ્યારે આનંદના, સુખ સિંધુ અપાર. સાંભ. ૧ છછા ટળી ઇંદ્ર લોકની, અજ પદને કેલાશ, નહિ વૈદુંડની વાસના, ભાણ્યો પ્રહ વિલાસ. સાંભ. ૨ અધિકારીને આવશે, સમજણુની સાન, મુક્ત થૈ સુખ માણશે, મુકી દેહા અભિમાન. સાંભ. ૩ સદગુરની ક્રિપા થકિ, ઉપન્યો આનંદ, પ્રીતમ તે પદ પામીયા, જ્યાં નહિ સુર્યને ચંદ્ર. સાંભ.

૪ દોહા. જાણવું હતું તે જાણીયું, હવે નથી જાણવું કાંઈ; પોતે
 પોતામાં જાણ્યો, જ્યમ પાણી પાણિ માંહિ. ૧૨ ઉત્તર સંડે આદર
 કર્યો, રચિયા બારે માસ; ખુંટજમાં પુરા કર્યા, આણી અંગ ઉ-
 લાસ. ૧ સોરઠ રાગ સોહામણો, સુંદરછે સુભ સારે; અક્ષર અક્ષર
 અતિ ઘણો, અનુભવનો ભંડાર. ૨ સંવત અઢાર આડત્રિશમાં, કીધો
 એહ વિચાર; ચૈતરે વદિ તિથિ સપ્તમી ઉત્તમછે ગુરવાર. ૩ ગાએ
 શિખને સાંભળે, કરે રૂદિયે વિચાર, કહે પ્રિતમ તે પામશે, સંશય નહિ
 લગાર. ૪ અથ રામદાસની બાર માસિ, હરિ ગુરગમથું તાળી લા-
 ગીરે; સંતો મારો સુરતા અગમં જમ્ જાગિરે હરિ ગુરગમથું તાળી
 લાગિરે. ૭૬. કારતકે તે કાંતિ દેખિરે, દેખિને તે દ્વૈત ઉવેખિરે; વિધિ
 નાથ લખ્યા અંક છેકિ. હરિગુર. ૧ માગસરે તે મારગ ઝીણિરે,
 ત્રીગુણ ઘાટ ઉતરી રસ પિણેરે; પારચ ગયો રહ્યો નહિ વિણો. હરિ-
 ગુર. ૨ પોણે પોતપોતાનો પ્રકાશ્યોરે, જનમ્યા પેલો હતો તેવો ભાશ્યોરે;
 મધ્યે અહંકૃતિનો જમ નાશ્યો. હરિગુર. માહે માતમ ગુરનો પીછા-
 હ્યોરે, તેનો જ્ઞાન રહે મહિ આણ્યોરે; શબ્દાતિત શબ્દે કરિ જાણ્યો.
 હરિગુર. ૪ ફાગણ ફાગ જલે સંત ટોળિરે, કરિ મુજ અવિદ્યાના
 હોળિરે; જેરે રમતાંમાં રામ લિધા ખોળિ, હરિગુર. ૫ ચૈતરે ચિત્ત
 વન ચિદનું કરિયેરે, ચિદ રૂપ થઈને ફરિયેરે; અહ્માનંદના સુખમાં
 ફરિયેરે. હરિગુર. ૬ વૈશાકે વેશ આપણ મુકિરે, ઇંદ્રિ વિશે વિકારધિ
 રોકિરે; લિધા અહ્મ અંતર અવલોકી. હરિગુર. ૭ જેઠે જઠરા ગરબ
 દુઃખ ઠાહ્યોરે, તત્ત્વ સતરનો લિંગ ગાહ્યોરે; સચરાચરમાં અહ્મ ભા-
 હ્યોરે. હરિગુર. ૮ અશાઠે આપણ આઠે, તેના હિરણ્ય ગર્ભને
 વૈરાઠે; અવ્યાકૃતના સાક્ષિનો ઠાઠ. હરિગુર. ૯ આવણ સોહં સહુધિ
 ન્યારોરે, સ્વાસો સ્વાસમાં દેછે હુંકારોરે; તાહારા હાહુંનો ધારણહારો.
 હરિગુર. ૧૦ ભાદરવે ભવનો આણ્યો અંતરે, મળ્યા અહ્મવેત્તા ગુર
 સંતરે; તેણે હરતામલ ભગવંત. હરિગુર. ૧૧ આસો આશા મુકી
 ચ્યારે ફળનિરે, અધ્યાસને પરવરતુ કળનિરે; ગુરયે સાન આપિતે
 થળનિ. હરિગુર. ૧૨ રામદાસના સદગુર એવારે, મન વાણિમાં નાવે
 તેવારે; એછે લક્ષ ઝુંગાના મેવા. હરિગુર. ૧૩ અથ પરાગદાસના

મૈના. કારતકે મળશે સંગ સદગુરુ કેરોરે, મારા જનમ મહું બિજય
 કાવે ફેરોરે; મારુ શરિર સિતળ થાય બવ દુઃખ વાંમિરે, વણ કર્મે
 પંથનો પાર આ રેખામિરે. ૧ માહારા તનમાં ત્રિવિધિ તાપ અગનિ
 ધિખેરે, તેમાં અધ્યાતમ નિજ નિરલાવી સીંચેરે; મને હરિ હસ્તામલ
 થાય નજરે નિરખુરે; મુને અધ્યાસન હોય અન્ય ભાસે સરખુરે. ૨
 માગસરે માહંત મુજને મલિયારે, અતિ ક્રિપા સાગર પુર અલક
 ઢલિયારે; માહારા ટળિયા અધના ઓષ માહા સુખ દિધારે, મારે
 સત સંગત પરસાદ કારજ સિધારે. ૩ આ મુખડે ક્યેમ કે-
 હેવાય સુખનિ સિમારે, જેને નિગમ નિરંતર ગાય હારનો મહિમારે
 માહારાં નયણા વપત ન થાય નિજ પદ નિરખીરે, અતિ આનંદ
 અંગ નમાય હે હરખીરે. ૪ પોસે પુરણાનંદ પ્રગટ પામાંરે, હુંતો બ-
 વસાગરનાં દુઃખ સર્વે વામિરે; મુને મેહર કરિ માહારાજ માહા પદ
 આપિરે, દુઃખ જનમ મરણ અવતાર નાંખ્યા કાપીરે. ૫ મે ખરિ
 કરિ નહિ જ્યેષ્ઠ બહુ દિન ખોયારે, હવે મનના માન્યા માવ નજરે
 જોયારે; મે પ્રેમ શુધા રસ પાંત પુરણ કિધારે, માહારા હરિગુરુ દિન
 દયાલ મહા સુખ દિધારે. ૬ માહા માસે માહારાજ પ્રહ્લનિધ બરિ-
 યોરે, પિંડ પ્રહ્લાંડ અખંડ સતરસ દરિયોરે; લેહેરી લેઢ અનંત જગ-
 દાકારેરે, વળિ ઉપળે ને સમાય પ્રહ્લના ધારેરે. ૭ મિથ્યા સરવે ભુત
 નજરે નીરખું; આ ઉપત્યું તે અલપાય સપના સરખુંરે, આશ્રગ
 જળવત સંસાર અણછતો દિસેરે, પડછાયો પિંડ સમાય સવિતા સિ-
 સેરે. ૮ આ કાગણ માસે કાગ ઘટ ઘટ ખેલેરે, આ બાનબાતના
 વેશ બાવના મેલેરે; આ પુલ્કો ચિદ પલાશ વિસ્વે પુલેરે માહે સોહં
 બરમર ગુંજર કુસુમે જુલેરે. ૯ અનહદ વાગે તુર રમણુરટ લાગિરે
 એવી મહદાનંદનિ મોજરંગ વિભાગિરે; પિચકારિ પંચ ભુત મથુલતા
 ફેરિરે, તે સુરત સખિને હાય ખેલે હોરિરે. ૧૦ આ ચૈતરે ચૈતન
 એક સચરાચરમારે, આ ખેલે આપ અલખ નારિ નરમારે; આ
 એક થયા અનેક આપે માણેરે, કોઇ પટતંગુ નહિ બેદ તાણે વાણેરે.
 ૧૧ સુગ મણિવતરામ પુણી પોતેરે, આ સ્થાવર જંગમ એક જોયો
 જાંતેરે; માહા કારણ મહારાજ કારણ થઇનેરે; સ્થુલ સુક્ષ્મનો પ્રકાશ

અળગો રહિનેરે. ૧૨ આ વૈસાકે વિલાસ સચ્ચિદાનંદનોરે, આલોક
ચતુર દશ ભાસ પ્રહ્લાનંદનોરે; અજર અમર અછેદ વચને નાવેરે,
આ નાના વિધના વેષ તે હરિ લાવેરે. ૧૩ જેના સંત સદા જશ ગાય
વેદ વખ્યાણેરે, તેને દયા કરે ગુરુદેવ તે જન જાણેરે; આરામ સુધારસ
પાન જે જને કિધુરે, તેને વિષયાવત સંસાર ચિત નચ દિધુરે. ૧૪
જોડે જોડ જાણ પૂર્ણ પદ પામેરે, તેહેને સમરસ ભાગ વિલાસ
નાવે હદમારે; વિહંગમ કેરિ વાટ વણ ક્રમે જાણેરે, તેરૂં વહુણુ રૂપ
કરે વિના આવુંરે. ૧૫ મુખ વિના રસ પાન પૂર્ણ કરવુંરે, આ નેત્ર-
વહોણુ ધ્યાન નિસદિત ધરવુંરે; એ અનુભવતાં અદૈત આપે થૈયેરે,
છે સદગુરુ કેરિ શાંત સમાજને રહિયેરે. ૧૬ અશાડે અખંડ ચિદ
ધન ચડિયોરે, આ વિશ્વ વાદળિયો બ્યોમ માંહ દરવડિયોરે; ગાળે ધોરે
મંભિર અખંડ ઝડ લાગિરે, કોષ તરવેણીને તિર પિયેબડ ભાગીરે.
૧૭ જેહેના સંત સહુણા મોર વચન પ્રકાશેરે, આ વિજલી સદગુરુ
સાન તિમર નાસેરે; આ રુપલ અવનિ અંકુર અનુભવ જાગેરે,
આ હરી હરી હરીયાં હોય ગ્રિષમ ભાગેરે. ૧૮ આ આવણુ અવડાં
જોર આનંદ ઉઠેરે, આ પવન ચક્રે નર લોભ સાખા તુટેરે; તું ઉઠ
ઉઠ અચેત જનને જાગીરે, આ તરવેણીને તિર તાળિ લાગિરે. ૧૯
આ વરસે અનહદ નુર અખર ગાળેરે, આ ગંગા જમનાં પુર તિર
તિર બિરાજેરે; તે તિર્થમાં જો જન નિત્ય નિત્ય નાશેરે, તેહેને મુખ
આનંદના ઝોધ એ અબ્યાસેરે. ૨૦ આ ભાદરવે ભરપુર સહુ ઘટ
સ્વામિરે અખીલ ભાવનમાં એક અંતરજામિરે; આ અરધ ઉરધને
મધ્ય રથુજ નભ યાયરે, અસ્થિર પુરણ અપીનાથ આવેન જાયરે.
૨૧ આસભર ભચો ભરપુર ઠામન ઠાણેરે, તે ઝોળખિદ્યો અખંડ
માહા નિધ્ય માહાજોરે; એ ઉપનીસદનો અર્થ જે જન આસેરે,
તેહેને પ્રહ્લાંડ કેરી ભાત્ય આણુ નચ જાસેરે. ૨૨ આ આસો માસ
અખંડ રાસ વિલાસેરે, આ રમવા સરવે પિંડ રહો પ્રકાશરે; આ
ચંગ અદંગ ઉપંગ મોરલિ વાગેરે, સહુ સખિયું કેરે સંગ પ્રહ્લ વિરા-
જેરે. ૨૩ હરિગુરુ સંતાનિ સેવ જે જન કરશેરે, અવણુ મનન નિ-
ધ્યાસ તે જન તરસેરે; એ નિત્ય કરંભે અબ્યાસ મહીના ગાળેરે,

કહે પ્રાગો ગુરૂ પ્રસાદ નિરમળ થાજેરે. ૨૪ અથ પ્રિતમના મૈના.
 કારતકે કાં ચેતો નહિ મુઠ ગમારે, આ અવસરમાં; જનમ ધરિ
 ન જાણ્યા જીગદાધારે. આ. ૧ સામાટે તેલુમી ભારે મારીરે, આ.
 અમુલ્ય હરી હિરો તું ખેઠો હારીરે. આ. ૨ દસ મસવાડા માતાને
 દુખ દિધુંરે, આ જનમ ધરિને સાધન કાંઈ નવ કિધુંરે. ૩ ગમૌડ
 જેને ગિરધરલાલ ન ગાયારે, આ. કહે પ્રિતમ વસ્તીમાં લુટાયારે.
 આ. ૪. ૧ માગસરે માહા દુખ વેઠિ કિધી મરેરે, આ. તે પ્રભુને
 તે ન સંભાર્યા ઘેરે. ૧ જઠરામાં તુને જતન કરિને રાખ્યોરે. આ.
 અચેત નર તારી શે ન ઉઘડી આંખ્યોરે. આ. ૨ નેન નાસિકા અવણ
 અંગે આંકારે, આ. મનુષા દેહનું મુળ નહિ નિરધારે. આ. ૩
 તે પ્રભુનો તું ગુણઘોસીગણ નથયોરે, આ. કહે પ્રીતમ તેનો જનમ
 અકારજ ગયોરે. આ. ૪. ૨ પોસે પાંમર પ્રાણી કાંઈ ન પ્રીછિરે,
 આ. હરીપદ મુકા માયા મુખને ઈછિરે. આ. ૧ કાંમ ધાંમને ધ-
 નને કાળે ધાયોરે, આ. હરી નવ જાણ્યા પરથમ ખોટો પાયોરે. આ.
 ૨ તેમ તેમ જાના વાધી ગઈ વિપરીતરે, આ. ન કર્યો સત સંગ
 રાખિ ફુલની રીતરે. આ. ૩ સત સંગત ફુલબંધે હરિ હર અજનેરે
 આ. પ્રીતમના સ્વામિને બાવે બજનેરે. આ. ૪. ૩ માહા મહિને
 માયા રસ આખ્યો મુઠ ગુમારે, આ. ગર્વ તજી નવ ગાયા અખિ
 લાધારે. આ. ૧ જેને હરિ માર્ગનો મર્મ ન લાધોરે, આ. તે પ્રાણીએ
 કોગલ ફેરો આધોરે. આ. ૨ અપરાધી અહંકારે ઝિંધું વાળ્યુંરે, આ. હરિ-
 પથઈને હાથે હારદ એળુંરે. આ. ૩ સદગુરૂ સંગે સરવાળો નસાધોરે,
 આ. પ્રિતમ પોતાનો મન ન પરમોદરે. આ. ૪. ૪ કાગણ મહિને
 કુલ્યા નવરંગ કાગરે, આ. કોઈક લાભ કમાસે હરિના લાલરે. આ.
 ૧ સંસાર સોદો સમજે તેને સારરે, આ. નિકરે અંતે ઉગરવાની
 છારરે. આ. ૨ તે જમ આયુંતે તેમ જાણે સહુ કોયરે, આ. કોઈક
 કમાણે કોઈક જાણે ખોણરે. આ. ૩ હરિને બજતાં આવે બવનો
 પારરે, આ. કહે પ્રિતમ એવું ઉર અંતરમાં ધારરે. આ. ૪. ૫
 ચૈતર ચંચળ અપળ ચિતના ચાળારે, આ. રૂદિયે રાખો રામરટણ
 ની માળારે. આ. ૧ કામક્રોધ મદ લોભનિ લેહેર ન લાગેરે, આ.

જેનું મન પ્રોયું પુરણ ધાગેરે, આ. ૨ મુલ પ્રણવ ધુન્ય સનેહ ધરિ
 સાંભળિયેરે, આ. બજન કરિને બ્રહ્માનંદમાં બળિયેરે, આ. ૩
 અખંડ સુરનિ સેજ સમાધિ લાગેરે, આ. પ્રીતમ પ્રભુને બજતાં
 બવ કુખ ભાગેરે, આ. ૪. ૬ વૈશકેતો વસમિછે એની વાટરે, આ.
 અગ્રી આંટી ઓડા ઓઘટ ઘાટરે, આ. ૧ કાચા પોચાનુંતો નથી
 ત્યાં કામરે, આ. સુરા પુરાનો એછે સંગ્રામરે, આ. ૨ પુરા હોયતે
 પુરણ પદને પરસેરે, આ. મરજીવા યદને બ્રહ્મરંદ્રે હરિ દરસેરે.
 આ. ૩ દસે નાદનાં ગડગડિયાં નીશાનરે, આ. કહે પ્રિતમ પદ પા-
 મેછે નિરવાણરે, આ. ૪. ૭ જો ઠેઠ ઠરી બેઠાઠેકાણેરે, આ. જે
 જન જિવ હધરના પરિયા જાણેરે, આ. ૧ દેહાતિત પણ દિસંતા
 દેહધારીરે, આ. ચડિત ઉતરે લાગિ બ્રહ્મ ખુમારીરે, આ. ૨ તેને
 અવતરવાનિ શાંની આશરે, આ. સાક્ષાતરૂપિ સધળે તેનો બાપેરે.
 આ. ૩ સહુના પ્રેરક સહુના મનની જાણેરે, આ. કહે પ્રિતમ ત્યાં
 ઓપમા કેહેની આંણેરે, આ. ૪. ૮ અશાડ માસે પુનરપિ નાવ
 તેહરે, આ. જને નિરખે નારાયણ શું સ્નેહરે, આ. ૧ રવીના કીરણ
 સરિખી તેહનિ કાયરે, આ. દેહ દમણનાં કુખડાં ફરિ ન થાયરે.
 આ. ૨ ગતિ કરે તે સપ્તદ્વિપ નવખંડરે, આ. લોક ચતુર દસ
 એકવિસમો બ્રહ્માંડરે, આ. ૩ જળ સ્થળ જંગમ સધળે તેહેનો
 બાપરે, આ. કહે પ્રીતમ એ કરતા હરતા આપરે, આ. ૪. ૯
 આવણુ અવણુ મનનનીદ ધ્યાસન કરિયેરે, આ. પાકી સરવે પરખંચને
 પરહરિએરે, આ. ૧ સતસંગ કરતાં તરિયે બવ સંસારરે, આ. વિ-
 ષ ન બાપે કાપે કોટિક પાપરે, આ. ૨ હરીકથા કીરતન કલજીગમાં
 કરિયેરે, આ. ધીરા રહોને ધાન ધારણા ધરિયેરે, આ. ૩ જોગ
 જુતીસે સદા સમરણમાં રહીએરે, આ. પ્રિતમ પ્રભુને બજતાં પા-
 વન થૈયેરે, આ. ૪. ૧૦ ભાદરવે બરેપુરે હરિને ભાજોરે, આ.
 હું માઈ અહંકાર રૂદેથી ટાળોરે, આ. ૧ ત્રણ માવતો હરિ વિના નવ
 હણેરે, આ. કિડિ કુંજરે ચૈતનતાયે ચાણેરે, આ. ૨ કિટ ઇંદ્રતો
 આતમ દ્રષ્ટે એકરે, આ. ગુરૂગમ જોઈ એ જ્ઞાન વિવેકરે, આ. ૩
 ગુરૂ ગોવીંદના ધરની જોહેને ગમરે, આ. કહે પ્રિતમ એછે જ્યમનું

ત્યમરે. આ. ૪ ૧૧ આસોહંગ બ્રહ્મ બળે રહીયા મોજરે. આ. ઉઠે અજંપા ષટ એકવીસ હજરે. આ. ૧ તે ઉપરછે અખંડ બ્રહ્મનો ખેલરે, આં ઓંકાર માંહે થીષ્ટ રહી રંગની રેલરે. આંર કોઈક જાણે રસોયાતે રસ પીવારે, આં જેમ દુબકિ મારે દરિયામાં મરણવારે. આં ૩ દિનદિન પરતે ચડે યોગણી રંગરે, આં કહે પ્રિતમ કરો સતગુર સંતનો સંગરે. આં ૪ ૧૨ તીથો. આમાં વરતુ અનોપછે, જાણે વીરલા જન કોય; ભવ વિષેરે બઠકે નહી, જેને ગુરુગમ હોય, સતસંગ કીજેરે રતેહશું. ૧ ધડવાની આ સહુ સજીછે, માટે હરીનિતું જાણ્ય; જેજન હરીને બળ્યા નહી, વાંઝ પયોધરે જાણ્ય. સત. ૨ બિજેશું મોહો આપડા, મિથ્યા માયા વેહેવાર; તેદખી રમે રીજતો, સુપના સરખો સંસાર. સત. ૩ ત્રિજે સદગુરના શબ્દથી, ભવજળ પેલેરે પાર; આવો દાવ આવે નહી, મોઘાં મનુષા અવતાર. સત. ૪ યોથા પદનીરે સાંસા, સદગુર શબ્દે સમજાય; જનમ મરણનીરે આપદ્યા, તેતો તતક્ષણરે જાય. સત. ૫ પંચમ સાર શિરોમણી, જેણે જાણ્યા જીગદીશ; સર્વસ રાયરે તેહને, વંદે વિમ્બે અજ ઇશ. સત. ૬ છો સમજ્યો નહી, નીજ આત્મા કીધો અવર ઉપાય; બીજ ખોયાં બંખોલનાં, અંખ ફલ ક્યાંથીરે થાય. ૭ સાતમી ભામીકા જ્ઞાનની, સદગુર ચોળે ચડાય; સંશે શોક ભવ સોચના. સર્વ સમુદીરે જાય. સત. ૮ આઠે અંગરે જાગનાં, સાધન કઠણ કહેવાય; સદગુર કેરારે શબ્દથી, સેહેજે સુલભ થાય. સત. ૯ નવ પદ્મવ દેહ દ્રુમમાં, પક્ષિ બેઠાંછે બેય; કોય કોયને દેખે નહી, આપ આપણા રંગમાં રેય. સત. ૧૦ દશદલ પુષ્પની પાંખડી, મધુકર બેઠો છે માંધ; સુખનો ભાગી બાવે થયો, જોખ્યમ જાણ્યું નહી કાંધ. સત. ૧૧ એક દશમાં તું આવીને, સદગુર ભક્તિરે માણ્ય; શિવ વી. રંચોને સારદા, જાણે જોડીકર પાણ્ય. સત. ૧૨ દ્વાદશ કંદમાં નેકહું, શ્રીમુખ શુદ્ધની તાંણ્ય; તેને તપાશી તુંદખજે, ઉધડે અનુભવ નીવાણ્ય. સત. ૧૩ તેરસ પીતાં કૈતરિ ગયા, ઉધર્યા અનંત કોજા; સદગુર હરીની ઉપાસના, બિજા બંધન ત્રોડ્ય. સત. ૧૪ ચૌદ ભાવનમાં તુંચીતજે, કરજે તત્વ વીચાર; પરપંચ મુકેતુ પરહરી, સમજે સારમાં સાર. સત. ૧૫ પૂર્વ પુન્યે તું પામીયો, સદગુર કેરોરે

સંગ; પ્રીતમ પ્રેમ પાવન થયો, રૂદ્ર લાગ્યો હરી રંગ. સત. ૧૬ તીથો
 ૨ પડવાનો પ્રથમ જાણિને, બજ બાવે સૂરંગ પ્રાણીન; સુંબેઠો
 આજસ આણીને અત્તાની અચેત. આજ કાત કરતામાં અવસર
 વીસો, કર હરીસું હેત, મનમાં મણુ થકી મુર્ખ નથી બીતો. ૧ બીજો
 મન બાંધુંછે તારે, તું સમગ્યો નૈનરનું સાંઝ; જેમ સે મણુ તેલે અં-
 ધારે. અત્તાની. ૨ તરીજતાં વાર કસિ તારે, તું ફરીફરી આપો આપે;
 તું જીતી બાજી કાં હારે. અત્તાની. ૩ ચોથો દેહ ચૈતન તુરીયાનો, નૈ
 પાર જડે હરી દરીયાનો; રખે ગરવ કરે ગુણ કિયાનો. અત્તાની. ૪
 પંચ તત્વ મળી આપીંડ રમ્યો, નખશિખ સુધી મળમુત મર્યો; હરી
 વિસારી માયામાં પર્યો. અત્તાની. ૫ પડ વિહાર એદીને નાખે,
 તું જાગે અનુભવની આંખે; એક રામ રટણ રૂઢીયે રાખે. અત્તાની.
 ૬ સ્વાંત આવેતો તું સમજ પેર, રખે અમૃત તજીને પીયે ઝેર;
 ચિત નેણ બેણતું રાખ્ય ઠેર. અત્તાની. ૭ અષ્ટાંગ ત્રિગજે સાધિછે,
 તોય ક્રોધ વિરોધ મન વાધિછે; બવ તરવા હરીને આરાધિછે. અત્તાની.
 ૮ નવધ્યામે એકે આચરશે, સંસાર સાગર સેહેજ તરશે; તેગરબ-
 વાસ સાંને ફરશે. અત્તાની. ૯ દશ લક્ષણુ દાસાતણુ ધરશે. ગુરુ
 ઈશ્વરના ભક્તિ કરશે; ચઝો ચોલ રંગ ક્યમ ઉતરશે. અત્તાની. ૧૦
 એકદશ અવિલોકન કરેજે, કાંઈ હરી વચન ચિતમાં ધરેજે. પર-
 મારથ પંથે પરવરેજે. અત્તાની. ૧૧ દ્વાદશ અક્ષરે ધ્રુ જાપ જાપ્યો,
 તે અચળ થઈ આકાશે તપ્યો; હરી ગુણ ગાયાતે કુણ છપ્યો. અત્તાની.
 ૧૨ તેરસનું તત્વ જયુ જીને, અજ્ઞાનંદ અજ્ઞાંડ થયું તેને; તેરાગ દ્વેષ
 કરશે કેને. અત્તાની. ૧૩ જીવો ચૈતલોક સચરાચરમાં, બાપિક
 અજ્ઞ નારી નરમાં; તર ફળમાંહી ફળ તરવરમાં. અત્તાની. ૧૪
 પુરણ ૫૬ પાઠ્યા તેસાચું. એના કૃતવ્યમાં નમજે પ્રાચું. કહે પ્રીતમ
 પ્રેમ ભક્તિ જાચું. અત્તાની. ૧૫ તથો ત્રીજી ૩ પડવે એ પીંડછે
 કાચોરે, પરમારથ પ્રિછો; હરી ગુરુ સંતાન સંગેરે. આતમ લાભ
 પ્રછો. ૧ બિજે બિજી વાતોરે, સહુ મનથી મેલો; ચિતમાં ચેતી આ-
 લોરે, આઅવસર છે છેલો. ૨ ત્રિજે તણુ ગુણનીરે, આવીછે આંટીજ
 આમજીછે મહા અધરારે, માયાની ધાંટી. ૩ ચોથે ચાર દિવશનોરે,

દનિયાની બટકો; તેસુખને સમ માનિરે, કાં બવમાં બટકો. ૪ પાંચમે
 પંચ વિષેનુંરે, પરી બળછે મોટું; શુધ વિચારે વરતોરે, ખેલોમાં ખોટું.
 ૫ છઠે છક્યો ખટ રસમારે, સદ સમઝોને કાંઈ; આઠપોરે એમ
 ઝીલેરે, માયા જળ માંઈ. ૬ સાતમે સુરત નુરતસુરે, સાપ વસું ખેલો;
 મન ઇંદ્રિન માયારે, સહુ મનથી ખેલો. ૭ આઠમે અખંડ વર વરિ-
 યેરે ફરિયે નહિ ફેરા, ધ્યાન હરિનું ધરિયેરે; ટળે તાપ અનેરા. ૮
 નીમે નયિ હરિ અળગારે, જીવો ગુરૂગમ જડશે; અંતરમાં અનુભવ
 નિરે આંખો ઉઘડશે. ૯ દશમે દશા પરવરિયેરે વિહંગમ વાટે. ગગન
 મંડલ ધરે કરિયેરે; માહા સુખછે માટે. ૧૦ એક દશામાં આવોરે,
 અમૃત રસ પિવા; તિમર ટળિ જાય તારોરે, પ્રગટે બહુ દિવા. ૧૧
 દ્વાદશ આંગુલ દરશેરે, પરશે કોય પુરા; અણિ અગર પર ખેલેરે,
 સાચા સંત સુરા. ૧૨ તેરસે તારન તુટેરે, લાગી તેશું તાળી; બલા બલા
 માહા મુનીવરેરે, રહ્યા ભાવે ભાળી. ૧૩ ત્રૈદશ એક ચરાચરેરે, અ-
 ખંડ અવિનાશી; બાહ્યા ભિતરે બરિયારે, જીવો તનમાં તપાશી. ૧૪
 પુનમે પરમાતમારે, પુરણ કરી પેખો; એમ વશે હરિ સહુમારે, હ-
 સ્તામલ દેખો. ૧૫ પંદર તથ્યું ચૈ પુરિરે, સિખે ને ગાય; કહે પ્રિતમ
 તેના પિંડમારે, પ્રભુ પ્રગટ થાય. ૧૬ તીથો. ૪ આમાંતે વાસો વશો રહ્યો,
 તેનો તું કરને તપાસ; દેવમ જાણિ દુરંદ્રછે પ્રભુ પોતાની પાસ; ગુરૂગમ
 કરિને ગોત ને સોધિને ગ્રહને સાર. કે હરિ એમ ખાંતે કરી, પ્રીછે
 તો પામિશ પાર. ૧ પડશેતે પીંડ પરપોટડો, ઉપત્યોતે અળપાય;
 તેમાટે કહું તુજને, હેતે હરિગુણ ગાય. સંત સમાગમ કિજીયે, લિ-
 જીયે વિવેક વિચાર. કે હરિ. ૨ બિન્ને અંકર બહુ ફલ્યો, વૈરાટ રૂપિયું
 વ્રક્ષ; સ્થાવર જંગમ જળ સ્થળ, જિવ ચોરાશી લક્ષ. હરતાંને ફરતાં
 આવિયો, ઉત્તમ મનુષ્ય અવતાર. કે હરિ. ૩ તિન્ને અવસ્તા તાહરી,
 કંપવા લાગી કાય; જીબન જીહુ સનેહ ધણો, મોહ મમતાને વારધ.
 કાયને માયા કારણમી, વણસતા નૈલાગે વાર. કે હરિ. ૪ ચોથે ચારે.
 વેદનું. હારદ આંખુંછે હાય; કેહેવાને ગ્રેહવા કાંઈ નથી; નયિ જાત
 અજાત. એક અખંડિત આત્મા, નિશાં બાણો નિરધાર. કે હરિ.
 ૫ પંચ મળી પિંડ ઉપત્યો, જેમ જમાળ્ય બરાસ; આદ્ય અંતે નામ

૩૫ નહિ, તેમાં રહ્યું સમાય; જ્યેમ જળ મધ્યેતો રંગડા, ઉઠે અ-
નંત અપાર. કે હરિ. ૬ સઠમ જાણીસ માયડે તાયડે નથિ લગાર,
સંજોગે સહુ આવી મળયું; વળતું વળોગે જાય, અનેક જનમ એ-
મ વૈગયા વણસતાં વારંવાર. કેહરી. ૭ સાતવીક જ્ઞાને ગોતીયે આત્મા
એક અખંડ, પ્રકૃતિ બુદ્ધિને પરહરો બાપીક પિંડ બ્રહ્માંડ; સુવમણી
એક આત્મા, છે સિદ્ધાંતનું સાર. કેહરી. ૮ આઠામે કોઈ થિર નહી
સર્વે વટાડે જાણ, ગાડેને તાડે શુકરો મેલો મનની તાંણ; ધરથકી
ધાયે ધમેને, કર્મ કલેશ નિવાર. કેહરી. ૯ નમીયે આતમ દેવને
સેવા સિરોમણી સાર, અનુભવી ગુરૂને આરાધીયે વાણિ રહીત વિ-
ચાર; મત પાખંડ મેલી કરી; ગુરૂ ચરણે ચિત્ત ધાર. કેહરી. ૧૦
દશમે દશોદિશા પુરી રહ્યો પોતેછે પૂર્ણ બ્રહ્મ, ઠામ નહી ઠાલો હરી
વિના મહાજન જાણે મર્મ; જ્યાં જોવો ત્યાં તેવો ચૈરહ્યો, આપે
અનંત અપાર. કેહરી. ૧૧ એક દિશા એમ વર્ષયું થયું વૈધે સોઈ,
જીવ ચિત્તો સંશે ટળ્યો ભીજ ન ભાસે કોઈ; વાણિ ન પોચે વૈખરી,
બુદ્ધિનું બાવન બારે. કેહરી. ૧૨ દ્વાદશ આંગુલ આપમાં સોધી
જીવે કોઈ સંત, ખટ ચક્ર વૈધી ચડે તારે પામે તંત; જલહલ જ્યોતિ
જગમગે, ટળે તિમર અંધકાર. કેહરી. ૧૩ તેરસ પોયે પ્રેમસું સૂરા
સંતસુ ધીર, ગંગા જીમનાં સરસ્વતિ હંસ ત્રવેણી તીર; ગગને ગાળે
વિજ અમકે વરષે અખંડા ધાર. કેહરી. ૧૪ ચૌડશે ચંચળ મન
ફરે તેનેતું સ્થિરકરી જોય, ગગન ગ્રહો મોહાલમાં બેઠા સદગુરૂ સોય;
નામ ૩૫ તેને નથી વાણી રહીત વિચાર. કેહરી. ૧૫ પૂર્ણદશા હેાય
જેહને રહે રધુનાથ, મનક્રમ વચ્ચને વિલસી રહ્યો; ચિત્ત સદગુરૂજીને
પાસ, અનન્યભાવે હરીને ભજશે તજશે દ્વૈત વિકાર. કેહરી. ૧૬
સોળ તીથેજે સમજસે ગાઢને ગ્રેસે સાર, કહે હરી જમતે એકશલ
ઉતરે ભવજળ પાર; ગેળીનાથ ગુરૂ ભેટીયા મન ઉપજ્યો આનંદ,
સકળ સભા સહુ ઓચરો જોજે સચ્ચિદાનંદ. ૧૭ પદ રાગ કેદારો.
સંતોરે શાંશાં ૩૫ વખાણું, વિનાર ચંદારે સુરજ વિના વાયુંછે વાંછું.
સંતો. ૧ નેજા રોપ્યા નીજ ધામમાં, વાજાં અનહદ્ય વાળે; ત્યાં હરી
જન બેઠા અત્રત પિયે, માથે છવ ખીરાળે. સંતો. ૨ નુરત સુરત

ની શેરીયે, અનભે ધર જોયું; જલમળ જોત અપારછે, ત્યાં માંડે મન
 મોયું. સંતો. ૩ વણુરે વાદળ વણુ (વજળી જળ સાગર ભરીયું, ત્યાં
 હંસ રાજ ક્રિડાકરે; આંચે મોતી ગ્રયું. સંતો. ૪ માનસરોવર ઝિલતાં,
 તું તારું તપાશ; તેને કાંઠે વસે એક નાગણી, જળવે નીકે આશ,
 સંતો. ૫ તાંહાં જળમળ જોત અપારછે. સુંત્યમાં ધુંત્ય લાગો; અ-
 ખો આનંદયું ત્યાં મળ્યા, ભવ બ્રાંતજ ભાગી. સંતો. ૬ પદ ૧ સં-
 તોરે સોહં પદતે સાચું, સેન્ય શુન્ય સમાધી વીના; જાણો સર્વે કાચું.
 સંતો. ૧ કાચું મન એવું જાણવું, ન્યમ કાચો પારો; શુદ્ધ નીરાશ
 થયા વીના, નભ હોય નિસ્તારો. સંતો. ૨ જોગ જસ તપ તીરય,
 એકતણે મનનું; મન ઉભે સર્વે અરે. મન બીજછે તનનું. સંતો. ૩
 બાઈ બીજ બળયું નહીં ન્યાંલગે, યાયને યીરતા નહીં; ફરે જુગે
 જુગે. સંતો. ૪ અનુભવ એવો કીજીયે, મનની જડ જાયે; મન મુલા
 પછે માનવી, વસ્તુ રૂપે થાય. સંતો. ૫ અગાકાર વિના અંવીએ,
 બાઈ ન રેવાય લીંગ અતુજે; જોગ લેતો અંવત થાય. સંતો. ૬ સમજી-
 ને સાધન સાધવું, અણુલીંગીની આસે; મહા પુરૂષ ગોટા હવા,
 તેતો એજ ઉપાસે. સંતો. ૭ તત્ત્વ દરશી તેતત્ત્વને, એની પેરયે જાણે;
 અખો એમ સમજી રહ્યો, જેને વેદ વખાણે. સંતોરે શંશાં રૂપ વખા-
 ણું. ૮ પદ ૨ સંતોરે દેવે ડંકા દીધા, મનરે પવન પોચે નહીં; સોધર
 સેજે લીધાં. સંતો. ૧ ઘેન ધુધટમાં ઘેરી રહ્યો, કાયા માયાને ધાવે;
 ઘટરે ધુધટ અજગો કરે, સાંયાં આપ બોલાવે. સંતો. ૨ ચીંતામણી
 એક વૃક્ષછે, જેને ગગનમે મોરયો; ફળ લાગ્યાં ફળ વિસ્તર્યાં, તણ્યે
 ભવનમે ફેર્યાં. સંતો. ૩ રસલ જપવો રામને, ગળવો પાનનો ખિ-
 ડતો; રંગ સોરંગ જાણ્યા વીના, આધો નભ ગણવો. સંતો. ૩ પ્રથવી
 વિના પગ પ્રક્રયો, વણુ વાટે દીવો; જે ઘેર જાવું મુલા પછે, તે ધર
 જીવતાં જીવો. સંતો. ૫ કાયા કાષ્ટને હુતાસણી, મિથ્યા વિના નમ્ય
 મુજે; અક્ષર અક્ષરને ઝોળખો, એપદ અખોજી જુજે. સંતો. ૬
 પદ ૩ જાવુંતે સદગુરુજીને શરણે, જે પ્રતક્ષ પ્રમાણે પ્રિછવે; બોલે
 નહીં આશ્રણે. જાવું. ૧ બાઈ હુંનુંજે હમણા ટળે, તો આગલ્ય એ-
 વું; જીવતે જથાર્ય ઉપચું, કાંઈ નહતું તેવું. જાવું. ૨ બાઈ વસ્તુવિષે

કહેવા નથી, જોતાં ગુરુ દ્રષ્ટે; નામ રૂપ ગુણ કરમ, જે તે થયું નથી
 મળે. જાવું. ૩ બાઈ મિથ્યાનું મિથ્યાપણુ, સત ભાશુ સરવે; જેહને
 ઉપજે કાંમના, તેતો લાગ્યા કરવે. જાવું. ૪ બાઈ અણુલીંગી ઉપ-
 દેશતે, અણુલીંગી આપે; બિજાતે બિજુ વદે, જીવ જાડેરો થાપે.
 જાવું. ૫ એક મેવ અદ્વૈતજે, ત્યાહા વચન લાગે; મનનાં કૃત તાહાં
 નવ્ય ખપે, એક અનુભવ જાગે. જાવું. ૬ એ મહા કલાછે મહા પુર-
 વને, જો આપોપુ ઉગે સુખમ વેદ; શ્રીગુરુ કહે કોય કને પુજે.
 જાવું. ૭ સમગ્રતાં સ્વામિ મળે, જોલક્ષ લેવાયે; એકિય બુદ્ધયે લેઅખા,
 અણુચંચું ગાયે. જાવું. ૮ ૫૬ ૪ સંતોરે સમિચદાનંદ સ્વામી, પુર્ણ-
 ખલ્લ પુરી રહ્યો એકલો બહુનામી. સંતો. ૧ ગીરી ગુહાવન વાટીકા,
 પુર્ણ રૂપે પોતે; સાગર સહીતા શીહરી, બાગ્યો ભર્મ જોતે. સંતો. ૨
 દેવ દાનવ માનવ મુની, દશા દિશાયે દેખો; અન્યનહી કોઈ એયકી,
 એમ દ્વૈત ઉવેખો. સંતો. ૩ જક્તતે જગદિશછે, આત્મ નથી અજગો;
 ત્યાં જોય નીચજે દેખવું; તેતો ભર્મજ વળગ્યો. સંતો. ૪ આપે આ-
 પજ ઉલથું, ખલ્લ પોતે બાઈ; વટખીજ જેમ બીલસીયું, જેમ રહયું
 સમાઈ. સંતો. ૫ સગુણ ધરાયું શાભવા, નિર્ગુણછે શમશા; આદ્ય
 અંત વિચારતાં, આપે રાજ દશા. સંતો. ૬ તેજ ભક્ત તેજ જ્ઞાતવા,
 તેતો પંડિત સાચા; તે જોગેધર મહામુની, જેહની ખલ્લમય વાચા.
 સંતો. ૭ ઘેઘાતા એક ધામમાં. જાણો ખલ્લ કલોલ; આત્મ સીધુમાં
 અખા કરો, ઝાકમ ઝોલ. સંતો. ૮ ૫૬ ૫ સંતોરે લેજો વરતુ વિચારી,
 આકાશથિ આધેરડું ચાલવું; મુંજેઠાછો હારી. સંતો. ૧ ડુંગર ઉપર
 ડુંગરી, તેઉપર એક દેરિ; તેમધે એક દેવછે, સંતો લેજો દેરી. સંતો. ૨
 પવન તેજને પ્રથમી, અંખરને અંખુ; પાંચે શુન્ય સમાવતાં, સેસરે
 એતો સંભુ. સંતો. ૩ ગુણાતિત ગોવિંદછે, તે ગુણ ક્યમ પામે; સહ્યા
 સહિત તરી, જાવું આરે સામિ. સંતો. ૪ વાદ વિવાદ ન કિજીયે, આ
 દરમાં રેયે; જો આકરિયેથી ચુકિયે, તો ૫૬ મુલગેથિ જીયે. ૫ સંતો. અ-
 ણુછતુ તે છતુ થાતા, છતિલે થાશે; અજ્ઞાન આ જિવનું, જાણ્યા
 પછિ જાશે. સંતો. ૬ આપ સમાવેરે વ્યાપમાં, આપ જાપમાં ગાજો
 શબ્દાતિત ઓજાઓ, અખા બાલે બોલણુહારો. સંતો. ૭ ૫૬ ૬

ભાઈયોરે બ્રહ્મભાવતે આણી, ધિર પુર્ણ એક આત્મા સઘળે પરમાણી
 ભા. ૧ બ્રહ્મભાવ જાણ્યાવિના, અનુભવ નબ વાધે; અનુભવ ત્યાં
 હુંતું ટલે, એમજ વરતુ લાધે. ભા. ૨ ભાઈ વરતે વસ્તજ પાંમિયે,
 એ સાધન સાચું; લેહે લાગ્યા વિના જાણજો, એતો સરવે કાચું. ભા.
 ૩ શુન્ય મંડળમાં સ્વામિને જીવે તમો સખલો, નાથ નિરખતાં નેત્રથી
 જન્ય દ્વિતનો કમલો. ભા. ૪ દ્વિત સહિત આદ્વિતનો અનુભવ નહિ
 આવે, વરતુ વિચારી લેના મન સેહેજે સમાવે. ભા. ૫ જનક સનક
 શિવ સેષતા અંતરનો આસે, રામ કબ્જ વસીષ્ઠ જે તેમાં રહે વાસે. ભા.
 ૬ તન તપાસિ દેખિયે, સદશુરજિને નૈણે, જડતા જીવની તારે ટલે,
 મહા પુરૂષને વેણે. ભા. ૭ ભાઈ મુક્તિતે જે માનવી, જે હોય આ
 લોકે; અખોતે ઉરમાં ધરે, જે કહિ ચતુર સ્મોકે. ભા. ૮ પદ ૭ જે
 તારે જેમછે તમ દિહું, વાયક સઘળુ હુતુ મિહું. જોતા. ૧ આપ થકિ
 આપના થતાં, કલ સઘળુ સુઝે; એમ આપોપુ આજણે, એકલા કો-
 ઠક બુઝે. જોતા. ૨ મનના તાણ્યા માનવી, હીંડછે ભમતા; વિદ્યા
 અવિદ્યા મન લાગે, મનના માનિતા. જોતા. ૩ મન ન જાણ્યું મુ-
 રચે, તેતો ખોલે બંધાણો; શબ્દ કલણમાં તે કળ્યો, કાલ કેડે વેચાણો.
 જોતા. ૪ પોતે ન પ્રિછયું પાંમરે, તેતો ભાલ્યે બુદ્ધ્યો વાતે બાજ વ-
 ધિગયુ; પદ મુલગેથિ કુલ્યો. જોતા. ૫ શબ્દે સાચું પામિયે, શબ્દે વહિ
 જાયે; વિચારી વિખ આપ્યે તો અરોગી થાયે. જોતા. ૬ ગડબડ ખોલા
 ગ્રંથની, જેમ ડોહ્યું પાણી; અહંતા મલ છેદન કરે, એવિ સાતાની
 વાણિ. જોતા. ૭ જ્ઞાની તેહજ જાણવો જે અણહીંગી ખોલે; આપ
 મુવે આપે રહે, આપા તેને સહુ તોલે. જોતા. ૮ પદ ૯ ધન્ય ધન્ય
 વાલા તારે બુંધટે, કોય પારન પામે; કોયક જોઈ વિશ્વમે થયા. કોયક લાગ્યા
 ભામે. ધન્ય. ૧ શા સરખો તુજને કહું, નહિ રૂપને રેખ; ઉપમાદેવા કોય નથી
 નહિ વરણને વેશ. ધન્ય. ૨ વાલા યુગ કહુંતો ક્યાં લગે, મન વાણિ નબ
 જાયે; સુદમથિ સુદમ ધણું, પરમાણુ નથાયે. ધન્ય. ૩ દીર્ઘ નહિ લઘુ
 નહિ, અર્ધ ઉર્ધ ન કેવાય; દેશ કાલ વિષે નહિ, એમ વેદજ ગાય. ધન્ય
 ૪ અજર અમર અછેદતું, વાલો વચને ન આવે; સદા સદોદિત
 અજહજે, અવિગત કહાવે. ધન્ય. ૫ તુતો અકરતા વાલિડા તાં સા-

મર્થ મેટું, જો જોતા પુરૂંપડે; જો હોય વિરચ મુખ થોડું. ધન્ય. ૬
 વાલા ક્યાંહા નિરમલતા તાહેરી, ક્યાંહા કરામત કેરિ; તોરો વેષ વે-
 હેવાર જો વાધસે, તેહનિ બુધ્ય જાય હેરિ. ધન્ય. ૭ એમ વિચારી
 જોયું અમે, આપ હરિમાં જોયું; સમ વિષમતા રહિગઈ, ધામ મુલગુ
 જોયું. ધન્ય. ૮ પદ ૯ હુંયેરેહું કાલ્યો જોજિ, અહંતા ઓટ મધ્યથિ ઠજિ;
 સુક્ષ્મને બોહોળી. હું. ૧ જારે આપોપુ ઉલસે તારે અત્રત વરસે
 પોતે પૂર્ણતા દશોદીસ, એમ આપજ દરસે. હું. ૨ હુંતો વાયુ અંચરે
 અવની નહિ, નહિતે જને તોય; શબ્દ સ્પર્શ રૂપ રસ ગંધજે તેવડે
 સર્વગંધ. હું. ૩ મન ચિત બુદ્ધિ અહંકાર જે ઈંદ્રિ દસમાયા, એ
 ત્રણે ગુણને ચૈદ દેવતા એકારણ કાયા. હું ૪ ભાઈ ભત કલેલ કહિ
 કાલનો, ચાલે ચૈતન માટે; એતો નામ રૂપે ઉપજે ખપે વગુ ન કુલે
 ને કાલે. હું. ૫ એમ પરપંચ પેખો પેરચશું, આપુ મુકે માંહિ; વળતું
 બધન જન જીવે નવ દિસે કાંઈ. હું ૬ એછે પ્રેચ પ્રીછા તણિ હેતે હામજ
 ધાજો, એ સમજ્યો તે સત્ય થયો; નહિતો ગયો કાલો. હું. ૭ ભાઈ આપ
 સંભાલ્યે આપણું સામું નથિ ગ્રેહેવા, નિશ પ્રેહિ અખો કહે; નહિતો
 રહેસો એહેવા. હું. ૮ પદ ૧૦ ભાચારે વેહેતામાં નબ્બ વહિયે; આત્મ
 શું અવજંખી એ લેહેમાં લિન થયે. ભા. ૧ અધિષ્ઠાનને ઓજખ્યા
 વિના, સહુ પંથે પળાયે ધાતા ધસતા દેખીયે; ધરતા ધરમાયે. ભા.
 ૨ માયાનું મહંતપણું અટપટુ એવું, સુક્ષ્મથી અતિ સાકડું; વિસ્તા-
 રણ તેવું. ભા. ૩ જ્યમ ધાયો ધાણીતણો નિસદિન બહુ હિંડે, તે
 જાણે હું અતિશ આધો ગયો; માયા મિડેની મિડે. ભા. ૪ એ અ-
 જલ્યો ઓલખિ, ધાતા ધ્યાન આવે; એમ અંધારું ઉલેચતાં નવતિ
 મીર તસાવે. ભા. ૫ જમ વેહેતે વેહેતુ દેખિયે, એકાં જળ કોઠે રૂ-
 રાણે તે કામછે; મણિ પામ્યો કોઠે. ભા. ૬ ઉચો અનુભવ આણિયે,
 દસા દેવની લિજે; રાંક રોલા કૃત કામના, મહાજન નબ્બ રિજે. ભા.
 ૭ જો જાણોતો જાણજો, થોડે ધણુ બાખ્યું; લે સકોતો લ્યો અખા
 અજમાયલ નાખ્યું. ભા. ૮ પદ ૧૧ સંતોરે અચ્ચો રસ ચાખો
 ચાવુતે ચિત નબ્બ ધરી; વિચારીને નાખો. સંતો. ૧ જે વણસે તે
 વળજે, ઉપજે તે વણસે; જે પચિસથી પર રહે, તેહમાંસિદ બળજે.

સંતો. ૨ ભાઈ માપ અમાપમાં શાને ગણો, આપ અલગુ જાણો;
 જેમ દર્પણ સંપુટ ભીડ, તે જીવો તન અંધાણો. સંતો. ૩ લીલા વિ-
 ગ્રહ વિશ્વનું, વિશ્વ માંડિ મુકો; તો અણ આસે આત્મા, જોતા નવ
 મુકો. સંતો. ૪ પિડ ખજાંડછે જવડે, તે નહિ કોય માટે; એવું ભરયું
 ભાનું મુકિને, જમ્યું અપણ કુંણ ચાટે. સંતો. ૫ જો પેલું થાય આ-
 પને, તો સામો થપાયે; થાયું તે થિર નબ્બ રહે, ઘેને ધાતા જાવે.
 સંતો. ૬ જેમ તેજ ત્રીલોક દેખિયે, તેજ તેજને રૂપે; એતો ચક્ષુડોળા
 નિર્મલા, તેજ સરખું રંક ભુપે. સંતો. ૭ એ દિવ્ય દરસાનું દેખવું,
 અખે કહી મેલ્યું; જેમ ખેચરે ગમ્ય ખેચરે લહે, ભુચરને દોહલું. સંતો.
 ૮ પદ ૧૨ સાધુતે સાધન શું કરે, જેને માહા ધન લાધુ; દલની
 દુબધ્યા મટી મન નિશ્ચલ આધુ. ૧ પુરણ ખજા પોતે થયા, બીજે
 મન ન લાગે; રાજકુંવર હસ્તિ ચડો, તે કોડી નબ્બ માગે. ૨ ચોંતામણી
 સેજે જડી, ઉદમ સર્વે વામ્બો; કુપ અણાવિને શું કરે, જળ જાંનવી
 પામ્બો. ૩ મેઘ નહિ નિરને, શે શીતલતાઈ; દિનકરને દિપક કસો,
 જોતે જોત સમાઈ. ૪ નવનિધિ નિરમાલ્યછે, સંત સામુ ન પેખે;
 યૌદ્ધ ભુવન વૈદ્યું લાગી, તરણાવત લેખે. ૫ નવધાર્થી ન્યારા રહે,
 વજનાતા ત્યાગી; કહે ગોપાલ હરી પ્રગટ્યા, જ્યારે જોયું જાગી. ૬
 પદ ૧૩ રાગ વેરાડી. એવા કોય અનુભવિરે, કરે ભાઈ દ્વેતનો સંધાર
 અક્ષી આલે જેમ કાઢને, ટાળે જાત્ય વરણ વ્યવહાર. એવા. ૧
 ખુવો ત્યાંજગી નિસરે, જ્યાંજગી કઠણ હોયે આપ; ઘટત ઘટત ઘટી
 ગયું, પછે નહિ પુન્યને પાપ. એવા. ૨ માંખી ત્યાહાં એસે નહી, તેને
 તાપે ટળી જાય; એકમેક અંતર નહી, તેહને રૂપે નબ્બ રેવાય. એવા.
 ૩ સમજીને સમિ રહ્યા, કોઈ અનુભવી આતમ જ્ઞાન; સત્ય અસત્ય
 નહિ ખુટીયા, એતો સમજ્યાનીછે સાંન. એવા. ૪ પદ ૧ એવું જેને
 ઉપન્યુરે, તેહને નરહું કહ્યાનું કાંઈ; કયવું બકવું મુણવું સાંભળવું.
 સરવે આબું માંઈ. એવું. ૧ સાકર કેરી પુતળી, વેરાટ રૂપે થાય;
 સધળે સુંસરી રસ ભરી, એતો ગોઠે ત્યાંથી આય. એવું. ૨ એકાએકી
 જાનવી, જેના જીજવાછે ધાટ; પાતક ટાળે પંચનું, જાહ નાય
 તાંહાં નીરાટ. એવું. ૩ ગોરીકેરો ગરબો, તેને બહુ ખારાં થાય; માંહી

દિપક એકછે, પણ દ્વારેદ્વારે દેખાય. એવું. ૪ ભક્ત ભગવંત એકછે, સમજેતો સંસે જાય; કહેજુટો જમનું તમછે, પછે ધણુ કહેશું થાય. એવું. ૫ પદ ૨ જીવ શીવ એકછે, જોજડે જીવની જાત; પોતાને રંગપાશ લાગ્યો, બિંબે પાડી ભાત. જીવ. ૧ આપનાહી અપવાદ-નાહી, નાહી હરખ શોકને કાંમ, સહેરનાહી તેને ચોરસાના, અખંડ પ્રજ્ઞનું ધાંમ. જીવ. ૨ અનેક મુખ એક માણ્યને, એને મુખેમુખે અવીકાશ; તેમધે દીવા એકછે, તેને રોમરોમ પ્રકાશ. જીવ. ૩ બી-બામાં જેમ બીંબ દરસે, તમ તમારો વ્યાપ; બાંધેતે બાંધે નહી, સાંભાંતે દેહે જાપાય. જીવ. ૪ સ્વપ્નામાં જેમ દેહ દરસે, જાગી જોતે જાય; નહી તેનેશું નંદીયે, રેઅનુભવ માંય. જીવ. ૫ ભક્ત ભગવાંત એકછે, જેનિ વેદપુરાણે સાખ્ય; કહે અખો એમ આપ ટાળી, નિ-શાં હરીબણે નાખ્ય. જીવ. ૬ પદ ૩ અવિચળ કોય નહિરે મનનુ મકર કેહેની આશ, સ્વપ્ન તુલ્ય સંસાર દિસે; સમજ્ય પદ અવિનાશ. અવી. ૧ આદ્ય મુહને સ્થુલ સુક્ષ્મ, વૈરાટ ચૈદિલોક; પ્રજ્ઞાંડ દીસે વણસતું, માંડણી માંડીતે કોક. અવી. ૨ કલપનાયે કલપીયેરે, વા-ણીયે કૈયે જેહ; કાલ કરતબ્ય જેટલુ, બાઈ અંતે વણસેતેહ. અવિ. ૩ સનેપાત શરારનો, સમિને પ્રગટ થાય; બુવનના બુધતિ, ઘરે મુર્કાને વન જાય. અવી. ૪ ચાર વરણને ચાર આશ્રમ, અવસ્થાછે ચાર; તેને અધિકારે ઉપદેશ દેવો, એ ગ્રંથનોરે વિચાર. અવિ. ૫ વૈરાગ અંજન સદ્યુર આંજે, તારે ઉઘાડે આંખ્ય; પડલ સંધનાં પરાં થયાં, એ વેદ પુરાણે સાખ્ય. અવિ. ૬ અવિદ્યાને ઓળખિરે, વિદ્યાવડે કર નાશ; પછે વિદ્યા મુકે વાચમાં, ઉપજે પરમ સન્ધાસ. અવિ. ૭ દ્વૈત સંધજીટણી જાતાં, અદ્વૈત થઈરેવાય; એ માહામંત્ર માહા પુરૂષનો, હંસ થકી ગ્રહેવાય. અવિ. ૮ યાતાંતે થાય નહીરે, જાતાંતે સંધન જાય; પીડયપરે પરમાત્મા, તેજ્યમનો તમ સદાય. અવિ. ૯ દેહ-ભાવે નદેખીયેરે, આત્મ ભાવે નીત્ય; એછે સમગ્રણુ જીવિયારે, અનુ-ભવ કેરી રીત્ય. અવિ. ૧૦ પદ ૪ પ્રજ્ઞ રસ જે પિયેરે, જેકોય આપ ત્રાગી હોય; ભ્રમણાયે ભુલે નહી, એવાંતે વિરલા કોય. પ્રજ્ઞ. ૧ મુરાતે રણમાં સંચરે, જેહના ધડપર નહોય શીશ; ધાર અણિયી

ધડકે નહી, જેને રોમરોમ જુગદીશ. ખ્રહા. ૨ કેશરી વનમાં સંચરે,
 તેને ડુંકારે મહાવિર; જેનિ ગ્રજનાયે ગજરાજ ત્રાસે, સૌંધ ન છંડે
 ધીર. ખ્રહા. ૩ સૌંધણ્યનું કુધતે જીરવે, જેહાય સૌંધણ્યનું બાળ;
 સાડાં સોલવલા સોનાના પાત્રવિના. કુટી નીસરે તતકાળ. ખ્રહા. ૪
 સાત સાહેર સેજે તરે, જેને એક અંજલી નિરજીડે નહીતે બરદ બાં.
 ધી; ત્રવેણીને તીર, ખ્રહા. ૫ મહા પરમારથ જેહને, જે સમ દરથી
 હોય સંત; કહે અખો મહા તેજમાં, કોઈ પોચો ગયા મહંત. ખ્રહા.
 ૬ પદ ૫ બાગસી બ્રમનીરે, માંઈ પડ્યો સર્વ સંસાર; વણુગને આ
 વિશ્વ બંધાણું, કોંક્યમ નિસરે બાર. બાગ. ૧ કમાડ આડાં કપટનાં,
 અસાને ઠાંશાં યેમ; તાલુ એને ત્રિશુણુ તાણું, તેકુંચિ વિના ઉઘડેકેમ.
 બાગ. ૨ જોગ લિષોને જુગત્સ ન જાણી, પડી તે જાણુને પેડય; અંતે
 જોગવતો બાગસી, હવે પગમાં તે પડીછે હેડય. બાગ. ૩ અડસડ
 તિરથ કરી વલ્યો, ને સાચવે જોય આચાર; સ્નાન અપવાસ અટકે
 કરે, તોયે નથી નિકલ્યો બાર. બાગ. ૪ જીવ યઈ જપ તપ કરે, રૂડી
 જાણે જગતની રીત; તોય નથી બાર નિસર્યો, આડિ આવી પડીછે
 બોંત. બાગ. ૫ કલા કુંચિ સદગુરૂ તણી, જેને લાગીહોય લગાર;
 કમાડ ખોલી ખડકી તાણું, એતો ઢેકીને નિકલ્યો બાર. બાગ. ૬ બા-
 રથ નિસર્યો તારે બુધ્ય આવી, છુટયો કરમના પાથ; કહે અખો
 રાને પાંખ આવી, ઉડી ચડ્યો આકાશ. બાગ. ૭ પદ ૬ તેગુરૂ
 સેવીયરે, બાઈ જેનું મુલ તોલ નૈમાપ; આદ્યંત મધ્ય ગુરૂને નહી,
 થાય નહી કેહેવો થાય. તેગુરૂ. ૧ પરપંચથી પરે ગુરૂ, લોહ ચંચુકને
 ન્યાય; જડ હતુંતે ગુરૂવડે, સંજોગે ચૈતન્ય થાય. તેગુરૂ. ૨ ગામ ઠામને
 નામ નહી, સઉકોનો વીશરામ, ઉત્પતિ સ્થિતિ લય ગુરૂ વિષે, કહાવે
 સદા અકામ. તેગુરૂ. ૩ મરેનહી અવતરે નહી, નબધરે ગર્ભાસ;
 જેવણું તે ઉપજે, તેમાયાનો આભાર. તેગુરૂ. ૪ ગુરૂ મહિમા મા-
 હાદેવ લહે, કે સનકાદીક શેષ નાગ; શુદ્ધ વિચારે રવે અખા, જરે
 ગુરૂકહે ગુરૂબાગ. તેગુરૂ. ૫ પદ ૭ ગરવા ગુરૂ મલ્યારે, બાઈ સત્ય
 નિરંજન દેવ; મીઠુ વચન ગુરૂદેવનાં, તેનો વિરલા તે જાણે બિવ. ગુરૂવો.
 ૧ જાત વર્ણાશ્રમ નહી, સેહેજપણે અખપ્રત; ગુણ સાથે નહી

પ્રોજન, પરસે નહી પંચ ભુન. ગરવો. ૨ અખિલ જગત ગુરમાં
રમે. અને ગુર રહે નિરધાર; આસી નાસી નહી ગુરતણી તે રહે
પરાની પાર. ગરવો. ૩ એ આશ્ચર્ય ગુરનુ ધણું, જે અરપી અણડીંગ;
ભાવે સાક્ષિ સદા, પ્રતિબિંબે પંચરંગ. ગરવો. ૪ સામયે સધરો
રહે, રવે રહે સંતુપાસ; તાંહાં મેલાવો માહ્યરો, અખો મધ્યો
અવિનાશ. ગરવો. ૫ પદ ૮ સદગુર શું કરેરે, બધું કહું ન મને
જાત; વચન વિડારેરે આવતાં, સામા દેખાડે દંત. સદગુર. ૧ પ્રભુ
પુરાતન કહી ગયા, હરજીએ કહું અદ્યાપ; આદિ મધ્યે અંતહું,
સત્ય વચનજ થાય. સદગુર. ૨ નરમાંહી નારાયણજી, બાંખે બ્રહ્મ
જ્ઞાન; ત્યાં દેહતા કલ્પ જીવે દુરમતિ, જેમ કરકું કરડેસ્વાન સદગુર.
૩ શિદ્ધ ગત્ય સાધનિ તે, નરખે નરખણ હાર; ચૈતનને ચિતમાં ધરે,
તેમાંજે બ્રહ્મ વિચાર. સદગુર. ૪ નિસ્પ્રેહિ નર નબકરે, વેસતણો
વહેવાર; તેસેજ શું જે સમી રહે, લોક જીવે આકાર. સદગુર. ૫
કેસરી તાજી બખે, જંબુક જીવુ ખાય; તેમ બ્રહ્મજ્ઞાની સેમાં રહે,
અને જીવ જીરણ થાય. સદગુર. ૬ પ્રતક્ષ પ્રભુને જે વદે, તે શું માંડે
રાડ્ય; તેકહું ન માને ક્યાંહાં થકાં, કરે અનુભવ આગલ્ય વાડ્ય. સદ-
ગુર. ૭ જેજેહતા તેતેહવા અખા, કોઇ હીરા કોણ પાપાણ; તે સંગથી
સુધરે નહી, હેવે નિપજ એકે ખાણ્ય. સદગુર. ૮ પદ ૯ સંગત્ય
તેને શું કરેરે, બાધ ષડ ન સમજે સાંન; અનન્ય પદને નબ્બ આચરે,
જે કબ્બુધિયે માંડે કાંત. સં. ૧ પનંગને પયે પાન કરાવે, અત્રતની
અતિઆર; ગુણ ગયો એગ્રતનોરે; તેમાં વાધ્યા તે કોટી વિકાર. સં.
૨ દાદુર વસતો વાડીમાં, પેડ કમળની પાસ; કલોલ કરે જૈ કિચમાં.
એને નાવે કમળની વાસ. સં. ૩ શ્રીમંતની સંગે સદા, રણતો અ-
હાનિથ ભિલો રંક; તોય અપરાદિ અમથો રહ્યો, એમાં શા શ્રીમંતની
સા વાંક. સં. ૪ રાણિને સંગે સદા, રેતી દાસીશું પુણુપ્રિત; તોય
સમજી નહિ સાહેલડી, એને નઆવિ રાજ કુલનિ રિત. સં. ૫ મરી
કપુર ખે ભેલાં વસતાં, એકઠાં બારે માસ; તોય તિખાસ તેનિ નવ-
ટળીરે, એની બુદ્ધિમાં ન આળ્યું બરાસ. સં. ૬ વિધાસિને જ્ઞાન
આવે, રહેલાગે રંગ; કહે અખો મુમુક્ષિનરે. તેને સદાકૃણે સતસંગ.

સંગ. ૭ પદ ૧૦ આત્મા એકછેરે, બાઈ એક ઉદ્ધક એક આણ્ય;
 બાહ્યર આવિ ઉતમ મધ્યમ, થઈછે એવા તાણ્ય. આત્મા. ૧ પ્રા-
 હ્ણ ક્ષત્રિ વૈષ શુદ્ર, વિધિવિધિનારે વિચાર; સરે જોતાં સોનુ એકછે,
 એના ઘાટ ઘડ્યા ખેચાર. આત્મા. ૨ જ્ઞાનદ્રષ્ટિ ગોત્રીને જીવો, તમે
 પાખંડ મકરો માંડ; સરે જોતાં સેલરી, તેનાં ગોળ સાકરને ખાંડ.
 આત્મા. ૩ હાથે હરતીનું હાડપેરી, નિત્ય સુવાગણુ નાય; નવીણુ
 એકો નિત્ય કરે; પેમો પ્રગટ એ અન્યાય. આત્મા. ૪ અનેક નદિયે
 ઉદ્ધક વહે, તેને જીજીવું મત જાણ્ય; સાથરે જતાં સર્વ ભેલી, તેનું
 નિર થયું નિરવાણ્ય. આત્મા. ૫ આચારને સદા અવગત્ય, મુલ
 જોતાં મર્મ; કહે અખો આત્મ ચિન્યાવિના, એના કેદિ ન ખુટે કર્મ.
 આત્મા. ૬ પદ ૧૧ સમશ્વા સંતનીરે, બાઈ પરીખલ પદનું દાર;
 સમજતાંમાં સેજથાયે, એવા ખલ વિચાર. સમ. ૧ પરતાપ દેખિ
 પુર્વની, ઓળખાબોછે ધથ; જ્યાંહાં જોવા ત્યાંહાં તેવો, ચૈતન ખલ
 જગદિથ. સમ. ૨ જેમ ધેનુ કાળી કાચરી, ધુધલિ ધોલે વાન્ય, ક-
 પીલા વરણી કાલપુંછી, રાતડી ચાલી રાન્ય. સમ. ૩ સ્થાવર જંગમ
 લક્ષ્યોરાસિ, દેવ નરને નાગ; એ ત્રિગુણુ કેર. ઘાટ નાના, માંહી
 માયાકેરો ભાગ. સમ. ૪ એજા અપજતા ચરીત્ર તેહનાં, જોતાં બુધ્યા તે
 જંત; કાર્ય જોતાં કારણુ બુધ્યા, જેમ માલાનેવિષે તંત. સમ. ૫
 બાઈ નામ રૂપ ચેતન વિષે, જેમ ધાતુ ઉપરચ મોહાર; નાના નામ
 રાજમુદ્રા માંહી, નાના નામે પોર. સમ. ૬ તેહને દ્રવ્યદ્રષ્ટે નિહાલતાં,
 અધિકુ નુન્ય નવ્ય થાય; પણ ગુણુવાદિ ગામ નામ ડામ, દ્વૈતજોઈ
 રહેકાય. સમ. ૭ બાઈ વગત્ય નામ લે વસ્તુ માંહો, કોઈ જાણે વિ-
 રલા સંત; તે ભક્તિ વૈરાગને આસને, ખેડા શાભે મહંત. સમ. ૮
 રાજની આણ્ય સહુને વિષે, પણ રાયને નહી આણ્ય; અખા સમ-
 જતાં અથાર્ય થાય, પોહોએ પદ નીરવાણ્ય. સમ. ૯ પદ ૧૨ સોહં
 સાંભરચુંરે બાઈ જોને, ધાતાતો કરી એધ્યેય; મુળ મહીમામાં મન ધરતે,
 છતે વેચાણો દેહ.સોહં.૧ બાઈ આપ સંભાળે આપણુ, તેહને ઉર્મિતે
 ભાગે આન્ય; જેમ ત્રપાન બાપે તોયને, અને સિતન બાપેવહન્ય.સોહં.૨
 દીનકરને દીપ ન જોધયે, નહિસુરમા ને સહાય; પોતેતો પ્રાયે સદા;

ભાતવડે રહે જાય. સોહં. ૩ બાધ વસ્તુજીએ ત્યાં કાંઈક, દ્રવ્ય ન મળે કર્મ; જ્યારે પાવક પ્રગટે પાણુયા, તારે નોંહે ધ્રુવા ધર્મ. સોહં. ૪ તેહને કાજ મળિયાં, કામનાનાં તારે ધ્રુવ વાધિ જ્વાલા; ધ્રુવણા વલતાં વિસમ્યાં, છે અસી ગયું નિજ આલ. સોહં. ૫ બાધ કેવ-
લ્યમાં કેહેવા નયિ કાંઈ, ધ્રુવર પદમાંછે આપ; તેયિ જિવ પદ જાડું ધણું જેહને ખટ ઉરમી પુન્ય પાપ. સોહં. ૬ તત્ત્વ મસીપદ વેદનું, વેધિ વસોતે વિર, તેણે વૈકુંઠ મુક્યું વાટમહાં; નિજ ધામ પામ્યો સો ધિર. સોહં. ૭ અણુછતો ઉભા થયો; તે જન્મ મરણ જિવ, તે દ-
લિદ્ર દાખવતો, દુમલો આદ્ય અંત શદૈવ. સોહં. ૮ તે અટાટ ક રતો એકલો, ભમતો તે ભવમાંભુર; તેહને આકરમાત ઉદ્યોત હવો, ઉગ્યો અનુભવ સુર. સોહં. ૯ જારે સરદ કાલનો શશિ ઉગે, તારે નિરમલ થાય નભપારચ; તમ વસ્તુ વિચાર કરતાં, આતમ તત્ત્વ અપાર. સોહં. ૧૦ આરોપિને બાલિયે પણ, ઉચરવા નહિ એક; અખો કહે સમજી સમે, રહે નેતી નેતીનો શેષ. સોહં. ૧૧ પદ ૧૩ વચન વાજા તણારે બાઈ જિવતડાં રસ રૂપ, જેણે ભ્રમ ભારંગી ઉતરે; એહવાં સમિજીક સત્ય સ્વરૂપ. વચ. ૧ જેમ વિદ્યા પામે મરણ સંજિવની, તે શબ્દે કરે પરવેશ; તમ વચન ધારા અદ્વૈત પ્ર-
હ્લમાં વશ્યા, હવે દ્વૈત નહિ લવલેશ. વચ. ૨ જે બાહ્ય અભ્યંતરે રહ્યો, ને જિવ કહ્યો નહિ જાય; ઘટમટ પટ સભરા ભરચો, તેણે શરિર વિના સર્વ થાય. વચ. ૩ કહિ બોલે નિજ ઘેર્ય રહ્યો, કહિ બોલે પરપંચ; શબ્દ પ્રીછે ગુર તણે; તેહને ન લાગે માયા આંચ. વચ. ૪ મનમાંહિ આપિ માનિયો, જે કહ્યો પોતે ગુર બાગ; અખે સાગર ઉલટ્યો, જ્યાંહાં નહિ રાગ વિરાગ. વચ. ૫ પદ ૧૪ એહેવું પ્રિછી-
યારે, બાધ અનુભવિ પુરૂષ પ્રસાન; તે અકલ દેશ જૈ વશા, જેહનુ હાથ્ય ન આવે ચિહ્ન. એહેવુ. ૧ જકત જેને પરહરે તેને કરે પરી હાર, જેમ સકલ જિવ વનિહ પરહરે, પણ ચક્રારને તેહનો હાર. એ-
હેવુ. ૨ જ્યમ ઉપર ભુમ્યે ન ઉપજે, દુમવેલી ફળ ફલ; તમ કર્મના ફળ ત્યાંહાં નહિ, અનુભવે ક્ષેત્ર અમુલ. એહેવુ. ૩ જ્યમ કેશરિયા મિષ નવ ભખે, અતકનુ કોઈ કાલ; તમ અનુભવિ પુરૂષ નવ્ય ઓચરે,

ભુત ભવિષ્યનુ જાલ. એહેવુ. ૪ કરડી ચાલ હોય તેહની, જેહ વસે તે દેશ; અંગ દીશ પણ લિંગ નહિ, અખા ન કાચે વેશ. એહેવુ. ૫ પદ ૧૫ રાગ કાફી. સદગુરુ સેવારે, ત્રિવિધિના તાપ ટલે; જનમ દુખ જાણે, આધના ઓધટલે. ટેક. કમ ગ્રંથીની ટલે કુટારો અહંગ્રંથી જ્ઞાને ગલે, સંસે ગ્રંથી તે સરવે સલુજે; પચોસ પાર મલે, પરાતીત પરસેરે પુરણ પદમાં મલે. સદ. ૧ સંચીત સરવે જાણે સુકાર્ધ, પ્રારબ્ધ પીડ પલે; ક્રિયામાણુતે કહ ન ખેડે દયા નીધિ સરવે દલે, અંકુરે ન ઉગેરે સુખ દુખ બીજસલે. સદ. ૨ ધર્મે અર્થ કામ કલપના, મોક્ષે ચિત ન ચલે; કળા કુંચી જો આપે ઉર અંતરે ખટપટ સઘળિ ખલે, ન ઉતરે અવનિરે અનલ આકાસે હલે. સદ. ૩ જિવ શીવનો ગગડો મટે, ત્રિગુણ આવે તલે; ચોથા પદમાં ચિત જૈ ચોટે, રંગના ઢગમાં હલે સુરજ જેમ સાક્ષિરે એક અખંડ સઘલે. સદ. ૪ દેહાતિત અકલ ગતિ આપે, તે ગતી કોણ કળે; સદગુરુજીની કૃપા કટાક્ષે અંત જાડ જલે, એવા ગુરુદેવનેરે વિષ્ણુદાસ ચરણે લલે. સદ. ૫ પદ ૧ વાલા ના વિન્નિગિરે, કમની કિચે કલ્યાં; દુખધાના દાઘેલરે; ત્રિવિધિ ન તાપે બલ્યા. ટેક. અનુભવિ પુરુષર્થી આવી આયડે, સમજ્યા વિના બરડે સલ્યા; જાણુ યદને જન્મ પ્રમોદે, ભક્તમાં આવી બલ્યા; વિધિયાના વાહિલરે, મનમુખી આવી મલ્યા. વાલા. ૧ ચીંતા ચેહ બલે ઉર અંતરે, ચાહે ચીતડા ચલ્યાં; આસા તમ્મા જીડિ ધરિક્ષા પ્રપંચ પેટ પલ્યાં, કામનાનાં કુટેલરે; હલાબ્યાં ઠાજાં હલ્યાં. વાલા. ૨ નમણુ ઠમણુને ચાતુરી, લોકમાં આવેલા; પરને પ્રમોદે આપ ન બોધે, ધારણુ વિના ઢલ્યાં વેષને વિકારેરે; માયાને દરણુ દલ્યાં. વાલા. ૩ વસ્તુ દરસની કરે વારતા, દેહ દ્રશ્ય નથી ઢલ્યા; કત કલંક છપ્યો ઉર અંતરે ઉપર જ્ઞાને ગણ્યાં, ફોગટ કરે દુલ્યારે; સિમલ ફુલે ફલ્યાં. વાલા. ૪ અનિષ્ટ આરાધક મુદ્રા સાધન, પરવસ્તુમાં બલ્યા; અનુભવિ ગુરુને આરાધ્યા વિનાતે, અંતે રાખ રલ્યા; વિષ્ણુદાસ કેહેરે, છાયા જોષ સરવે છલ્યા. વાલા. ૫ પદ ૨ વાડો વાલી ખેડારે પોતાનો પંથ કરવાને, નિત્ય નવાખેલ ઉઠાવેરે, ઉપાય ઉદર ભરવાને. ટેક. અજ્ઞની વાડો કુકડીની વાડો, ગાયોનો વાડો વલી વાડો; અખંધ સ્વામી અ-

ધમાં નાવે મને વાધમો વાડો દેખાડો; દિવસને દાડેરે, અગમ ઠામ
 હરવાને. વાડો. ૧ રામ નંદીને નિમાનંદી વલ્લભ સેહેજાનંદ સમજાવે,
 કબીર પંચીને તારજ તુખી; બણી બણીને ભુલાવે, ગુરુ થઈને ગાળે
 રે પારકુ ધન હરવાને. વાડો. ૨ પ્રીત કરીને પ્રેત પુત્રાવે પિતળને
 પાષાણ, વસ્ત્ર સેવાને કબર પુત્રાવે; એમાં કોણ કરશે કલ્યાણ, તિર્થ
 વ્રતે ડોલેરે, અકળાઈ મરવાને. વાડો. ૩ સિંહ રાખયે ડરે સહુ ફુનિ-
 યાં, સિંહને ડર નહિ કોનો; સોહં શબ્દ સચ્ચિદાનંદ સ્વામી, એવો
 અખંડ આત્મ પ્રહ્લ્યામિનો ધીર સુરવીરરે; આત્મ ધ્યાન ધરવાને.
 વાડો. ૪ ૫૬ ૩. ફુનિયાતો દિવાનારે પ્રહ્લાંડ પાખંડ પુજે, કરતા વસે
 પાસેરે; બુચ્ચટ કાંઈ નબ્બ બુજે. ટેક. જીવ નહિ તેહને શીવકરી માને,
 પુજે કાજ પાષાણ; ચૈતન પુરષને પુઠે મુકે, એવી અંધી ફુનિયા અ-
 જાણ, અફેને અજવાણેરે પારસ મણી નબ્બ સુજે. ફુનિ. ૧ અંતરે
 બિલ બરણો અતિ જાડો નિરમળ જળમાં નાહ, સરપ કરડીને દરમાં
 પેકો; પછે રાફડો કુટે શું થાય, ધાયલ ગતિ ધાયલરે જાણે કોઈ જ્ઞાની
 રહે. ફુનિ. ૨ પાષાણનું નાવ જળમાં મુકે સોવાર પટકે શીશ, કોટિ
 છપાયે તરે નહિ એતો બુડે વિશવાવિશ વેલુમાં તેજ ક્યાંથીરે; ધાતુની
 ધિનુ નબ્બ ફુજે. ફુનિ. ૩ સદગુરુ શબ્દનુ ગ્રહણ કરીલે, પ્રગટ પંચમાં
 પેખ્ય; ફુરચ નથી નાથજે નિગટ નિરંજન, દલ સુધી દેદાર તેના દે-
 ખ્ય; ધણી ધીરાનોરે જક્તમાં આયર જુજે. ફુનિ. ૪ ૫૬ ૪. પચરંગી
 બંગલારે, સોભા તેનિ સરસ ખની; તેમાંતો ખિરાજરે, આપે અલખ
 ધણી. ટેક. એ બંગલાને દસ દરવાજા, દસ દરવાજે નિશાણ; પ્રહ્લા
 વિજય અરજ કરેછે, શેશ ન પામે પાર; અકલિત એવારે, સી કહું
 વાત એહ તણી. પંચ. ૧ સાચા દેવ દેવલમાં બેઠા, સદગુરુશું નિશાંન;
 અજંપા દોરિ ખેચ પકડે જોયડો અસમાન, દેખો તમાસેરે ઘટમાં
 રચના ધણી. પંચ. ૨ માલા તીલકનો પાખંડ રચિયો, આપચિન્યો
 નહિ કોય; જ્યાંલગી ત્રિવિધી તાપ ટળ્યા નહિ, ભુલ્યા ભમેછે સોય,
 ભુલ તારી ભાગેરે; શુધ લેને આપ તણી. પંચ. ૩ મનકુ મુઝ્યા ત-
 નકુ મુઝ્યા તેને પાયા ભેદ, દાસ ધિરો દલમાં પેખ્ય; આપ નિરંજન
 દેવ પાષાણ કોણ પુજેરે, મને મળ્યા તમો ધણી. પંચ. ૪ ૫૬ ૫.

અખડદાર મનસુખાજી, ખાંડાની ધારે ચડવુંછે; હેમત હથિયાર
ખાંધિરે, સતની લડાઇયે લડવુંછે; પાંચ પચિસ ખ્યાલ દલ તારી
પ્રેરે કરે, દેશ પરપંચ પ્રતાપોધ; કામ ક્રોધને મોહ મમતા, જનમિયા રામ
જોધ; અતિ બળ અસવારારે, એના સંગ આયડવુંછે. અખ. ૧ એક
ઉમરાવ જોને બાર પટાવત, એક એક પાસે ત્રોશ ત્રોશ; એક ધણિને
ખટ ધણિયાણિ, એવા સુરા સાતસે ને છવાસ; સો સરદારે ઘઠ પે-
રશેરે, જીતિ પારચ પડવુંછે. અખ. ૨ પ્રેમ પલાણુ જ્ઞાન ધોડે ચડ્યો,
દોડો પકડ્યો સદગુરુ શબ્દનિ લગામ; એમ ખડગને સીલ સંતોષ અં-
કુક કરો, ભજનના ભડાકા આતમારામ; ધરમ દયા દાલ ગાલોરે,
નિરભે નિશાણુ અડવુંછે. અખ. ૩ સુરત નુરતને ત્રટ ત્રવેલી, તારિ
ઓર ન કિલે; તનમન ધન શુભ મંડલ ઉપર, દાસ ધીરા સુધા રસ
પીલે; રાય ધણુ રિઝેરે, ભજન વડે ભડવુંછે. અખ. ૪ પદ ૬. કર-
તાનો પંથ કરડોરે, ઉલટી અટપટી આંટી; સિર સાટાનો સોદોરે,
ઓઘટ ઘાટ ઘાડી ઘટા; હાસિ એલનો કામ ન હોયે હેમત વાલાનુ, એ
સુરાનો સંગરામ; સુરત નુરત સત્ય ગતિ વાલા જ્ઞાન, એમાં નોય કા-
યરનું કામ; અગમ પામે ઉડેરે, અલક્ષમાં લક્ષ ઓટી. કરતા. ૧
દેખાદેખો જોગ આરાધે, તાન વિના જોળયે તાલ; કઠણુ કુધ એ
સિંધણુ કેરું, પિયે સિંધણુનું બાળ; બીજી પીવા છડેરે, મિથ્યા એ
વાત ખોટી. કરતા. ૨ કાચના મંદિરમાં જેમ રવાનજ પેઠું, દીઠી પો-
તાનો દેદાર; પ્રતિમિય દેખાંતે કરી ગરજના, ભર્યાં રવાન હજાર,
અબ્યાસે અકલાણિરે, મદમાં ફૂટી ફૂટી. કરતા. ૩ મન બુધિ વાણિએ
મનમારે નાચે, ગુરુગમ જડે એ ધામ; અખડ અજર અમર અ-
વિનાશી, એ ઠરવાનો છે ઠામ; ધિરાનો સુખ સિંકુરે, રહ્યોછે ઘટ ઘટ
ગોડી. કરતા. ૪ પદ ૭. તણા ઓથે ડુંગરરે, ડુંગર કોઇ દેખે નહિ; અજ્ઞા
જ્યુથમાંહિરે, સમરથ ગરજે સહી. ટેક. સીંહ રાજમાંહિ ગરજના
કરેછે, કગુરી અગ રાજન; તલને ઓથે જેમ તેલ રહુંછે, જેમ કા-
જમાં હુતાસન; દધિ ઓથે ગ્રથજરે, વરતુ એમ છુપિ રહિ. તણા. ૧
કોહોને કહ્યે કુણ સાંભળે અગમ એલ અપાર; અગમ નિગમને
ગમ નહિ ધરની, એતો વાણિનો વિરતાર; એક દેશ એવારે, બુધિ

જનની બુધિ થકી રહિ. તણા. ૨ મન પવન જ્ઞાન ગતિ ન પોચે,
ત્યાં અવિનાશી અખંડ; સચરાચર ભર્યો ભરપુરણ, રચેછે કોટિ
પ્રહ્લાંડ; હામ નહિ હાલોરે, કાણુ એક માત્ર કહી. તણા. ૩ ગુરુ દેવની
ક્રિપા પ્રગટે, પોતે કરેરે પ્રકાશ; સ્વાસો દોરિ સાધન સાધિ, પોતે પો-
તાની પાથ; દાસ ધિરો કહેછેરે, જ્યાં ત્યાં તુહિ તુહિ. તણા. ૪ પદ ૯.
ગુરુ વિના જ્ઞાનિરે, સોતો નર અંધ ઠર્યો; દીપકછે ઘટમારે, જોતો
પર દારે ફર્યો. ટેક. ભેખ લિયો પણ ભેદ ન પાપો, મનમાં મેલ
ભર્યો; માલા તીલકનો પાખંડ રચિને, ફાકટ ફેરો ફર્યો; ગાયો ગ-
ળ્યો સ્વાદેરે, ભોજન ભક્ત ઠર્યો. ગુરુ વિના. ૧ પુજા કરે તેનિ પુંડ
નમુકે, આવ્રણમાં આવસ્યો; પર નારીશું પ્રિય કરીને, આપે અધમ
ઠર્યો; નંદા કરીનેરે, ઘટ કુંભ પુર ન ભર્યો. ગુરુ વિના. ૨ સદગુરુનિ
સેવા તજીને, ફુલનો સંગ કર્યો; મોક્ષ અમૃત પાન તજીને, વિશે
રસ માંહ ભર્યો; ભક્તિને ભટકેરે, પાપાણુ રૂપ ઠર્યો. ગુરુ વિના. ૩
માહાર માહાર કરીને માયા મેલી, દામ લેખ ન કરે; અણબાણુ
અણચિતવ્યું આવશે, તેહનો ભે ન ગણ્યો; લાલ કહે લુટાણોરે, વલાવો
સંતન કર્યો. ગુરુ વિના. ૪ પદ ૯

કુલ્યો શું ફરેછે રે, ભુલ્યો ભુડા ભવમાં પડ્યો; મનુષાદેહરૂપીરે, ખોયો
મણિ હાથે ચઢ્યો. ટેક. ડાહ્યો થઈ દુનિયામાં ફરેછે, તેમાં શું સરશે
તાહાર કાજ; સે નવ જાણે જાવું પલકમાં, ત્યાં ક્યમ રહેશે તારી લાજ;
તાહાર ડાપણુ તારેરે, જ્યારે જમ કરે ન ચઢે. કુલ્યો શું. ૧ વર્ણાગીમાં
વાટજ ઉઠી, નરક નિવાસી ઈર્ષો; મિથ્યા જનુનિ ભારે મારી, જન્મ
ધર્યો ન ધર્યો; માટે જીને જગીરે, અવશર આપિ અજ્યો. કુલ્યો શું. ૨
શું થયું ઘણી સંપત્તિ મેળવે, શું થયું મોટાં ઘર દાર; નિશ્ચિંત યૈને
પ્રહ્લ ભજ્યા નહિ તારે, ધિક પડ્યો અવતાર; ધિકજીવીત તારેરે, દેવે તુને
શાંનો ધજ્યો. કુલ્યો શું. ૩ સમગ્ર શિષ્યામણ્ય માહારી, મમતા મેહેલ પરિ;
સમરણ કચ પરિપ્રહ્લ પુરુષોત્તમ કેરું, સચ્ચિદાનંદ હરિ; તારે દયો જા-
ણોરે, સર્વમાંથી સરસ નિવડ્યો. કુલ્યો શું. ૪ પદ ૧૦. જંજળી જીવડ મુ-
ક્તિની જીતી ન જાણી, મીઠ્યા માયા અધ જળ સરખી મોહ ધરિને મા-
ણીરે. જંજળી. ટેક. ધામધુમ ધંધામાં ધાપો, ગોરીધરલાલ ન આપો;

આઓ તો પરમારથ કરવા, ઉલટો કરમ કમાયોરે. જં. ૧ વીશિ વા-
સના માંહે વીંટાયો, જ્યન વીંટાયો જાણે; મરતા સુધી કામ ન ખુટે,
મન બહુ લેઆ વાળેરે. જં. ૨ ઘાસી તીરે ગડે તન માંહી, એમ મન-
માની માયા; છેદે પણ છેટે નવ્ય થાયે, ક્યમ કાયાની છાયારે. જં. ૩
અવણુ દગ્ધ થયાં નંદા સાંભળી, નેત્ર દગ્ધ થયાં નીહારી; જીભ્યા
દગ્ધ થઈ જીહું ખાલી, સરવસ હીંચો હારારે. જં. ૪ પણ દગ્ધ
થયાં કરી પ્રતી ગ્રહ, પાય પદ્મ પર ચાલી; સુકીત બીજ બળી અયું
સરવે, ખેતર પડી રહું ખાલીરે. જં. ૫ રાગ દ્વેષ બરચા રહીયામાં,
આનેક દોષ ઉપજાયે; કલપ દ્રુમ ચીંતામણી સરખી, એવી પ્રભુની
ભક્તિ નમ્ર ભાવેરે. જં. ૬ રામ નામનું દામ ન મેસે, કામ આપણું
થાય; પ્રીતમ મન પરમોદ કરેતો, કોટી કલપના જાયેરે. જં. ૭ પદ ૧૧.
સંસારી જીવે હરિ સાથે હેત ન આણ્યું, મરતાં સુધી લોભ ન સુક્યો;
મરેનું તરીલું તાણ્યુંરે. સં. ટેક. પાંચ પચાસ પચાસ થયાં, તોહિ -હદે
સાન ન આણ્યું; અંગો અંગ સૌ સીધીલ યયું, તોહિ પ્રભુનું બજન
નવ ભાણ્યુંરે. સં. ૧ અંત સમે જે સાથે કારજ, તે શું હેત ન કીધું;
અત્ર રસને ઢોળી દેધને, જેર હલાહલ પીધુંરે. સં. ૨ માયા છાયા
એક ખરાખર, કાયા કાચની કુપો; કરવુંને કારવવું સરવે, સામલીયાને
સુપોરે. સં. ૩ જીવન મરણ હાથછે જેને, તેને ભાવે ભજીએ; પ્રીત-
મના સ્વામીને સેવો, અન્ય પદારથ તજીએરે. સં. ૪ પદ ૧૨. સંસાર માંહી
સોક મોહની માયા, કરવુંને અવતરવું મરવું; કરમ સંજોગ કમાયોરે,
સં. ટેક. અલપ જીવવું જંપ મળે નહિ, જીવ જંજળે વાહ્યા; પુન્ય પરમારથ
કાંઈ નક્ષત્રીધું, લાલસમાં લપટાયારે. સં. ૧ આશા ત્રણ તાપ ટળે નહિ, ધ-
ણું ધણીને ધાયા; માયા ઉપર મરણ ભમેછે, તેની ખંખર નવ પાયારે. સં.
૨ જે ઉગ્યાતે આયમ્યા, તે પુલ્યાતે કરમાયા; જે જનમ્યા તે જીવું જાણ્યા,
ભવમાં કાં બરમાયારે. સં. ૩ અત્યુ લોક આઓ તેને મરવુ, દલમાં
વિચારો ડાહ્યા; કાળ ચક્ર કોને નવ્ય મુકે, કુણ રંકને રોયારે. સં. ૪
શુદ્ધ ચિતે જે ભક્તિ કરશે, તે નર લાભ કમાયા; કહેછે પ્રિતમ કોઈક
ઉગરશે, જેણે ગોવીંદના ગુણ ગાયારે. સં. ૫ પદ ૧૩. હરી સમરણ
કરીશો, જ્યાંબગી જીગમાં જીવો; દેહતણો વિશ્વાસ ન કરશો, વાયે

હોલાય જમ દિવારે. હરી. ટેક. માંડે તાંડે એ અંધાંડે, સ્નાનવિના કેમ
 ટળશે; પ્રેમ સ્નાન પ્રકાશ થશેતો, અંતરજામી મળશેરે. હરી. ૧ થોડા-
 સા જીભાને કાળે, પેલા ગરવ ન કરીયે; લોહતણે ત્રાપે વળગીને, કેમ
 ભવસાગર તરણિરે. હરી. ૨ ધનદારા સુત કુટુંબ કખીલો, મીઠ્યા
 મોહ ચઢાવો; મારગ વચે મલેછ મળ્યા, જોણે વેઠ્યે ધાસ વઢાવોરે.
 હરી. ૩ સુરન સુતજી સેમલો, સેવે તેતો બુઝીભામે; તજી જાનહવિ
 ઝીલે ઝાઝવાં, તે ક્યાંથી સુખ પામેરે. હરી. ૪ અરક ઉછેરી અંબ-
 તાણું, કળ કુણ પામ્યાછે પ્રાણી; શ્રદ્ધકયા વિના કથનીતેતો, સૌ કહે-
 વાનિ કાણીરે. હરી. ૫ આપસ તાર નાર અંજલી, ઘડી ઘડી ઘટી
 જાય; અચેત પ્રાણીશું ઉંધેછે, કાળ નીરંતર આયરે. હરી. ૬ કાંણો
 કુંભ કરી જલ ભરીયે, કાણુમાં ખાલી થાયરે; સરીતા પુર વહે જમ
 વેગે, એમ આવરદા જાયરે. હરી. ૭ માટે હરીહરી કરજો સત્ય ઉ-
 ચરજો, અધરમથી ઓસરજો; કહે પ્રીતમ સતસંગ કરીને, સંસાર
 સાગર તરજોરે. હરી. ૮ પદ ૧૪. હરીજન નથી થયોતુરે, સોદને શુ-
 માનમાં ગુમેછે; વૈશ્વ નથી થયોતુરે, સોદને ગરવ કરેછે પેલા. ટેક.
 હરીજન જોઈ હૈયું નવ હરખું, નાદ્રવે હરી ગુણ ગાતાં; કામ દામ
 ચટકી નથી છટકાં, કોષે લોચન રાતાં. હરી. ૧ તુસંગે કોઈ હરીજન
 થયો હોયતો, તુ હરીજન સાચો; તારા સંગનો રંગ ન લાગ્યો, ત્યાંસુધી તું
 કાચો. હરી. ૨ પર ઉપગાર પ્રાંતી નહી તુજને, પરનંદા નથી ડરતો;
 વાહાલ નથી સામ્યદાનંદ સાચે, હોડેછે હુંહું કરતો. હરી. ૩ ભજના
 રૂઠ નહી મન નિશ્ચે, નહી હરીમો વિશ્વાસ; જક્ત તણા આસાછે જ્યાં
 લગી. જક્ત ગુરને તું દાસ. હરી. ૪ પરમારથથી પાછો ભાગે, રવા-
 રથ માંહાંછે સુરો; કેણી તેવી રેણી ન મળે, ત્યાંલગી તું અધુરો.
 હરી. ૫ આ કરવું આ ન કરવું, એમ સૌને સીક્ષા દેછે; એમાંનું તું
 નથી આવરતો, અનુચિત કરમ કરેછે. હરી. ૬ માટે મનતણા ગુર
 મન કરશે, તો સાચિ વસ્તુ જડશે; દયો કહે તુને કુખ લાગો પણ,
 સાચું કહેવું પડશે. હરી. ૭ પદ ૧૫. અથ રાગ સામેરી. હરીભજ
 હેતેરે અંધ અભાગીયારે, શુરે મોહો અણજીતા ભવનેરે નાટ; દિન
 અમુલકરે એજે વહી જાયછેરે, શું મુનષા દેહનિ ઉઠાડે વાટ. હરી. ૧

મોટપાણુ માન્યુંરે ક્ષાણુ ભંગુરે દેહનુંરે, એલો કાંય પત્રકમાં થાશે ભંગ
 સંસાર જીવોરે રંગ પતંગનોરે, એજે કાં ખુવો ઉતમ અંગ. હરી. ૨
 સ્વપ્નાતિ સંપતિરે જોતાં સમિધ જશ્વરે, દારા સુત બંધવ જાંયાં ધામ;
 અંતની વેળાએરે કોઈ નઈ કામનુંરે, ભવમાં ન જડે કોઈ હામ. હરી.
 ૩ નાય જાત્ય મેલીનેરે મન્ય માણે ધણ્યુરે, ચડી ગયું અહં મમતાનું
 માન; સંતનિ સેવાનેરે જાંતે જાણી નહીરે, તેણે થયું આત્મ કેરું
 જાણુ. હરી. ૪ માંડે માંડે કરીનેરે મનખો હારિયોરે, ચડી ગયું સં-
 ચત ક્રીયમાણુ બ્યાજ; હટવાડામારે સર્વે વગ્નુ હારીયોરે, જ્ઞાનવીના
 એકે ન સરીયું કાજ. હરી. ૫ કહે અખોરે હરીભજ પ્રીત્યશુંરે, કરીએ
 સદ્યુર કેરો સંગ; આનંદ સાગરે અંતર પ્રગટેરે, થાયે અનિદા
 કેરો ભંગ. હરી. ૬ પદ ૧. આવો રૂડો અવસરરે પ્રાણી તુને નહી
 મલેરે, પાખો મનપા જનમ અમુલ્ય; આતમ જ્ઞાન વિનારે એજે
 આપણ નિરગમ્યુરે. મુઠમતિ શિ કરે કુલ્યારે કુલ્ય. આવો. ૧ આજને
 ડાપણરે જુઓ ભવ કુપમારે, કરી ધણુ અન્યા અધર્મ અપાર;
 મુક્તિનો મારગરે શુદ્ધો સમજો નહીરે, મંદમતિ ઘણો થયોરે ખુવાર.
 આ. ૨ અમુજખ હોરોરે મુકી વારજો કાચનેરે, ચડી ગયો પ્રોક્ષ સ્વ-
 ભાવની આશ; નિયપણુ માનિરે પડ્યો નરક આણ્યમારે, જડી ગયો
 જીવપણુની જાજ. આવો. ૩ સંતની સંગતરે ધડીએ કરી નહીરે,
 ચડી ગયો દેહાભિમાનને ગર્વ; હરી હસ્તામલરે પાસે પ્રીછા નહીરે,
 હોયો કાંઈ મનખો મહા ધન્ય સર્વ. આવો. ૪ માંડે માંડે કરીરે મુવા
 ધણુ મેહમારે, અંત્યેરે કોઈ નઆવે કામ; મણીનિ વેળાયેરે કોઈ કોનુ
 નયારે, ન ભજ્યાહેતે આત્મરામ. આવો. ૫ કહુંછુ પોકારીરે સેજે
 સાનમારે, એછે મહાપદ મોટો વાટ; કહે અખોરે હરી અંતર પ્રગટેરે,
 ટળી જાયે દૂરઘટ માયા નાટ. આવો. ૬ પદ ૨. જાગોને જોતાંરે
 સપનું સમૈ ગયુંરે, પ્રગટ્યોછે પરમાત્મા પ્રકાશ; સદ્યુર દ્રષ્ટેરે હરી-
 વિના અન્ય નયારે, દિસે આ મિથ્યા માયા જાળ. જાગો. ૧ ઉલઝણ
 બાગારે મુજજી સેહેજમારે, મટી ગયા વાયક જાજના રૂંદ; સોહં સ-
 નાતનરે સખ ઘટ ભરી રહ્યોરે, વરસો અક્ષરાતિત આનંદ, જાગી. ૨
 ચોહોચિ ન સકેરે ખુદિ ત્યાંહાં બાપડીરે, મન વાણુથી વર્જિત વસ્તુ;

- યુગને સુક્ષ્મચરિ પર પરમાત્મારે, નિરાધારે નિર્ગુણ નિરમાહી તંત-
 જગી. ૩ સુન્યાતિતરે સુન્યમાં સોહામણોરે, ઝળકે તે તેજ પુંજ ભ-
 રપુર; આશ્વને ભિતરરે સમરસ રામમારે, રવિદાસ ત્રિલેખ દ્વિસીધુ નુર.
 જગી. ૪ પદ ૩ સદગુરે બોધ્યારે મુસ્તક કર ધરીરે, સેવક સાચિ
 માનજે સાખ્ય; પ્રગટ રહુંછુંરે તારા પંડમારે, દલમાંથી દુખધ્યા કાઢી
 નાખ્ય. સદ. ૧ આતંદ આણીરે અનુભવી ઓચરચારે, પાળો તમે
 પ્રેમિ જનસું પ્રીત્ય; જ્ઞાન વૈરાગીરે ભક્તિ રસ ભિટિયેરે, અંતર રાખો
 નરમજ રિત્ય. સદ. ૨ સાંજને સંતાપરે ખમયા બહુ રાખવીરે, સાધુ
 જનસું આધિનતા બહુ હેત; આજન્ને સમભાવેરે રેવું તારે રેણીયેરે,
 વસ રાખો જીભાઈદ્રી સમેત. સદ. ૩ જ્ઞાન ગંભીરરે મનમાં અતાઘ-
 છીરે, જો મન ગંભીરછે દરીયાવ; ઉલટાને લેરેરે ઘટમાં સમાવંચેરે,
 માન ગાલિ ટાળવો દેહનો સભાવ. સદ. ૪ દિઠિને અણદિઠરે કરે
 કોય અનુભવીરે, સમજીને સમાવ કરે કોષક સંત; તરવેળીમારે જૈને
 આગન કરેરે, અનહદ સાંભળે નાદ અખંડ. સદ. ૫ કઠણ વચનરે
 હેડે હરકત ધણીરે, મોતા મીઠા દલતા જીડા નાણ્ય; હરીજન હંસરે
 તેયા અગગા રહેરે. અવગણ કેના ન ધરે કાંત. સદ. ૬ તત્વના
 દરસિર આગે બહુ થયારે, તેતો કાંઈ નાણે હૈયામાં દોસ; મનકંમ
 વચનરે કોયને દુભિ નહીરે, તેતો નર જીવતા પામ્યા મોક્ષ. સદ. ૭
 હરીપ થાયેરે હરા હંત નીહાલતારે, જંગલ પુર્ણપદ પ્રકાશ; સાસોને
 મટેરે સાધુન સંગતેરે, બાણ ચરણે બાણ રવાદાસ. સદ. ૮ પદ ૪.
 ઓળખિને લેખરે અનુભવી આત્મારે, રમે તુનો છલગલ કરતો કાચે;
 મોટપણુ મેલીરે વહેતું તાહી એ વાટમારે. હરજીને ધરજે હૈડા માચે.
 ઓજ. ૧ ફરાફરાનિરે મુનસાદેહ મલવો નયારે, નરતુંતો માનજે નિરધાર;
 દિનદિન પ્રત્યેરે આયુષ ઓછો યાયછેરે, પછે તુને મરતા નૈ જાગે વાર.
 ઓલ. ૨ મગન થઇનેરે ગગનમાં ગાજજેરે, એમાં નથી કાયર થયાનું
 કામ; તનમન ધન લેઈજાયેરે તેને તું રોકજેરે, એતો મુરારુરાનો
 સંગ્રામ. ઓલ. ૩ ટલવું તો આપુંરે ગતવુંતો જ્ઞાનમારે, મળવુંતો મુકાવેરે
 મનનું માન; રણછોડ કહેછેરે પર ઉપગારનેરે, કોઈ કોઈ કિર્તન ધ-
 રજે કાન. ઓલ. ૪ પદ ૫. કેળુગ વિતારે ભુતળ ભટકતારે, હવેગુર

દયાકરો દુખ જાય; અનેકને વારે અવનીમાં અવતર્યો, પશુ પંખી
 કિટ પતંગ કહેવાય. કૈશુ. ૧ મધના ખીંદુનીરે કોય સંખ્યા કરે;
 ધરતીની રેણું કદિક ગણાય; નવખંડતરે તણાં લેખવેરે, મારા કાંઈ
 જનમ ગણ્યા નવ્ય જાય. કૈશુ. ૨ સાત સિંધુ જેટલુંરે પયમે પિધું
 હસેરે, માતા પયોધરનાં તન પાન; જલચર થલચરે એચર થૈ ફરચેરે,
 કાણુ એક ઠરો નવ ખેડો ઠાંમ. કૈશુ. ૩ ચાર ખાણ્યમારે જઘને અવ-
 તર્યોરે, હવે પાખ્યો મોધો મનુષા દેહ; ભમતાંને ભમતારે સદગુરુ
 ભિટિયારે, તેને ઉપજાવ્યું આત્મ તત્ત્વ સનેહ. કૈશુ. ૪ તરછોડ્યો તોરે ચ-
 રણ કમળચારિ, દેહપડે પાણુ નેહ નમ્ય જાય; પ્રિતમ ચર્ણેરે પ્રભુને
 આર્પયોરે, સનમુખ બાલ્યા સદગુરુચાય. કૈશુ. ૫ પદ ૬. આળસ
 આણીરે ઉદય માં અભાગિયારે, જાગીને જોને આવસર વિતી જાય;
 તુંતો નથી લેતોરે તારા મોહ પ્રમાદમારે; કાયાનેતો કાલ નિરંતર ખાય.
 આલસ. ૧ બાલાપણુ ગયુંરે ગયું જીવન જયારે. વજો તારા રહ્યા તે
 દિન જાય; નજરે દેખેછેરે જાતાં જીવ આવતારે, તોય તારા ચિતમાં
 ચિંતા નવ્ય થાય. આલસ. ૨ રેવાને રચેછેરે મંદિર માળીયારે, એ
 મહુ દેખત ભુલ્ય ઉપાય; સુરતર મુકારે સેવતુ શિમળોરે, તેમાં ફલ
 સું તર્વાળેરે થાય. આલસ. ૩ બણેબણે દારે પાખ્યો મનુષા દેહનેરે,
 હવેકાંઈ હેત હરીસું આણ્ય; ખારાંને વેપારે લાભ મળ્યો ખારનોરે,
 પ્રિતમ જો પરમારથ જાણ્ય. આલસ. ૪ પદ ૭. બ્રહ્મરસ પિતાંરે
 વિલમ ન કોજીયેરે, સમરણ કરને સ્વાસો સ્વાસ; આવોને સમયોરે
 ફરિફરિ નહી મળેરે, રદ્યે રાખજો દ્રઢ વિશ્વાસ. બ્રહ્મ. ૧ આજ
 કાલ કરતારે ચોપે તારે ચાલવુંરે, જઘને નવખંડમાં કરવો વાસ;
 કાયા કિટિનેરે યાશ ટેરી ધુણનિરે, કોય પ્રાણિ નહ આવે તારી પાસ.
 બ્રહ્મ. ૨ શરીર સમીનેરે ગાડિ થશેરે, ઉપરચ દોરાં ચરશે ધાસ;
 ગગન પવનરે પાક જળ પ્રચીરે, જો જોનો ત્યાં તેનો સમાસ. બ્રહ્મ. ૩
 કપટ તજીનેરે બળે બ્રહ્મનેરે, ટાળિ અનિત્ય વિષેની આશ; પરપંચ
 ટાળેરે પ્રમુ દરસન થશેરે, પ્રીતમ પ્રગટે જ્ઞાન પ્રકાશ. બ્રહ્મ. ૪ પદ ૮.
 ફરિફરિનેરે સીદપડે ફંદમારે, નિર્લજ નાક વિના નરે નીચ; સદગુરુ
 શાસ્ત્રનુરે કહ્યું નથી માનવોરે, કબુલિ તું કહ્યો કર્મને કીચ. ફરી. ૧

જુદા જગત તણારે ખેલને જોઇનેરે, મુરખ શું મનમાં મકલાય;
 જાંઝા છગદારે ઉલટ્યા અબનેરે, ગર્ધવ સ્વાન સ્વાદે ખાય. ફરિ. ૨
 ગોરખ ગોપિચંદ ભરથરીરે, ક્ષણમાં સર્વે સુખ કીધું ત્યાગ; કોહિને
 તેનારે રૂદ્ર કેવાં હથેરે, ધન્ય ધન્ય એ ધોરજ વૈરાગ. ફરિ. ૩ નાગરવેલ
 થકીરે જે નિપજે, તે પાન ચડેદથ વિદેશ; જડ રહે નિર્લારે ત્યાં લગી
 નીલાં રહેરે, પ્રીતમ પ્રીછજો એ ઉપદેશ. ફરી. ૪ પદ ૯. સદગુર સાથે
 રે ખાઇ મારે પ્રીતડીરે, સમજાવી સાન પુરણુ ખલ્લ ભેદ; ધારજને
 કારણુરે ખાઇ મારે સમ થયુરે, કરમ ભરમની કર્યો ઉછેદ. સદ. ૧
 તનમન સોખ્યુરે સદગુર ચરણુમારે, પ્રેમે પીઉજીને કીધા હાથ; ખાલ
 બીતરેરે રસીક વર રમી રહારે, નજર આગળથી નવ જાય નાય.
 સદ. ૨ અજાણુ હતી તે અનંત આવરણુમારે, સદગુરવે પડલ કિ-
 ધાં દુર; અહોનિશ ત્રિહુરે પ્રેમ આનંદમારે, જ્યાંહાં જોઉ ત્યાં હરિ
 ભરપુર. સદ. ૩ આપુ જુલીરે વસ્તુ વિદેહીમારે, પ્રગટીરે પુરણુ ખલ્લ
 દસાય; શુદ્ધ વિચારતાં જોહુનું તે રહુરે, અણુછતા રવિદાસ નિરંતર
 ગાય. સદ. ૪ પદ ૧૦. મનુષા દેહનું ટાણુરે કાલે તાં મટી જશેરે,
 ગરધવ થઇનેરે ગલીયુંમે ભટકશેરે; સાંજ પડે કોઇ નહ જરે સંભાળ,
 ઉકરડે ચડીનેરે ભું ભું ભુંકશેરે, શીર ધરશે વણુ તોલોરે ભાર. મનુષા.
 ૧ જાંઝ થઇનેરે ભોજા બહુ ઉઠાવશેરે, ચરવિ પડશે કાંકોલને કંધારથ;
 હાથી થઇનેરે ઘડનેતો ભિગશેરે, લોઢા કેરા ભલકા પડશે પાન્ય.
 મનુષા. ૨ ગૌ સુત થઇનેરે ઘણા આલા આંપશેરે, પંચીડો જોતાં નૈ
 આવે પાર; અંધારી ખાંધિરે ધાંણુમાં ધાલશેરે, ઉપર ખેઠો મુરખ
 દેશેરે માર. મનુષા. ૩ સ્થાવર થઇનેરે જંઘે મુસ્તક જુરશો, થાથો
 થાથો ભિન્ય ભિન્ય બહુ ઝાડ; ડાલેને ડાલેરે પંખી માળા ધાલશેરે,
 કાયા ઉપર બહુ પડશે કોહોવાડ. મનુષા. ૪ દાસ થોભણુ કેહેશેરે રૂ-
 ડી વિનતીરે, હરિગુણ ગાજીરે નરને નારચ; અવસર આવોરે ફરિ
 ફરિ નહી મજેરે, ઘેલા પ્રાણી જ્યમ ચેતાય તમ ચેત. મનુષા. ૫
 પદ ૧૧. સદગુર સાક્ષિરે અનંત કલપ તણારે, સદા સરવદા રહે સંગ
 અસંગ; ઉપજીને અર્પેરે વણુસે નહિ વાલમોરે, લખીતા લાલ અમુલ-
 ખ નંગ. સદ. ૧ હિંડુતો હિંડુરે નૈણાંનિ આગભરે, હેરંતો હેરેરે સન-

મુખ હોય; ખેલુંતો ખેલેરે ઉરધ ખેલમારે, અકલ કલિત એને ન સકે
 કોય. સદ. ૨ ખેલુંતો ખેસેરે ગ્રિથર આસન કરીરે, હસુ તો હરજી હ-
 સ મુકલાય; જમુતો જમરે હરિ આગળ થકીરે, અહોનિશ અડંગ
 ખડ નવ્ય થાય. સદ. ૩ સુતી સોડ્ય તાળારિ સુત્ય મંડલમારે, ઝલા-
 ખીંચ ઝલકે અપ્રમિત તેજ; અચત વરસેરે અનહદ્ય ગડગડેરે, મુંદિર
 સોહામણો સુખ સેજ. સદ. ૪ અદ્ધરસ ભેદેરે નિજ પ્રેમિ લહેરે, તત્વ
 દરસિ લહે સ્વે સુખ; રવિદાસહેતેરે પિયુમાંહે રહી રામિરે, મુંગો શું કહી
 દાખવે મુખ. સદ. ૫ પદ ૧૨. સુરિનર વંદેરે સીતલ સંતનેરે, જ્યેને
 અભ્યાંતર નહિ અભિમાન; સિલને સંતોષારે ગુરવા ગુરગમિરે, અડગ
 અખંડ નિરંતર ધ્યાન. સુરિન. ૧ શબ્દ રસાબારે નયણાં અચત
 બરધારે, કરચો જોણે રાગ દ્વેષનો નાથ; કરણાના સિધુરે નિરમલ નેહ
 બરધારે, સમ દ્રષ્ટી સમ પુરણ સમાસ. સુરિન. ૨ પાપ પુન્યરહિતરે,
 અદ્ધરસે બરચોરે, પાંચ પચ્ચિસને કિધાં ઝેર; માહા સુખ આપેરે સં-
 રવે જંતનેરે, નિર સંસય સંતને નહિ કહીં વેર. સુરિન. ૩ લ-
 ક્ષરપિરે આતમીક સંતનેરે, પિછયું જોણે પોતે પોતાનું પોત;
 જીવપણું જાલુરે આતમીક યદ્દરમેરે, સ્વેપરકાસિક અદ્વૈત ઉદ્યોત.
 સુરિન. ૪ તત્વ દરશિરે વસ્તુ સ્વતંત્રેરે, જ્યેમ બાંડ માંહી ત્રતિકા
 ભાસ; રવિદાસ સંત સેવેરે કોઈ અદ્વૈતપણેરે, પુતરપી ફરિ ન આવે
 અભવાસ. સુરિન. ૫ પદ ૧૩. હુંનહિ જીવરે હુંધધર નહીરે, હુંનહિ
 પંચતત્વની ભાત; હુંનહી ગુણરે નિર્ગુણ નેહરારે, માહારૂં રૂપ સદા
 સાક્ષાત. હુંનહિ. ૧ હુંનહી પરાપશ્યંતિ મધ્યમારે, હું નહી વેદ વૈષ્ણવી
 વાણ્ય; ચારેને દેહરે નહિ માહારે વિષેરે; માહારૂં તે પદ અચળ નિર-
 વાણ્ય. હુંનહી. ૨ હું નહી શબ્દ સ્પર્શ રૂપ રસ ગધમારે, હુંનહી મન
 બુધી માત અહંકાર, હુંનહી જાગરે સ્વપ્ન સુષોપતારે; હુંનહી તુરિયા
 આદ્યેચાર. હુંનહી. ૩ હુંનહી કરણમારે રેણી કહેણિ કરૂંરે, સહુનો
 પ્રકાસિક પ્રમાતમ રામ; સ્વર્ગ અત્ય પાતાલેરે વ્યાપિક સર્વમારે, હુંવિના
 કાલો નહી કોઈ કામ. હુંનહી. ૪ ધાતાવે વરતેરે વિતરિક ધામમારે,
 સોહંગ નિરાલંબ તુરિયાતિત; અણુછતો રવિદાસ ગેખિ ગેખ ઓ-
 ચરેરે, માહારે સ્વરૂપે દ્વૈત ન અદ્વૈત. હુંનહી. ૫ પદ ૧૪. પ્રભુને બજ-

સેરે પુરણ પ્રેમથુરે. ટેક. જે ચૈતન ધનરૂપ અપાર, સરવેને કાચેરે
 સધળે જાગતોરે; સાક્ષિ શુભા શુભ ફલ દાતાર. પ્રભુ. ૧ જીનેતું
 વિચારીરે જગ કરનારનેરે, જાંહાં ત્યાંહાં અંધકાં માયાં મારય; વેલાને
 ઝાલિરે જે સકતો નથીરે, તે ક્યમ વહે પ્રહ્લાંડનો બાર. પ્રભુ. ૨ પ્રભુની
 પુજાતોરે તે નરથી બનેરે. જે જીવત મૂતક યઈ રહેનાર; કોકને સાટેરે
 પુજેછે કોકનેરે, તુંતો અંધિર નગર સરદાર. પ્રભુ. ૩ છે પ્રભુ તુંયિરે
 તુજને દુકડોરે. તુછે અવળે મુખે જોનાર; મુખ નવ દિસેરે અવળે
 મુખે આરસીરે, ફાગટ કોણ સામો પોકારય. પ્રભુ. ૪ સદગુરે સરણેરે
 જઈ જાણે તું અરે, તોમન સંશય રહે ન લગાર; સમજે સાચોરે
 કરતા આવડેરે, જે સચ્ચિદાનંદ પ્રહ્લ વિચાર. પ્રભુ. ૫ ૫૬ ૧૫
 આ તન કેનુરે સંગે આલીયુંરે, મનમાં તુ જીને વિચારીને વિર; ભુપતિ
 કોટિરે ભુ ભેલા થયારે, અવતારિ ન ટક્યાં ધરિ ધિર. આતન. ૧ ક્ષણ
 ભયુરનારે પ્રતિમા પુજતારે, ક્યમ પતિ પામિય તું આ શરિર; અ-
 કરણ ખોદેરે કંહિણીયે કુપનેરે, તેનઅ ભાળે નજરેરે નીર. આ. ૨
 જગત પતિનેરે જીવે તુ ખોલીનેરે, તોતું પુતારાને ક્યાં ધિર; સાખન
 પામિરે સેવ્યે આક નેરે, કલપ લગે ભેળા થઈ કિર. આતન. ૩ સદગુરે
 કેરીરે સત્ય વાણી શુણિનેરે, તબ્બ કામદિક કુડામિર; ધરોધર ગોથારે
 ખાતો આલસિરે, ભજને તું ચિદધન નાથ ગંભિર. આ તન. ૪
 જેને ત્રાસેરે સમવર્તે સદારે, રવિ શશિ અનલય માદિ સમિર; તે પતિ
 સાચોરે સકલ લોકનોરે, છે સચ્ચિદાનંદ પ્રહ્લ અતીર. આ તન. ૫
 ૫૬ ૧૬ ભાગતી ભવેયેરે ભુંડા તુંશું મોહી રહ્યારે, પેહલા તાંઝે ધર
 ધરેણુ વિચાર; નાચિ નાચિનેરે નાચક યાકીયોરે, તોય નવ રોજિરે
 આ સંસાર. ભાગ. ૧ સગાને કુટુંબિરે મળ્યું સહુ કારમીરે, પેરેયાં
 તેણે સ્વારથ રૂપીયાં ચિર; અંગેને આબુષણરે પેરેયાં અતિ આપતારે,
 નીકળ્યાં છે કાચને કથીર. ભાગ. ૨ સરસ જોનારારે જીને ઉઠી
 ગયારે, દિધા તેણે સાચીડાને સાદ; ક્ષણક્ષણ વાગેરે માહાદલ ખો-
 અરે, ભાગ્યા જીને ભુંગલ કેરા નાદ. ભાગ. ૩ સાજન સંકેલારે
 સૌવે આપ આપણારે, ભેરડાતો પડાયેછે ભાગ; ખેળોને ખલકાવેરે
 કંકણ કર તાણેરે, જીવ જીવે નિકળવાનોરે લાગ. ભાગ. ૪ સુખડુંને

તારે સુખનંતર ચઢું, રહી એક કેહેવા સરખી વાત; રામકમ્પ પ્રભુરે
 જપો જુગતે કરીરે, હવે કુવો મુનષા દેહ પરભાત્ય. ભાગતી. ૫
 પદ ૧૭ સદગુરવે કહુંરે સંગ લે શ્રીહરીરે, એવું એવું વચન ચડાવું
 થીશ; ભમના બિંતરે ટળાવિચ માંહથીરે, સલંગ દિઠા જગમાં જુગ-
 દિશ. સદ. ૧ પરપંચ ટળતારે પિછું ન્યારે પાધરે, સધળે બ્યાપક
 મારોરે રામ; નેતિનેતિ શ્રુતિરે જેહેને અસ્તવેરે, તે પ્રગટ્યું સુખનું
 સુખધામ. સદ. ૨ નુન્યતા ગઈરે ને મારે હતિરે, હવે કોઈ નથી નંદવને
 જોગ; લહેરને સમુદ્રે એકરૂપ થઈ રમેરે, વગ્ન વિશ્વમાં બાળ્યું લોક.
 સદ. ૩ સુવ મણિરે જેમછે સુવમારે, તેમછે આતમા પંડ્ય પ્રજ્ઞાંડ;
 ઠામ ન ઠાલોરે કોઈ હરીવિનારે, વેદ બિદ બતાયો અખંડ. સદ. ૪
 ચરાચર ચૈતનરે પ્રજ્ઞ પુરી રહોરે, અકલ અખંડ અદ્વૈત અનંત;
 દેવા સાહેબરે એણિ રીતે સમજતારે, બાંત ટળી હવેછે ભગવંત.
 સદ. ૫ પદ ૧૮ પદ રાગ ગોડી. અગમ ભામ ગત ન્યારી, સંતો-
 બાઈ અગમ ભામ ગત ન્યારી; અસન માર જુગતસે બેઠો; સો
 લગિ ગગનસે તાલિ. સંતો. ૧ અનંપા જપ જપે સુખ પાવે, સો
 પ્રજ્ઞ અગનિ પરજારી; મન પવન સેહેજે ધર આયા, બપાહે અચં-
 બા. સંતો. ૨ ઉદિત ભાંણુ પ્રજ્ઞકોટી સિંધુનિ, સુખમણ સેજ મારિ;
 બઈ દેખ મગન તુરિયાપદ, નિરમલ જોત વિચારો. સંતો. ૩ નાત
 બાંત કુળ વર્ણબિદ, નાહિં સત સુકિત યતસારી; કહત કબિરે સતગુર
 કિપા તે, બઈ અલખસે પારી. સંતો. ૪ પદ ૧. સંતો બાઈરે સદગુર
 ભકિત જાણી, જાણી તેનેરે વખાણિ સંતો; કુટગયા પથરા પ્રગટ
 બઈ ગંગા, હો ગયા નવખંડ પાણિ. સંતો. ૧ એ પાણિમેં દો પરવત
 કુબે, સાગર લેરે સમાણિ; જલકી મછલિ ત્રોવરે ચઢિ બેઠી, બાલત
 અચત વાણિ. સંતો. ૨ મછલી હતી ત્યાંહાં મીતા મછલા, ગર્ભ રહ્યો
 વખાણિ; એક નારીયેં દો પુરૂષ જાયા, એક સિલ ફુળે જાનિ. સંતો.
 ૩ એકી નારીયેં સખ જુગ આયા, તાસેં ફિરમેં અકેલા; કહે કબિરે
 સોઈ પદ જુજે; સોઈ ગુરુ મેં ચેલા. સંતો. ૪ પદ ૨. અવસર બોહોત
 બજો મેરે બાઈ, મુનષા દેહ દેવતાકું ફુલબ; સોઈ તન તેજે પાઈ.
 અવ. ૧ છાંડ કપટ વિદ્યા પરપંચ, બેલિ દેને માંન બડાઈ, માત પિતા

સ્વારથકે લોભિ, માયા, જલ બંધાઈ. અવ. ૨ જખલગ જરા નિકટ
નહિં તેરે, લે યુર જ્ઞાન ભલાઈ; સાધ સંગત મિલિ બળે ભગવંતકું,
સોઈ સકલ સુખદાઈ. અવ. ૩ કેત પોકારી ચેત નરે બહેરે, સોઈ
તનતે જોગ માઈ; કહત કબિર કાયા કાચકે કુંપો, વિનસતાં વેરન
લાઈ. અવસર. ૪ પદ ૩ તન જોળે મેરે ભાઈ, સુરત ધરી તન
જોળે મેરે ભાઈ; તન જોળ્યા વિના પરલે હાવેગી, જીવ જમરા
લે જાઈ. સુરત. ૧ સાચિ કહુંતો સખ જીગમારે, જીગ જગત તિયાઈ;
કોટિક વૈદ મિલેજી સ્થાનકું; પુંછ ન તજે ટેડાઈ. સુરત. ૨ આગે
આગે પંડિત પિછે, પિછે દુનિયાં બડીબડી બેર ચલાઈ; સખજીગ
ગયા મોહી બડારે, અંદેસા ખખરે કાહું કિન પાઈ. સુરત. ૩ એક
દો હોયતો કઈ સમજાવું, જીગસે કહી નહી જાઈ; કહત કબિર
સમજ મન અપના, બકબક કરેરે બલાઈ. સુરત. ૪ પદ ૪

સંતો બાઈ રામ રમે જીગ સારા, યુરગમ જ્ઞાને સુરતામાં બારિ; સો
ઉતરેચા બવ પાર. સંતો. ૧ નાદિ બાદિ ગુણિ ગવૈયા, કવિ કળા રસ
કેતા; વંચક પુજક સેવક સાધક, કોય નહિ બ્રહ્મવેતા. સંતો. ૨ જગત
જગતકા કલ્પ ન દેખે, બ્રહ્મવેતા સત સોઈ; આર સકલ વાતનકે
રસિયા, ટળે નહિ દુબ્ધ દોષ. સંતો. ૩ પુરણ બ્રહ્મ સકલ પરિપુર્ણ
સકલ ભાવ હરિ રાયા; વેતા જીગમાં કોયક આધા, વિરલા જનુનિને
જાયા. સંતો. ૪ જોસે અસીકાષ્ટકે સંગે, નિકસત ધુવા સોઈ; ક્રિટ્યા
ધુવા ફેર અસિ ન પાવે, કથિ કથિ ગયે સખ કોઈ. સંતો. ૫ દેહકે કત
કલજલ તીરે, કુખ રહ્યા જીગસારા; બ્રહ્મ દરિયામે વિરલા ઝિલે, સોઈ
અખારે સો નરા. સંતો. ૬ પદ. ૫ તું તારી જાત જાણેતો, વાર જાત
જાણ્યા વિના; જોજો કરવુ નઈ ઉગરે તે સાર. તુ તારિ. ૧ ધુતારાથી
નવ ગ્રહે, નિચ નક્ષેત્ર માલ સર્વેહેકા; ફરેસિ સુમાર ચક્ર પાંખડિયાં,
તે પદ દિસે ધર બેકા. તુ તારિ. ૨ જોગ જગન જપતપ તિર્થ કર-
તાં; બલો બાવિષ આ ભવમાં; પુર્ણ પદનિ પ્રાપ્તિ પાંખે, યયો પન-
રને નવમાં. તુ તારી. ૩ રાજ ભ્રષ્ટ યયો કોય રાજન, પારકી વરતે
વર્તે; કુળ કિયાથો પાછો પડિયો, અનપદને આચરતે. તુ તારી. ૪
જો જાણતો જાણે મનવા, સકલ અર્થનો એ છેડો; અખા અંત

એણિપેરે આવે, કાલ જાલ નિમેડો. તુ તારી. ૫ પદ ૬ સંત સમા-
ગમ કિન્ને સંતો બાઈ, સંત સમાગમ કિન્ને; મનક્રમ વચ્ચે શુદ્ધા
જીગમે, પ્રેમે માહા રસ પિન્ને. સંતો બાઈ. ૧ સંત સમાગમ સંસે
બાશે, જીવપણુ ટળી જાય; માહા મુખ નિર્મળ નિજરૂપ પ્રગટે, હરી
હસ્તામલ યાય. ૨ સકલ તિર્થ સદગુરને ચરણે, પાપ તાપ ટળી જાય;
જાય બાગે જાય રોગનો બારી, જો સંત સાગરમાં નાય. ૩ જો યસ
તપ નહી આવે, સદગુર કેરા ચર્ણ મોહાત્રગ જળમાં ધણું વેતો,
પામ્યો જનમને મર્ણુ. ૪ કહે અખો સદગુર સંગ મોટો, કોઈ અધિ-
કારી સંત પામે; જીવપણાનું જોખમ બાગે, લક્ષ્યોરાશિ દુઃખ વામે.
૫ પદ ૭ પુર્ણબ્રહ્મ અવીનાસી, નર તુ પુર્ણબ્રહ્મ અવિનાસી. ટેક.
૫૮ ઉરમને વિકારાદિ ષટ્તે, એ થકી રહેજે ઉદાસી. નર તુ. ૧
કોટિ બ્રહ્માંડાધીશ નિરાકતી, તે તુ સ્વયંપ્રકાસી; અક્ષરાતિત અક્ષ
રનો સાક્ષી, દ્વંદ્વપણે નવ લગાસી. નર તુ. ૨ મુખ માયા ચિદશકિત,
એ કારણ તે તારી છે દાસી; એવા રૂપ સનાતન વિસારી, માનિ તે
જમની ફાંસી. નર તુ. ૩ ચારખાણ ફુંક નર્ક અઠાવિશ, ધર્મરાય
ભેભાસી; માત બાલ કેને હાઉ બતાવતી, છાંનો રાંખે કરી દાસી.
નર તુ. ૪ એવાતે સ્વર્ગ નર્ક મુખ દુઃખ છે. એવી તુ જાણુ ચોરાસી;
તારો ભાસ કુટ્યો વુંજ માંહો, તુ સચ્ચિદાનંદ વિલાસી. નર તુ.
૫ ત્રિગુણ ત્રણ ગ્રંથિ સંગ અંધો, થયો ભુતલનો વાસી; માત પિતા
કુલ કુટુંબ સનેહી, માનીનતામાં સામી. નર તુ. ૬ ગ્યાંલગ નામ
રૂપાદિક બાશે, બારરાસી નામરાસી; રામદાસ નહી એનો તુ સંગી,
સદા અસંગ નિરાસી. નર તુ. ૭ પદ ૮ રાગ બેહાગ. સોઈ પદ કોન
બતાવે ગુરૂ જિના, સોઈ પદ કોન બતાવે; પદ પહીચાને મગન
બયે, જેનર સો કરી બવજલ નાવે. ગુરૂ. ૧ ગ્રાહે નહી જપ તપ
તેસો પદ, તિર્થ વરથ નહી આવે; શુદ્ધ વિચાર સાંન સંતનકી, આ-
પાપર બિસરાવે. ગુરૂ. ૨ સોપદ ચાહત હરી હર, અજસો સેસ
સદા જસ ગાવે; સિધ સાધક સાધે પુનિ કાયા, ગુનકે પાર નજવે.
ગુરૂ. ૩ ચિતવત ચિત અચેત હોઈ જાવે, ચર અચર ધર કાવે; હલા
બોલ પદ મધ્ય સોનારા સરવરૂપ દરસાવે. ગુરૂ. ૪ પદ ૧ જ્ઞાન

કલા અતિન્યારી, સખનતે જ્ઞાન કલા અતિન્યારી; જાકું નેતિનેતિ
કહતહે, સુરતિ સોધરે લિતા વિચારી. સખનતે. ૧ આર વેદ અતુરદસ
વિદ્યા, સોસખ રહારે કુંવારી; ગુનકે જ્યોત રહી ઉરઉરે, અહંતા પરી
મન્ય ચારી. સખનતે. ૨ પઢે પઢાવત વેદ વ્યાકરના ધર્મ કર્મ અ.
ધિકારી; તામે ઉરઝ રહે ઉર અંતર, નાંકોઈ તોલ હમારી. સખનતે.
૩ એહીઅવાચ્ય અણુલિંગિ અનુભવ, જગત નિંદ્રા ટાળી; સાક્ષિ
સો નારા પંચ પંચનકો, સર્વાતિત નિરધારી. સખનતે. ૪ પદ ૨
મો સરપે જુગ ડસિયો, સંતો મો સરપે જુગ ડસિયો; જ્ઞાનિ પંડિતકું
પેહેલેરે આયા, ઝેર ઉતારણ ધસિયા. સંતોમો. ૧ ગારડીકું આયે
વિષકિ લેહેરયું, સખ દનીયાકું રિજવે; ધેન બપો નર બરમે બુલ્યો,
સખ મિલિ એક અખાડે. સંતોમો. ૨ વાપ્યો ઝેર નખસિખ માંહી,
નાડ સખનકી ટુટી; બાવ બરોસો નૈ સદગુરકોતો, પકડી નસક્યો નિ-
જબુટી. સંતોમો. ૩ સોહં જુટી સકલ સિરોમણ, સખકા ઝેર ઉતારે;
જનક સનક સુખ દેવે પાછ, જગત દ્રષ્ટમાં નાવે. સંતોમો. ૪ આ-
તમ જ્ઞાન વિતા સખ ચોલે, જતી સતી તપસિ સંન્યાસી; કહે અખો
તમે રામને સમરો, પદ જુવોને તપાસી. સંતોમો. ૫ પદ ૬. આનંદ
કો ધર પાપો, અખ મોય આનંદકો ધર પાપો; જળતે કિપા બધ
સદગુરકિ, નિરભે નીસાન બજાયો. અખ. ૧ કાંમ કોધકિ કુટી
ગાગરીયાં, ત્રણાકો નિર બહાયો; તજી પરપંચ સકલ જુગ જીવો,
ગુર અરણે ચિત લાયો. અખ. ૨ પંચ તત્વકી આતન ગોદડી, સુ-
મર્તાકો ટોપ બનાયો; હદ ધર છોડી બેહદ ધર આયા; ગગન મંડલ
મક છાયો. અખ. ૩ એત દિવસ નહી જાં રજનિ, ત્યાંહાં મોય લા-
ડ લડાયો; કહત કબીરે પીયાજીકે પ્યારે, પ્યારે પિયા મન ભાગે. અખ.
૪ પદ ૪. હોત આનંદ આનંદ બજનમે, હોત આનંદ આનંદ;
પ્રપત બુંદ અમિકે બદલા, ભિન્નેગા કોઈ સંત. બજન. ૧ અગ્રભા
સંત તકી નદિયા, માનુ અઠારે ગંગ; કરી અરનાન મગનહોઈ બેઠે,
અડત સખદકો રંગ. બજન. ૨ પિવત સુધા રસરેત નામ રસ. સુવત
અમિકે બુંદ; રોમ હીરોમ અમૃતસે ભિન્ને, પારસ પરસેઅંગ. બજન. ૩
સ્વાસા સાર રચ્યો મેરે સાયબ, જાંહાં નઈ માયા મોહંગ; કહત કબીર સુનો

ભાઈ સાથે, જ્યોતે સોહંગ સોહંગ. ભજન. ૪ પદ ૫. અગમ તિર-
 થકું ચલનાં, હે મન અગમ તિરથકું ચલનાં; કાયકુદોડ કરે મન મેરા,
 એર તિરથ સખ બ્રમના. હેમન. ૧ ગાજ બિજ પવન નહીં પાણી,
 વના વાદલ નિરે ઝરનાં; નિરમલ બુંદ વરસે અખંડ ધારા, સોલ
 જલ ધરણી નહીં ગલના. હેમન. ૨ શંકરદત ગોરખનાથ સરખે,
 સોઈ સરોવર ઝલનાં; ઓવર પાળ વિનાઈ ને પાણિ વિનાઈ, બ્રહ્મ
 ઘાટસે મિલના. હેમન. ૩ સાધોઈક સંગતે ગુરૂ પરતાપે; રેના સા-
 યખજીકે સરને; કહત કબીર વિવેક વિચારે વિના, અસંખ્ય જીગ
 અવતરનાં. હેમન. ૪ પદ ૬. નિરગુન જરી લક્ષ આપે, જીનકુ
 નિરગુન જરી લક્ષ આપે; પોયણ પેડ વસે એક દાદુર, વાકો મરમ
 નપાવે; કમલ કુલકો મધુકર ભોગી, સો જોજન ચલી આવે.
 જીન. ૧ કાજી હાય દુરાન નવાયે, યુલા બાંગ નલાવે; વેદ છાંડકર
 જન્ય વિષ્ણુ, જન રાજકું રાજ નભાવે. જીન. ૨ સમ દમ સળ
 ચતુષ્ઠે સાધન, સમ ભોમિકા જીકાવે; રત્ન લોક પાતાલ વૈકુંઠ પદ,
 સો સુખ જરી નહીં પાવે. જીન. ૩ અઠલ આસન જોગવૃત સંજમ,
 સુખમાં ધ્યાન લગાવે; ખટ ઉરમિ પાખંડ છાંડકે, જોતમે જોત
 મીલાવે. જીન. ૪ કરવિન તાલ પખાજ વાજે, વિન રસના ગુન
 ગાવે; કહત કબીર એ શબ્દ અનહદહે. સમરથ ગુરૂ સમજાવે. જીન.
 ૫ પદ ૭. ગુરૂજી મિલે બ્રહ્મ જ્ઞાની, અખ મોય ગુરૂજી મિલે બ્રહ્મ
 જ્ઞાની; જ્યોતે ક્રિપા ભઈ સદગુરૂકી, ગગનમાં સુરતાઠેરાની. અખ.
 ૧ કબુદિ જરાય કર્મમેં કજરા, ભઈ પ્રેમ રસ સ્થાની; એસો વ્રેહ
 જગાયો બેહેની, તખ પિયાકે મન માનિ. અખ. ૨ સેજ સંધારે
 સમતાકો ચુરો, નરત સરત ભઈ રાનિ; શિલ સંતોષકે કુંગનાં ચેરે,
 હૈરહી મત્ત દિવાની. અખ. ૩ એસા પીયા હમ કબહુ ન દેખ્યા,
 સુરત દેખકે લોભાનિ; કહત કબીર પાયા ગુરૂ પુરા, તનકી તપત
 બુઝાનિ. અખ. ૪ પદ ૮. ધર કર્મ દરીયા માંહી, માંછલી ધર કર્મ
 દરીયા માંહી; છિલર જળ દો દિનકા વાસા, અંતે તું કાંહાં જાઈ.
 માંછલી. ૧ જાલ નહીં ત્યાં દિમર નાંહી, નહીં ધુપ અર છાંઈ;
 અમર ઠોર મરણા નાંહીં કબહુ, ત્યાંહાં ઉતપતી પરલે નાંહી. માં-

-છલી. ૨ ઘેરા જળ અતી શાબન લાગે, અંતે તાતા નાંહી; અં-
તકિ બેરીયાં ફેર પીછતાયોગે, જેસિ ફુફેરી છાઇ. માંછલી. ૩ સખસે
બડા સખડકા ટિકા, સર્વ સુખ હેતા માંહી; કહત કબીર સુનો બાઇ
સાધુ, ગ્રહે સમૃતકી બાંધ. માંછલી. ૪ પદ ૯. મોહન લાગત પ્યારો
રાણાજી, મોહન લાગત પ્યારો; જીનકી સતાયે હાલત ચાલત, બોલત
પ્રાન આધારો; જીનકી માયામેં સખ જીગ મોયો, સો નિજ પુરૂષ હે
ન્યારો. રાણાજી. ૧ તુમને કહે અરધંગા મેરિ, સોહી લગાયો મો-
હીકારો; કોટી બ્રહ્માંડમેં બાપિ રહ્યોહે, સોઈ નિજ પુરૂષ હમારો.
રાણાજી. ૨ પાટ પિતાંબર મોતનકી માલા, વાપર આગહી જરો;
તિલક છાપ તુલસીકી માલા, સાધુ સંગત નિસ્તારો. રાણાજી. ૩
તુમહી જીઠે અમહી જીઠે; જીઠી રાજ પસારો; સ્ત્રિ પુરૂષકો સમંદ
જીઠો, કુટ્યોહે હૈયો તિહારો. રાણાજી. ૪ મિરાબાઈ કહે પ્રભુ ગિરધર
નાગર, આનાકો બરજ તિયાંરો; હરીકિ ભક્તિ વિના પત્ર એક વિતે,
ધિક મનખા અવતારો. રાણાજી. ૫ પદ ૧૦ રાગ જંગલો. જનુની
જીવેરે ગોપિ અંદનિ, પુત્રને પેરાવ્યો વૈરાગજી; ઉપદેશ આપ્યો એણી
પેર્યનો; લાગ્યો સંસાર આગજી. જનુની. ૧ ધન્ય ધન્ય માતા ધૃતણી,
કહ્યાં કહણુ વચનજી; રાજ સાજ સુખ પરહરી, વેગે ચાલ્યા વનજી.
જનુની. ૨ બહારે ત્યાગ બરધરી તણો, તજી જેણે સોલસેં નાર્યજી;
મંદીર ગ્રંથાં મેલિકરો, આસન કીધાં બાહારજી. જનુની. ૩ ઉઠી
ન સકે એક ઊઠીયો, બહુ બોલાવ્યો બાજનજી; તેનેરે દેખિને ત્રાસ
ઉપન્યો, બિધી ફકીરી છોડ્યા ફંદજી. જનુની. ૪ એવા વૈરાગવંતને જાઉ
વારણે, બિજા ગયા અનેકજી; બહારે ભુંડા અવની ઉપરે, ગણતાં
નાવે છેકજી. જનુની. ૫ ક્યાંહાં ગયુ કુળ રાવણુ તણું, સગર સુત
સાઠ હજરજી; નરહું નાણુંરે રાજ નંદનું, સરવે સુપના વેવારજી.
જનુની. ૬ એવા છત્રપતી કંઈરે ચાલી ગયા, રાજ મુકાને રાજનજી;
દેવરે દાનવ માનવ મુની, સરવે જાણો સુપનજી. જનુની. ૭ સમજને
મુકોતો સાઈ ધણું, જરેર મુકાવશે જમજી; નિરુકાનંદ કહે નહીં મરે,
સાચુ કહું સમ ખાઇજી. જનુની. ૮ પદ ૧ જંગલ વસાયોરે જોગીયે,
તજી જેણે તનડાની આથજી, વાત નબ ગચેરે આ વિચની; આ-

ડોપાર ઉદાસજી. જંગલ ૧ સેજ પલંગમાં પોઢતા, મંદીર ઝરૂંખાં માંયજી; તેને નહીરે તણુ સાથરો, ખેઠા તરે તળે છાંયજી. જંગલ. ૨ સાલ દોસાલા ઓઢતા, જીણા જરકશિ જામાજી; તેણે રાખી કંથા ગોઢડો, સહે સિર સીનને ધામજી. જંગલ. ૩ બાવતાં બાજન જમતા, અનેક વિધીનાં અજજી; તેરે માગણુ લાગ્યા ટુકડા, બિજા ભુવન બાવનજી. જંગલ. ૪ હાંજી કેહેતાં હજાર ઉઢતા, ચાલતા લથકર લાવજી; તે નર ચાલ્યા એકલા; નહી પેજારાં પાવજી. જંગલ. ૫ રહેાતો રાજી રસોઈ કરે, જમતા જાવા જોગી રાજજી; ખિર નિપાવું ક્ષણ એકમાં, તેતો બિજાને કાજજી. જંગલ. ૬ અંન કારણ ઉભો રહે, કરિ એકની આશજી; તેરે જોગી નહી બોગી જાણુવો, અંતે યાય વિનાશજી. જંગલ. ૭ રાજ સાજ સુખ પરહરી, જોજન લેશે જોગજી; ધન્ય દારામાં તે નહી ધસે, રોગ સમ જાણે બોગજી. જંગલ. ૮ ધન એ ત્યાગ વૈરાગને, તજી જોણે તનડાની આશજી; કુહરે તજી નીસ્કલ થયા, તેનું કુલ અવિનાશજી. જંગલ. ૯ પદ ૨ ત્યાગ નટકેરે વૈરાગ વિના, કરે કોટી ઉપાયજી; અંતરે જાંડી ધજા રહે, તેતો ક્યમે ન તજાયજી. ત્યાગ. ૧ વેસરે લીધો વૈરાગનો, દેશ રહી ગયો દુરજી; ઉપરતોરે આહો અપો, માંહી મોહ બરપુરજી. ત્યાગ. ૨ કામ ક્રોધ મદ લોભનું, જ્યાંલગી મુળ નજાયજી; સંગ પ્રસંગે ઉપજે, ઇંદ્રિવિષે આકારજી. ત્યાગ. ૩ ઉમ્મરતે અવની મધ્યે, મિજ નમ્ર દિસે બાર્યજી; ધન વરસે વન પાગરે, હમ ઇંદ્રિવિષે વિકારજી. ત્યાગ ૪ ચમક દેખિ લોહ ચળે, ઇંદ્રિવિષે મંજોગજી; અણુ ભેટો અબાવછે, ભેટયે બોગવશે બોગજી. ત્યાગ. ૫ ઉપરત જોને અંતર ભજે. એમ નવ સરે અર્થજી; વંઠયો વણા મમથી, અંતે કરશે અનર્થજી. ત્યાગ. ૬ ભ્રષ્ટ થયો જોગ ભોગથી, જ્યેમ વણસ્યુ દુધજી; ગયુંરે વ્રત માંજાણથી, આપે થયુંરે અશુદ્ધજી. ત્યાગ. ૭ પલમાં જોગી પલમાં ભોગીયો, પતમાં ગ્રહરથને ત્યાગજી; નિરકુલાનંદ કહે એનરનો, વણુ સમજ્યો વૈરાગજી. ત્યાગ. ૮ પદ ૩ હું બહીહારીરે એ વૈરાગને, ઉપયો જોને અંગજી; આદ લોકજે અવરધા, નગમે કોયનો સંગજી. કુંબ. ૧ સુખ નર્મ છેરે

સંસારનું, સમજે સુખ સમાનજી; વાત ગમેરે વૈરાગી, તન સુખનો ત્યાગજી. હું. ૨ દુખિ દેખિ આ દેહને, રહે રાજી મંનજી; અન-
રથનુંરે આ ધરછે, જાણિ નકરે જતનજી. હું. ૩ રાત દિવસ રૂઢિયા માંહી, વરતે એમ વિચારજી; આહું કુંણને કહાં જામશ,
કરું તેહનો નિરધારજી. હું. ૪ કરુંરે ઉપાય હવે તેહનો, ડોલિ દેસ વિદેશજી; કોયરે ઉગરે મુને કાળથી, સોપું તેને સીસજી. હું. ૫
રહે આતુરતા અંતર ઘણી, દેખો દેહ અનિતજી; સુખ નમાને સંસારનુ, નકરે કોઈયું પ્રિતજી. હું. ૬ એવા વિચાર આઆ વિના, નહોય તન સુખ ત્યાગજી, ઉપરનો જાગેરે લજમણો, વગુણો સ-
રખો વૈરાગજી. હું. ૭ હરી ગુરુ દેવે દયા કરી, આપ્યો એજ વિચારજી; નિમ્કુજાનંદ કે નીસંખ થૈને, સેજે તરીયા સંસારજી. હું. ૮
પદ ૪ રાગ પરજીયો. ગોવીંદ ગોવીંદ ગામ્હ લેરે, જગ્ગ લગ ઘટમાં પ્રાણ; આ જીગ જીકો જાણુજે, જેવો સપન વિજાસ. ગોવીંદ. ૧
અમરત પીતાં ન કીજયેરે, કાંઈ આગસ અંગ; કોય સમે આવી મલે, મગ હરેમાં ગંગ. ગોવીંદ. ૨ આકડે અંગ કૂળ ઉતરેરે, કાંઈયે રૂડે અનારે; હસરે સુર તરે જામિયું, મહા ભાગ અનુસાર. ગોવીંદ. ૩
લક્ષ્યોરોસી જાતનારે, ધર્યા બહુ અવતાગ; ફુલ્લ દેહ પામ્યો માનસી, માહા મુકિતનુ દ્વાર. ગોવીંદ. ૪ તોહિ તુ સમજ્યો નહારે, મન મુઠ ગુમાર; પ્રિતમ પ્રભુને સંભારજે, નીત્ય વારમ વાર. ગોવીંદ. ૫ પદ ૧
રામ સુધારસ પીજયેરે, આ અવસર સારે; જગકે મોતી પરોષ લે, પછે ઘોર અંધાર. રામ. ૧ જે વાતે ઝાકઝ ઝાંઝવારે, તેવો આ સંસાર; દિસેછે તે કાર્યમુ, નહી વણસતાં વાર. રામ. ૨ કાયાજ કુંપો કાચનોરે, કમકે ઢળી જાય; જગત ચલેણુ કાલનું, નિસવા સુર ખાય. રામ. ૩ માયાજ મિઠી મોહનારે, જેસી મિસરી ખાણુ; જોતાં વગોયો જીવને, કીધો જીગમા ભાંડ. રામ. ૪ અંતરજનમી ન ઝો-
જખ્યોરે, સચરાચર સોય; પ્રિતમ રાખ હરો ભાવના, આવાગવન ન હોય. રામ. ૫ પદ ૨ જોને વિચારી તું જીવડારે, માથે મરણનો માર; આજ કાલ ઉઠી ચાલવું, મુકી સહુ સંસાર. જોને. ૧ મુંકરવાને આવીયોરે, સો કીધો ઉચાર; મુંસરવાલે ઉગરું, મન કરેને વિચાર.

જીને. ૨ જોએ ખરચ કરી દેખતારે, પડ્યા મહા જલ પાપ; કરમ
કરોલિયાની જાળમાં, બંધ્યો આપે આપ. જીને. ૩ જ સરણે ગુર
સંતનેરે, તેથી ટળસે તાપ; ક્ષણમાં તે ખીંદી તાપશ્યે, પરવત સમપાપ.
જીને. ૪ જોમ જાણો તેમ રાખજોરે, હરી બાંનાની લાજ; પ્રિતમ
પતીતને તારવા, થાવો સાવધાન આજ. જીને. ૫ પદ ૩ હરી સમ-
રણ કર હેતમારે, ચિતમાં ચીત ચેત; આ અવસર ચેતો નહી,
મુખમાં પડી રેત. હરી. ૧ કાયાનું કાંઈ ન નીપજોરે, મુકી મિથ્યા
હંકારે; તનનાં તે તણ વાંનાં થયે, કિટ વિટકે છાર. હરી. ૨ રક્ષા
નકોય રેસે નહીરે, સંધિ સુરજ વંસ; ખડ ખડ કરતાં ખપી ગયા,
કહી કૌરવને કંસ. હરી. ૩ જોનો તે મુજસ સંસારમારે, તે નર અમર
જાણ; પ્રીતમ એમ પરમાણુજે, હરી હયામાં આણુ. હરી. ૪
પદ ૪ હેતે હરી રસ પીજીયેરે, ઉર આણિ આનંદરે; ત્રિવંધી તાપ
નીવારંધિ, ગુણ ગાઢયે ગોળંદરે. હેતે. ૧ કકણ મોટછે કાળનીરે,
મરણ મોટરી ધાત; એમાંથી કોઈ નવ ઉગરે, મોટા છતરપતિ રાતરે.
હેતે. ૨ જોવા ધુમાડા બાચકારે, હાય આવે નકાંઈ; માંડેમાંડે
મિથ્યા કરે, સમજી જીવો ઘટ માંઈ. હેતે. ૩ માલિ વેડે ફુલ વા-
ડિયોરે, કલીયો કરે વીચારરે; આજનો વારો એહનો, કાલ આપણે
સીર મારરે. હેતે. ૪ મરનારાને શું રૂવોરે, રોનારા નથી રેહેનાર;
જનમાતે સરવે જસે, જસે જડ નારી સોત- હેતે. ૫ ધીરો ફરે
રંગ રેલમારે, ફરે દિવસને રાત; હું માંડે મુકો પડે. ઝાલો સાધુમો
સાથરે. હેતે. ૫૬ ૫ રામ સુધારસ પીજીયેરે, આવો અવસર જાય;
મનષા દેહી મુઘા મુલની, જીને સુરીનર ચાય. સમર સમર રૂડા
રામને. ૧ કહી ડાટયા કહી બાળીયારે, દીઠા આંખે અપાર; કહિ
આધા કાગ ફુતરે, ગયો સહુ સંસાર. સમર. ૨ આજ કાલ દિન
પાંચમારે, નહી રહે નીરધાર; ખોટો કલેવર કારમું, તેનોતે સો હંકાર.
સમર. ૩ માત તાત સુત કામનીરે, પશુ ધનને ધામ; રણ સંમંધે
આવી મધ્યું, તારે નહી આવે કામ. સમર. ૪ સ્વારથનું સર્વ કોય-
છેરે, તારાં ભગની ભાત; સાચુ નથી તણ કાલમાં, તાંડે જીવુંછે
નાત. સમર. ૫ પતિત પાવન નાંમછેરે, જાણે ઘંકર શ્વે; આસારામ

રાખ ઉરમાં, તારો સોભસે વેસ, સમર. ૬ પદ ૬ અચેત સું ઉધી-
રહોરે, ભુંડા જગીને જોય; ધારણ પડયું મોહ જળનું, તેમાં સુખે
સું સોય. સમર પ્રહ્લાંડ પતી રામને. ૧ કરમ કરોલીયાની જળમાં
ખાંધો ખેવડ બંધ; છલ વિદ્યા છુટે નહી, રચે કોટીક ફુંડ. સમર.
૨ જોખન એજે વહી ગયુંરે, થયું જરાનું જોર; ફાળે છુટી જમ
ફુતની, તેની ધાતછે ધોર. સમર. ૩ માં માં કરતાં મુવારે, રહું
માયામાં મન; ભુત થયા ભુલોકમાં, સોષે પારકાં તંન. સમર. ૪ રાત
દિવસ રહ્યા કુટતારે, તોયે ભાગી ન ભુખ; વહ્યા ગયા ફુખ પુરમાં,
કદિ પામ્યા ન સુખ. સમર. ૫ ડાયા ચવેણુ કાળનુંરે, આઘા કાટયા
ન કોટ; આસારામ ત્રિલોકમાં; માથે મરણની મોટ. સમર. ૬ પદ ૭
જોને વિચારી તું જીવડારે, તારી કાયા અનિત્ય; નિત્ય હરી રસ
પીજીયે. થાસે જીગમાં જીત. સમર અખિલ પતિ ઇસને. ૧ માના
ઉદરમાં સુ ખોલીયોરે, ફટ મુઠ ગમાર; ધિખ જનેતાની કુખને, સાંને
મારોતે બાર. સમર. ૨ જાણ્યા નહીં જીગદિસનેરે, પુજે ભૈરવ ભુત;
જનમ વગોયો જીવમાં, થયા પુત્ર કપુત. સમર. ૩ મારાં ભાવન
મારી ભાંમનીરે, મારા મુત્ર પરીવાર; પુઠે ફરે મુખ જોઇને, ધિકધીક
અવતાર. સમર. ૪ સેઠ પટલ સોભા ધણીરે, મોટા મણીધર ભુપ,
સંચી કરમની કોઠીયો, પડયો ભવ અંધ કુપ. સમર. ૫ કાલ ચક્ર
માથે ફરેરે, તારો આવ્યો છે અંત; આસારામ શુદ્ધ ભાવસું, સેવો
હરી ગુરૂ સંત. સમર. ૬ રાગ ગરબી. તમે ભજોને પુરણુ શ્રદ્ધ,
તમે રેજો રૂડી રીતમારે; એવા ગાવા હરીના ગુણ, ગુરૂને સેવજ્યો
પુરણુ પ્રિતમારે. ૧ આ જીહું ખોલેછે જીભ, તેને વશ કરીને રાખ-
જોરે; આગળ પડશે જેનું કામ, તેને સવેલા સંભારજોરે. ૨ આ
ભવમાં એવા ભાગ ભાલા, નોયતે તમો ભાલજોરે; તમે જાગજ્યો
માઝમ રાત્ર, પુરણુ વ્રત હરીનાં પાળજ્યોરે. ૩ તમે રાખજ્યો ભક્તિ
ભાવ, તારે પામશો પુરણુ શ્રદ્ધનેરે; તમે તજજ્યો મોહ વિકાર, ક-
રજ્યો નાશ નીશ્વે કર્મનોરે. ૪ તમે કાં દેતા નથી દાન, પછે કેને
કાન્ને કામશોરે; એવા માયાનો મોહ જળ, પ્રભુને કેમ કરીને પામશોરે.
૫ આ સ્વપ્ન છે સંસાર, તેતો જગ્યા પછે જાણશોરે; તારા હૈયામાં

રેહ્યે હામ, આતમ રૂપ રૂડેમાં આણુનેરે. ૬ તારા ઘટમાં છેરે
ગુમાન, તેના નેરેમાં નથી જાણુતોરે; તારે વાગ્યે ઠોલા ઠોલ, હરીને
હૈએ નથી આણુતોરે, ૭

તું માન્ય કહ્યું માહામુદ, પછે આણુશિ હૈએ ઓરતોરે; તું કરેછે કુ-
ડાંકામ, રૂડિ વસ્તુ કાં નયો વોરતોરે. ૮ તારે જાવું એકા એક,
સાથે વોળાવો લેને શિવનેરે. તમે જપો અજંપાજપ, આગળ
જોખો ન થાય જીવનેરે. ૯ જ્યારે ટાળ્યા ત્રીગુણના તાપ, ટાટુંથયું મારા
તનમારે. મુલદાસ કહે પરીખલ અખંડ, રેને મારા મનમારે. ૧૦
પદ ૧ એવો કરવો શુદ્ધ વિચાર, જાય જીવપાણું એવુરે, આભજવા
પુરણખલ નિત્યે ઉરમાં એવું આણુવુંરે. ૧ આ મેલવું મિથ્યા મા-
ન મેકો ઘેન માયાના ઘટમારે, તારે જાવુંછેરે જરૂર આગળ વિધન
છે ખલુ વાઘમારે. ૨ તારે અંગેછે આવરણ એહ, વચે ભાવ વા-
ધ્યોછે વેષનોરે. એતો સમજવીછે સાન, માથે ભાર ચડ્યોછે ભિખ-
નોરે. ૩ આજીવ માયાને વશ પડ્યો કરમચોરાશિ કાળમારે, પ્રભુ
ભજવાનો પરવાર. ન આવે જીકા તે જંજાળમારે. ૪ જેનાંછે પાછ
ધ્યાં પુરણ પાપ, તેને ભક્તિતે નથી ભાવતીરે. તેને આડુંછે અજ્ઞાન
ઉત્તમ બુધિ નથી આવતીરે. ૫ મનમાં હરખને વળી શોક, એતો
સહુને હૈએ એ શુભછેરે, ઉઠે વધિવજ્રાના તરંગ, તેતો અનર્થ કેરું
મુળછેરે. ૬ પડો પ્રકૃતીના પંડ્યમાંય નથી જડતો મારગ જોગનો
રે. તેને વાધ્યો કોટી વિકાર તારા રૂદ્યા માંહિ રોગનોરે. ૭ નુને ભેટ
ખલ વેનાસંત તારે તારે ભરે વારથોરે. ખીજે અન્ય નથી ઉપાય
ધુર્યાનો તે આ સંસારથીરે. ૮ તુંતો કરજે સંતની સેવ અનુભવી
ગુરને આરાધજેરે. તુને દલમાં મલજે દેવ, ગુર શબ્દે સાધન સાધ-
જેરે. ૯ તમે પામશો પુરણ ધામ, મિથ્યા પરપંચ મનના મેટતારે.
મુલદાસ કહે મહા રોગ, હવે ભાગ્યો સદગુરુ મેટતારે. ૧૦ પદ ૨
તમે જપોનથી જીગદીશ, તાં ધન્યને જોખન જાયછેરે. તમે ઓળ-
ખો આત્મ ઈશ, માયા વારેવારે વાયછેરે. ૧ તારે થાયછે મોટી હા-
ણ. પ્રભુ ભજ વિના પાંપલારે. તારે પુત્રને પરીવાર, એતો લાગ્યા
સર્વે ટાંપલારે. ૨ તું જાય તેને શું જોશ રોતાં દિખિને એ રાનમારે.

તું નગીને જોએ જીવ ઘેલા, શું રહ્યો ગુમાનમારે. ૩ આજ કાલ્ય કરતાં જીવ એતો, વાતુનોછે વાયદારે. તુને કાર્યમાં લેશે કાળતારે, કોગટમાં શો ફાયદારે. ૪ તુને હરિ ભજતાં લાભે લાજ, તેંતો ધાર-ણ મેલી ધર્મનારે. તારે પ્રગટ્યાં પુરણ પાપ, તેણે કાય ચડાંછે કર્મનારે. ૫ તુને કામ ક્રોધને લોભ, એતો હુંટે વેરિ વાટમારે. તુંને વિત્યાં વરણ પચાસ, તારું નિમિત્ત ગયું નિશરિરે- તારે ત્રિવિધી ઉદર-સ્ય તાપ તેણે, વાત ગયોહું વિસરિરે. ૭ તારે કાળા ટળિને કેશ ઉ-પરસ્ય ઘોળા બિજા આવશેરે; તુંને જરા દેશ કુખ, તેદિ ભાજન તે ક્યમ ભાવશેરે. ૮ તમે જપોને નર નારય, હેતે હરિને હુલાવશેરે: મુલદાસ કહે માહારાજ બુદ્ધ ભલા મુને ભાવશેરે. ૯ પદ ૩ તુંતો આપેહું આત્મરામ, હીડેછે અપરસ્ય વિના ખોળતારે; મૃગ બુલ્યો માયાની જાળ, હીડે ઝાંઝવાનાં નારે ઝીલતોરે. ૧ તેમાં કેની ન છીપે તર્પ, એવી અવીધા રૂપો રાત્યછેરે; તેમાં જાગશે જન કોય, એવી બુલય-ણીની ભાત્યછેરે. ૨ તારે મોહ રૂપો મંદિર માંધ. પાખંડ પલંગ પોટવારે; તારે અવિદ્યા સ્ત્રીનો સંગ, ઉપરસ્ય લોભ પછેડી આટવારે. ૩ બીડ્યાં કબુદ્ધિનાં કમાડ, આડી ભાગલ બીડી ભ્રમનારે; જેને વાલી વિષેની વાત તેનાં ચક્ષુ ન ટળે ચર્મનારે. ૪ તારે પંચશું ઝાઝી પ્રી-ત, એતો પાણીનો પરપોટડોરે; તેતો ક્ષણમાં જાશે છુટી; જાણી ગોલાં હંદો ગોઠડોરે. ૫ તારે વીધી નિષે ધમે વીર, તેમાં મનહેરાણું માનમારે; કેડે કુડ રૂપી કુટંબ તુને ગળવા નેદે સાન મારે. ૬ જેણે સાધ્યો મુજવિચાર, તેને દ્વૈત ટળ્યુંછે ધ્યાનમારે; મુરખને માથા કુચ, ચતુર હોયતે સમજે સાનમારે. ૭ આદ્ય અંતને મધ્ય એક, જેતાં જાત ન જડે જીવનિરે; મુલદાસ કહે મહામર્મ, સમશ્યા સમઝી લે-જે શીવનારે. ૮

પદ ૪ પુરણ પદ પરમાતમા જગદેવ હરિ, અવિચલ સત્ય સ્વરૂપ વ્યાપિક વસ્તુખરી. ૧ જડ ચૈતન કેહેને કહુ જગદેવ હરી, રથુલ સુ-દમ કહેવા માત્ર વ્યાપિક વસ્તુ ખરી. ૨ કારજ કારણ એ કલપના જગદેવ હરિ, સર્વે વસ્તુ એક નિરમત; વ્યાપિક. ૩ પંચ ભુત પ્રગટ દિસે જગદેવ હરિ, જેમ જલ સિંધુ તરંગ; વ્યાપિ. ૪ તોલન માપ પુ-

રણુ પોતે જગદેવ હરિ, તે ઘટે ન વધે રંચ; વ્યાપિ. ૫ આ રૂપ
 સર્વે રામના જગદેવ હરિ, પિંડ પ્રહ્લાંડ ત્રણ સમાન, વ્યાપિ. ૭ સ-
 ચરાચર સમરસ પોતે હરિ, એતો અખંડ મંડલ અદ્વૈત. વ્યાપિ. ૮
 યોદ્ધ બોધનતો ઝળ હળ જગદેવ હરિ, એતો અદ્વૈત અખલિદ પ્ર-
 હ્લ. વ્યાપિ. ૯ અણુ ઠામ ઠાલો નહિં જગદેવ હરિ, ત્યાંહાં કર્મ ન
 લાગે કાલ. વ્યાપિ. ૧૦ વ્રજ વ્યાપિક વસુધા જાણુને જગદેવ હરિ,
 વંદ્રાવન બાર અઢાર. વ્યાપિ. ૧૧ દેહ દેહ રાધામાધવ જગદેવ હરિ,
 ગોપિ ગોવાલ નરને નાર. વ્યાપિ. ૧૨ દશો દશા ગોકુલ થયું જગદેવ
 હરિ, સર્વેગિરો ગોવરધન. વ્યાપિ. ૧૩ જ્યાંહાં જોવું ત્યાં દ્વારકા જગ-
 દેવ હરિ, સર્વે સ્થુલ કાસિ કેદાર. વ્યાપિ. ૧૪ ગયા આઘ કેહેનું કંઈ
 જગદેવ હરિ, સર્વે પુર્વજ પામ્યા પાર. વ્યાપિ. ૧૫ ધર આંગણ
 મંગા વહે જગદેવ હરિ, ત્યાં પ્રગટ પસર્યો પ્રાગ. વ્યાપિ. ૧૬ નિત
 મવેણી ધરમાં વહે જગદેવ હરિ, ત્યાં નિસદીન નાનેમાધ. વ્યાપિ.
 ૧૭ સાધન તે હવે સું કંઈ જગદેવ હરિ, મન ઉપનો દ્રઢ વિસવાસ,
 વ્યાપિ. ૧૮ બુદ્ધ વાણિ સમી વાસના જગદેવ હરિ, મન પામ્યું અ-
 તિ ઉલ્લાસ. વ્યાપિ. ૧૯ કલ્પિત કાશલ ટલિ ગઈ જગદેવ હરિ,
 મન ઉપન્યો દ્રઢ પૈરાગ. વ્યાપિ. ૨૦ જોને મહાવાયકનિ ગતિ લહિ
 જગદેવ હરિ, તે કેનું કહ્યું ન સુંણસે કાન. વ્યાપિ. ૨૧ માહાદસા
 અખણુત તણિ જગદેવ હરિ, માહારંગ તણા અતિરંગ. વ્યાપિ. ૨૨
 એ અનુભવ એહ થકિ જગદેવ હરિ, તેનું મોહ ન પામે મન. વ્યા-
 પિ. ૨૩ જન ગોપાલ ઘેલો થયો જગદેવ હરિ, માહાવાયક વેદ વચન.
 વ્યાપિ. ૨૪ પદ પ વારી જાવું રંગ બજાણિયારે, બલો બજાયો પ્ર-
 હ્લ ભેખ; સ્થાવર જંગમ જોતા જુજવારે; માંઈ વરતું ગતે એક
 વારીજાવું રંગ બજાણિયારે. ટેક. પ્રથમા પડદો માયાનો કર્યોરે,
 માંઈ ભેલબા ત્રિપંચ ભુત; આઠે આપ્રણ પેર્યાં આપતાં, ધર્મુલ-
 ક્ષ ચોરાસિ રૂપ. વારિ. ૧ ચારખાણુયિ પુતલા પ્રગથ્યારે, પછે થઈ
 રહ્યા અહંમેવ; આપુ ભુલિ કહે હું જીવધુરે, પછે પુજવાં દેરાદેવ.
 વારિ. ૨ સાન સિંધુક જોના નિરનારે, મોટા રૈંટ ફરે વાયુંવેગ; નવસે
 નવાણુનિ કુંકરિરે, માંઈ વિલશ્યો માલિમેધ. વારિ. ૩ સંસાર સરદર

ત્યસેયામણિરે, એમ અન્નાનિને કુપ; હુંને માંડે કહે જેમ જાનના-
રે, એમ ભરમે બુદ્ધ્યાં બુપ. વારિ. ૪ આકાશ ધર રમ્યું
વણ ચંભનુંરે, માંઈ ચીતર્યા ઝોદ માળ; વિષરૂપે થયોહું
વિઠ્ઠલારે, તારી બણ્યા ન જાણે ભાગ. વારી. ૫ માનુ ભાવતે
ખહ્લા ઠેરાવીયારે, વેદ સાસ્ત્ર પુરવા સાખ; જોલતાં બિંક જણાવે
ખહુનીરે, એમ જીવ પડ્યા જમ પાસ. વારી. ૬ ચારે જીગની રૂડી
રજનીરે, માંહી દીવા સસ્તીને મુર; ખટ માર્ગ ખેલ મચાવિયોરે, જોતા
જીગલ તુ ભરપુર. વારી. ૭ તારા રંગના ઢંગ ત્રિ લોકમારે. નથી
નંદવા ઠાલો ઠામ; અખો હારીને લવતો રહોરે, હવે જ્યાં જોવું ત્યાં
રામ. વારી. ૮ ૫૬ ૬ હે અણભાગી માયા ઘેન તજીને જોને
જાગી, મમતા ત્યાગી સહજ આનંદ લગનમાં રેને લાગી. ટેક. હરે
ધન્ય ધામનેં યા ધરની નારીરે, તે અશત પાણું હિરમાં ધારી; જેમ
રવી કરણે કલપ્યું વારી. હે અણ. ૧ હરે કર્પ ક્રિત કરી પાલણું જેનુ.
નમ્ય દિઠુંદેહ અમર કેહેનું; હરે તુ રથુલ ગમાન કરે તેનું. હે અણ.
૨ હરે ખોટા સંસારના સુખમાં મોયો, નીજ ધર્મ વિચારી નવ જોયો;
નર દેહ ધરનેં એજો ખોસો. હે અણ. ૩ હરે સત સંગત માહા નિષ
માં નૈયે, ગુણ રૂપ વિશેમાં નમ્ય ધૈયે; રઘુનંદન ગુર ચરણે રૈયે.
હે અણ. ૪ ૫૬ ૭ ગુર સરણે ધરી, સાધન સાર વિચાર કરો મન
ધારો; અભીમાન ધરી, મનસા જનમ હોશે શાપાટે હાર્યો. ટેક.
દેહાદિક સકલ અસત કૈયે, સમિચદાનંદ સત પણે ગ્રહીયે; એમ
વસ્તુ વિવેક કરીને લૈયે. ગુર. ૧ ખોટું સુખ વિષે તણું જેવું, પણ
ખહ્લાદિકને છે તેવું; તેમણે આતમ સુખ લેવું. ગુર. ૨ મનમાં મો-
રલી ધરને ધરીયે, રસનાયે રામ રટણ કરીયે; શુભ કર્મ કરી રૂળ
પરહરીયે. ગુર. ૩ ગુર જ્ઞાન થકી સંસે નાસે, સાધનથી અપજપણું
જાસે; રઘુનંદન રૂપ પ્રગટ થાશે. ગુર. ૪ ૫૬ ૮ હવે પ્રગટ થયું
રૂપ અખંડાનંદ નીજ આતમ કેરું, નમ્ય જાણ કહું લક્ષ કરીને
લેવું કારણ મેરું. ટેક. અંતરનું મલીનપણું ધોયું, અતિ નીર્મલ નીજ
પદમાં જોયું; તારે સેહેજે જીવપણું જોયું. હવે, ૧ જોયું અનુભવ
ઉદ્યોત ધરી, અંગ જ્ઞાન તિમરનો નાશ કરી; તારે નીરખ્યા નીજ-

પદ માંય હરી. હવે. ૨ કારજમાં અનયે રૂપ થયું, કારણ તેથી
 વિત્રે કર્યું; તારે તત્વઅસી પદથી જે લહ્યું. ૩ સેનિર્ગુણ પણ નિગમે
 કળીયો, અણ સંગીને જુગમાં મળીયો; રઘુનંદ જોતા હું ટળીયો.
 હવે. ૪ પદ ૬ હુંપદ ગલતા કારજને કારણ નવ્ય દિસે કાઠ.
 ત્વંપદ ટલતા તત્ પદને બુલીને અસીપદ જોઈ. ટેક. નૈ નામ રૂ-
 પને રંગપાણું, નૈ લાભ જોડને અલ્પ ઘણું; નૈ થાતક તિમરને તેજ
 પાણું હુંપદ. ૧ નૈ સાત જોયને બુદ્ધ મદા, નૈ વરણ આશ્રમને
 જાત ફંદા; નૈ ઉડગણ દિનકરને ચંદા. હુંપદ. ૨ નૈ પાપ પુન્ય ન
 વિશ્વ મતાં, નૈ સ્વર્ગની વાશતા નર્ક ગતી; નૈ નીર્ગુણ સિર્ગુણ વેવાદ
 રતી. હુંપદ. ૩ ઉપનિષદ લક્ષ અવાચ કહે, પદ ગુરૂ ક્રિપાયે શિસ
 લહે; એમ સમજી રઘુનંદન મુત રહે. હુંપદ. ૪ પદ ૧૦ કુદડી
 ચિત ચોટામાં રમીયેકે, ચિતના ચિતવન ત્યાં શમીયેકે; તન કષ્ટ ઠાલો
 સીદ દર્મીયેરે. ટેક. ૧ અપાડે આશ થઈ જુડીકે, વૃહે મારા અંગો
 અંગમાં ઉડીકે; પેઉજી જોઉ આગળ તે પુઠેરે. કુદ. ૨ આવણ સ-
 મણામાં પેઉ જોવુકે, તેહની કલપના કરીને રોકેકે; ઉભા ઘેર જાગીને
 જોવુરે. કુદ. ૩ ભાદરવે જાવ ત્રામાં લુખી, ગયો રસ વિશે ઈંદ્રનાં
 સુકી; હુંતો પ્રહ્લાનંદ વરની ભુખારે. કુદ. ૪ આસોયે આશ પૂરી ઘ-
 રમાંકે, કર મારો પેઉજીના કરમાંકે; કર મુકી પ્રગટ થયો ઉરમારે.
 કુદ. ૫ કારતકે કતવ થયાં જુડીકે, સાધન કરવા સર્વ અુચકે;
 આનંદ અનુભવ જલ ઉઠ્યારે. કુદ. ૬ માગશરે મારગ ભવ ટલીયોકે,
 કંથ મને પુરણ પ્રહ્લ મલીયોકે; મલતામાં વાસના લીંગ ગલીયોરે.
 કુદ. ૭ પોશિ પોત પેઉનો દીઠોકે, એ રસ અમૃત થકી મિઠોકે; સમ
 રસ સરખો ઉપરચ હેઠોરે. કુદ. ૮ માહે માતમ એનો પામીકે, મહ્યો
 બહુ નામ તણો નામીકે; વિશ્વમાં બ્યાપિક મારો સ્વામીરે. કુદ. ૯
 ફાગણે ફાગ પીઉથી ખેલુકે, પ્રહ્લાનંદ સુખ નહોં મેલુકે; અવસર
 આબો આ છેલોરે. કુદ. ૧૦ ચૈતરે ચીદ ઠામો ઠામીકે, ભાસો મને
 ઉર અંતરજામીકે; પીપા વુને જોતામાં હુ વામીરે. કુદ. ૧૧ વૈસાકે
 વેસ ધર્યાં માયાકે; માયામાં સચરાચર કાયાકે; ખેલુ મારા સ્વામીની
 ઢાયારે. કુદ. ૧૨ જો જ્યેષ્ઠપણે એનોકે, એથકી ઉપજો તે નાનાંકે;

આજ મને અનુભવ થયો તેનોરે. ડુદ. ૧૩ ડુંડડી બુધીઆધ રમતીકે,
 રમીરમી નીજ સુખમાં સમતીકે; મોટામોટા મુનીવરને ગમતીરે. ડુદ.
 ૧૪ ડુંડડીનો બાર માસ રમીયેકે, રામદાસના રવામીને નમીયેકે; નમી
 તેના રવરૂપમાં સમાયેરે. ડુદડી ચિદ ચૌટામાં રમીયે. ૧૫ પદ ૧૧
 અગનાની જન અનકોથ માહે શું કરવા હું માને, તું નહીં એ તન
 મનનો પેર કથા માટે નબ્બ જાણે. અગ. ૧ તારો અનમય કોથ
 પંચ પડી જાશે, ફરી પડીને અન્નિમાં બળી જાશે; તુ પડે નાખજે
 અવન્યાસી. અગ. ૨ તારા નાસપણે તું નબ્બ નાસે, તું આરતી ના-
 રતીનો પ્રકાશી; એહેવો હવણા લેને તપાસી. અગ. ૩ તને મન
 બુધિ ચિત અહંકાર મળ્યો, તે મેં ત્વંપદ થઈ માયામાં કલ્યો; તારો
 જીવપણો કદી ન ટલ્યો, અગ. ૪ તુ ત્રીધા ભાસે જીવ રહેા, માહી
 વિશ્વ તે જસ પ્રાપ્ત થયો; તે કુટસ્થ સાક્ષોને નબ્બ લલ્હો. અગ. ૫
 તુ ચૈતન જડ સરખો ભાસે, ચિદાભાસ બુધીને અધ્યાસે; સૌ પરપંચને
 તુ પરકાસે. અગ. ૬ તારી જાગ્રત ભાસ નીસે દુરતી, માહે કરતા
 ક્રિયા કમ વ્રતી; એ જગદાકારનો રૂપ ધરતી. અગ. ૭ તુ મહ
 માય નો છે સાક્ષી, તારે આધારે સૃષ્ટી આખી; એહેવો ઉપનીસદ
 કહેછે ભાખી. અગ. ૮ તારા જોયા સરખો રામ નથી, એનો અનુ-
 ભવમાં ઉમાન કથી; રામદાસના તે માહેથી થાકી મતી. અગ. ૯
 પદ ૧૨ અગનાની જીવ સીવ સનાતન રૂપ થૈ જો ન તારો, શાને ભજે
 સદૈવદેવ દયા નીધ તુજમાં દે હુંકારો. ટેક. ૧ જોને સંધાતનો પ્રકાશી
 હરી. એ સંગાત તનમાં અવિદ્યા ભરી; થયો જીવ મલીન અહંકાર
 કરી. અગ. ૨ તુ અહં મમતા લિયે અહંકારી, પછે ભાગ ભાગતા થયો
 સંસારી; થયો વાધ અજ્ઞં સંગ તણુ અહારી. અગ. ૩ જોને ત્રીગુણમાં
 સહુ તન ધારી, માને અંન કોથમાં નરે નારી; એ અનંત જુગ ભુલવણી
 તારી, અગ. ૪ ક્યાં રાગી ત્યાગી બ્રહ્મચારી, એ કલપીત ભરેમ વીના બિ-
 ચારી; તું થામાટે મનખો હારી. અગ. ૫ જોણે વિન ઇક્ષા જુગ વિસ્તારી,
 તેની પરાત પરછે પથારી; એને ઓળખો આપે નિરતારી. અગ. ૬
 તું બ્રહ્મ સનાતન સુખકારી, થા જાણવાજોગ અધીકારી; અડ મહા-
 રસનો તને ખુમારી, અગ. ૭ તારો મહિમા નીગમ કહે ભારી,

પણ તુ તુજને ગયો વિસારી; થયો ભુપ સપનવસા ભિખારી. અંગ. ૮
હરી નાવે જંતર તંતરમાં, છે સાક્ષી ગુરના મંતરમાં; રામદાસનો
સદગુર અંતરમાં અ. ૯ પદ ૧૩ કરચ પ્રભુ સંગાયે દ્રઢ પ્રીતડીજી,
મરી જવું મેલી ધન માલ અંતકાળે સગું નહીં કોયનુંજી; સંસ્કારે
સંબંધ સૌ મહ્યુંજી, એતો જ્યુઠું માયાકેરું જનન. અંત. ૧ માંહે માંહે
કરી ધન મેળવ્યુંજી, તેમાં તાંહે નથી તલભાર. અંત. સુખસ્વપ્ના
જેવું સંસારનુંજી, તેને જાતાં નહીં લાગે વાર. અંત. ૨ રેહેવું મોટા
પુરૂષને આસરેજી, તારા ટળથે ત્રિવિધીના તાપ. અં. માટે સરણે જ
સાચા સંતનેજી, બળે પુરવ જનમ કેરાં પાપ. અંત. ૩ એવું સમ-
જાને ભગવંતનેજી, સુખકારી સદા ધનરયામ. અંત. દેવાનંદની વાલો
દુઃખ કાપજી, મનવાંછિત પુરણ કામ. અંત. ૪ પદ ૧૪ મળ્યો
માણસનો દેહ ચીંતામણીજી, તારા મનમાંછે રોગ અસાધ, નથી
લેતો નારાયણ નામનેજી; માથે મરણ જનમ મોટું દુખજી, તારા
અંતરમાં પ્રભુને આરાધ્ય. નથી. ૧ ઘણો રાખેછે વેહેવાર સંસાર-
મીજી, કરે સગાં કુટુંબીનું કામ. નથી. હેત કરતો નથી હરીદાસથીજી,
હૈયાકુટા તું લુણ હરામ. નથી. ૨ પરનારી સંગાયે કરી પ્રીતડીજી,
તારો એજે ગયો અવતાર. નથી. બહુ નામીની બીક નથી રાખતોજી,
અરેખાતે થઈશ તું ખવાર. નથી. ૩ અતિ કઠણ વેળાછે અંતકા-
ળનાજી, પછે થાશે તુને પરતાવ. નથી. દેવાનંદની સાખામણ માનજેજી,
તારા અંતરમાં આણીને ઉછાવ. નથી ૪ પદ ૧૫ તારા મનમાં
જાણે જે મરવું નથી, એવું નિશ્ચે કર્યું નિરધાર; તેમાં ભુલી ગયો
ભગવાનનેજી. ધન દોલત નારીને ઘણા દિકરાજી, એતીવાડી ઘોડીને
ધરખાર. તેમાં. ૧ મેહેલ મંદીર ઝરૂંખાને જળીયાંજી, સુખકારી
સોનેરી સેજ. તેમાં. ગાદિ તકીયાને ગાલમસુરીયાંજી, અતિ આશ્ચ
કરેછે તુને એજ. તેમાં. ૨ નીચું કાંધ કરીને નમતો નથીજી, એવું
સાધુ સંગાયે અગિમાન. તેમાં. મરમાલી મોહનજીની મુરતીજી,
તેની સાથે ન લાગેલ તાન. તેમાં. ૩ પાપ પુરવજનમનાં પ્રગટ્યાં,
તારી મતી મલિન થઈ મંદ. તેમાં. દેવા નંદનોવાહલો ગયા વીસરીજી,
તારે પડ્યો ગજે જમફંદ. તેમાં. ૪ પદ ૧૬ તારે માથે નગારાં વાગે.

મોતનાંજી, નથી એક ઘડીનો નિરધાર; તોય જાણ્યા નહીં જીવદાશ-
નેજી. મોઠા મેઝીને માલ મરી ગયાજી, તેને ન લાગી વાર. તોય. ૧
તાંડે જોગ્યત ગયું જખમારતુંજી, માથે કાળા મટી ગયા કેશ. તોય.
અંતકાળે લેવા જમ આવીયાજી, તેનો બાળ્યો બચંકર વેશ. તોય. ૨
એમ કોઈ વીંછા કેરી વેદનાજી, દુઃખ પામ્યો તું દેવના ચોર. તોય.
સગુંસવારથી મધ્યું સૌ લુંટવાજી; તેનું જરા ન આણ્યું જોર. તોય, ૩
જીભ ટુંકી થઇને ટુટી નાડીયોજી, થયું દેહ તજ્યાનું તતકાળ. તોય.
દેવાનંદ કહે ન જાણ્યા મારા નાથનેજી, મળ્યો મનુષ્યનો દેહ વિસાળ.
તોય. ૪ ૫૬ ૧૭ ગરબી, હે પ્રાણિરે ચેતીને આજીતો અવસર છે
ભજો; હે પ્રાણિરે કાયાને માયાનો મુકી દે તલો. ૧ હે પ્રાણિરે પરપંચ
મુકી સાચપણું ઉર આણજી, હે પ્રાણિરે જગત તમાસો જીવો ક-
રિને જાણજી. ૨ હે પ્રાણિરે માયાની ભુલવણીમાં ભુલેશમાં; હે
પ્રાણિરે મિથ્યા સુખ દેખિને મન કુલેશમાં. ૩ હે પ્રાણિરે રમે વ-
ળગતો સુખતણા વહેવારમાં; હે પ્રાણિરે લુંટાઈશમાં લોકડીયાંની
લાજમાં. ૪ હે પ્રાણિરે રસીયાજીનું રૂપ રૂદમાં રાખજી, હે
પ્રાણિરે પ્રેમ સુધારા પ્રેમશું કરીને આપજી. ૫ હે પ્રાણિરે પ્રીત-
મના સ્વામિને પલ ન વિસારીયે, હે પ્રાણિરે ભજન કરીને આ-
પણો જનમ સુધારીએ, ૬ ૫૬ ૧૮ ચિત ચેતોરે દેહ ધરીને નામ
હરીનું બીજીયે, ચિત ચેતોરે પ્રેમસુ પરમારથ કોઈ એક કિજીયે.
૧ ચીત ચેતોરે આપો અવસર કરી કરીને નહી મળે, ચીત ચેતોરે
જોજાણોતો જનમ મરણ દુખડાં ટળે. ૨ ચીત ચેતોરે ધંદ્ર જાળમાં
સુઠ રહ્યો શું મોઢને, ચિત ચેતોરે જાજીગર બહુ નામી લેજી જોઢને.
૩ ચિત ચેતોરે એક કળે કરી બાંધ્યો સહુ સંસારને, ચીત ચેતોરે
ઉર અંતરમાં ઓળખો જીગદાધારને. ૪ ચિત ચેતોરે રાગ દ્રેષ
કાંઈ રૂદિયામાં નવ લાવિયે, ચિત ચેતોરે કોઈ પ્રાણીને પીડા નવ
ઉપજાવીયે. ૫ ચિત ચેતોરે મિથ્યા મૃગજાળ લહેર તણી તૃમા તજી,
ચિત ચેતોરે પ્રિતમના સ્વામિને શુદ્ધ ભાવે ભજી. ૫૬ ૧૯ દુખ
ટળશેરે દયા દિવતા કાંઈક રૂદમારે રાખજી, દુખ ટળશેરે કલેશનો
કુટારો કાઢી નાંખજી. ૧ દુખ ટળશેરે સ્વાસો સ્વાસ સમરણ કરજી

સામનું, દુષ્પ ટળશેરે રસણાયે રટણ કરજે આતમરામનું. ૨ દુષ્પ ટળશેરે આશા તુમ્મા લોભ ઈરણ ત્યાગજે, દુષ્પ ટળશેરે પરમેશ્વરની ભક્તિ ભવોભવ માગજે. ૩ દુષ્પ ટળશેરે જીભ્યાએ જાણી જીહ્વા ન ખોલીયે, દુષ્પ ટળશેરે દુરોજન વચન સુણી દલમાં નવ ડોલીયે. ૪ દુષ્પ ટળશેરે દિન રજની રહીયે રસીયાના રંગમાં, દુષ્પ ટળશેરે આવરદા પુરો કરંયે સત સંગમાં. ૫ દુષ્પ ટળશેરે એક હરીવિના અન્ય પદારથ સહુ તજે, દુષ્પ ટળશેરે પ્રિતમના રવામીને સુદ્ધ ભાવે ભજે. ૬ પદ ૨૦ પુન્ય કરજેરે પુન્યવિના પ્રભુ પ્રેમ સનેહી કેમ પાંખીયે, પુન્ય કરજેરે પુન્યવિના સંસાર સંકટ કેમ વાંખીયે. ૧ પુન્ય કરજેરે શિવવિના અશ્વનાન કરે હરી નહી મજે, પુન્ય કરજેરે અર્ક ઉદયેરી અંબ કોહો ક્યાંથી ફજે. ૨ પુન્ય કરજેરે મન મેદક ખાધે ક્ષુધા ભાગે નહી, પુન્ય કરજેરે ખાવળીયે બિન્નેરાં કાંઈ લાગે નહી. ૩ પુન્ય કરજેરે વાંચાવિના લણવાની લાલચ શિ કરે, પુન્ય કરજેરે કથીરથી કુંચનનું કારજ નહી સરે. ૪ પુન્ય કરજેરે સ્વર્ગ તણું સુખ આતિને સેદેજે મજે, પુન્ય કરજેરે દેવતણી પંકિતમાં તો જાળને ભજે. ૫ પુન્ય કરજેરે દત્તવિના વિષ કોઈ પ્રાણી પામ્યો નથી, પુન્ય કરજેરે કહે પ્રિતમ કહીએ તે શું ઝાઝું કથી. ૬ પદ ૨૧ ગરબી રાગ ફેર કાયા બનીછે તારી કારમરે, હરનું ધ્યાન ધરચને; તારો અમર નથી અવતારે. હ. ૧ કાચો તે કુંભ જળે ભર્યોરે, હરી. તેને ભાગતા કેટલાંક વારરે. હરી. ૨ તરવરથી ફળ ટુટીયુંરે, હરી. તેતો ફરી ન ચોટે ડાળરે. હરી. ૩ ગયા અવસર આવે નહીરે, હરી. બાંધ્ય પાણી પેલી પારરે. હરી. ૪ નદીયો ઘેરીને નાવ જાજરે, હરી. માંહી બેઠોછે મુઠ ગુમારરે. હરી. ૫ ખોટો બન્યોછે માંહી ખારવોરે, હરી. તેતો હુડીનો હાકણ હારરે. હરી. ૬ કર્મ કવાય માંહી આફલેરે, હરી. માંહી મોહના મોહ થાયરે. હરી. ૭ તેડ ન સુજે તેહનેરે, હરી. તેનો કરવો તે કુણ ઉપાયરે. હરી. ૮ સદગુર શબ્દ વિચારીયેરે, હરી. જો કરીયે સદા સતસંગરે. હરી. ૯ તોસેજે પારજ પામીયેરે, હરી. કહે પ્રિતમ પ્રગટે રંગરે. હરી. ૧૦ પદ ૨૨ મનમાં જાણે મરયું નથીરે, દેહને અભી-માન; બહુ ગોઠવણી કરતો ગુમારરે. દેહ. ૧ મારા મંદિર માલીયાંરે,

દેહ. કહે મારા પુત્ર પરીવારે. દેહ. ૨ મારી જગાને મારી સુંદરીરે,
 દેહ. કહે મારા કુટુંબ પરીવારે. દેહ. ૩ જમફત બરાતી આવશેરે,
 હરી. ઉઠી ચાલવુંછે આજ ને કાલરે. હરી. ૪ કાલ ગ્રેહશે કેશ
 તાહેરરે, દેહ. તેતો કરશે ઘડીમાં ઘાતરે. દેહ. ૫ વલતો વિચારીશ
 જીવડારે, દેહ. ઘણા ઘસવા પડશે હાથરે. દેહ. ૬ વાત પીત કફ
 કંઠ રૂંધશેરે. દેહ. નહીં આવે ઉતર લવલેશેરે. દેહ. ૭ મનનુ ધાર્યું
 તેરશે મનમારે, દેહ. પ્રાણી પામસો કષ્ટ કલેશરે. દેહ. ૮ કર્મ પ્રધાન
 છે જીવનેરે, દેહ. ફલ શુભા શુભદે નારરે. દેહ. ૯ જેવાં કરો તેવાં
 ભાગદેરે, દેહ. ધરી ઉચ નીચ આવતારે. દેહ. ૧૦ પડશે પશુ
 પક્ષિની ભતમારે, દેહ. ચારે ખાંણ ચોરાશિ લક્ષરે. દેહ. ૧૧ કુખની
 અંત આવે નહીરે, દેહ. કહે નિગમ પુરાણ પ્રત્યક્ષરે. દેહ. ૧૨ ગુરુ
 ગોત્રે સેવ્યાવિનારે, દેહ. કેમપેરે કરમનો નાશરે. દેહ. ૧૩ વાસના
 વિજ અધ્યાવિનારે, દેહ. ત્યાંહાંજગી ઉગવાની આશરે. દેહ. ૧૪ મો-
 હ માયાના મોટા મોરચારે, દેહ. ભત વરણ જીવતીનુ જોરે. દેહ.
 ૧૫ કહે પ્રિતમ કોઈ એક ત્રિતશેરે, દેહને સદગુરુ શબ્દ અંકારે,
 દેહ. ૧૬ ૫૬ ૨૩ જતન કરે જીવવું નથીરે, ચિતમાં ચેત ચોપે;
 તજે દેહતાણુ અભામાનરે. ચિત. ૧ શેવશ જીવ્યો તો શુંથયુંરે, ચિત.
 હોય સર્વાણે મણી નીદાનરે. ચિત. ૨ આપુષ નાર જેમ અંજલરે.
 ચિત. તેતો ખુટે સ્વાસો સ્વાસરે. ચિત. ૩ દુરમતી સે નથી દેખતરે,
 ચિત. આંખો આગલ થયા નરે નાશરે. ચિત. ૪ દિન દશ પંચ
 મુકામછેરે, ચિત. પછે કુચનાં નગારાં કેવાયરે. ચિત. ૫ સેનાપતી
 ચડી ચાલશેરે, ચિત. તે પાણી પીતા ન રેવાયરે. ચિત. ૬ પુન્ય ક-
 યુંતે પલે બાંધિયુંરે. ચિત. પાસે ખરચિ વિના સું ખેશરે. ચિત. ૭
 સુરને શિ શોચનારે, ચિત. સતિને કેનો સંગાતરે. ચિત. ૮ એક
 ધણીસું ધ્યાન રાખીયેરે, ચિત. કહે પ્રિતમ પ્રગટે રંગરે. ચિત. ૯
 ૫૬ ૨૪ લંપટ શે નથી લાજતોરે, કબ્બધિ સું કૈયે; તુને સમજ્યો સો-
 વારરે. કબ્બ. ૧ તોહો તુ સમજ્યો નહીરે, કબ્બ. ધિક પામર પશુ અ-
 વતારરે. કબ્બ. ૨ તારૂં ચતુરપણુ પડ્યું ચુલમારે, કબ્બ. તે પ્રિછા નહીં
 પ્રભુની પેરરે. કબ્બ. ૩ તારી જનુની સે ન રહી વાંઝણીરે, કબ્બ. સે
 જણતાં ન દિષ્ટ ઝેરરે. કબ્બ. ૪ તેને નાલ વધેરતાં ન આવડ્યોરે,

કણ્ઠ સૌ પ્રથમ ન છેલ્લું શિષરે. કણ્ઠ ૫ તુ કતપ્પિ કોટી પાતકીરે, કણ્ઠ.
 જ્ઞેને વિસાર્યા જીગદિશરે. કણ્ઠ. ૬ તુ સિદ્ધ અપરાધી અવતર્યારે,
 કણ્ઠ. ઘણો કરવા ભામી ને ભારરે. કણ્ઠ. ૭ તે શુભ કારજ કીધું
 નહીરે, કણ્ઠ. તે ભાગવ્યા બહુ સંસારરે. કણ્ઠ. ૮ ધર્મરાય લેખુ મા-
 ગસેરે, કણ્ઠ. શાદસો તેને જીવાપરે. કણ્ઠ. ૯ બાંધી રૂંધીને નકે
 નાંખશેરે, કણ્ઠ. આવી વલગસે પ્રાણ પાપરે. કણ્ઠ. ૧૦ હરીવિતા
 બીજી ખોલે નહીરે, કણ્ઠ. મુને વાસે કુટુંબ પરીવારરે. કણ્ઠ. ૧૧ કહે
 પ્રિતમ મતિમાં ચેતજીરે, કણ્ઠ. જ્યેથી જાય જનમનો માર. કણ્ઠ ૧૨
 પદ ૨૫ રાગ દેશી ફેર જીવન સસલો જરા કુતરે ચે ઘેરયો, તોય
 સાધન કરવા મન ના માને મુઠ્ઠા; કાલ આહિર રડી પુઠે આવે
 મલપતો, જમરા ભમરા વેરી તારા પ્રૌડજી. જીવન. ૧ આવી પોચે
 અચેત લાગ્યો ચેતવા, દવ લાગ્યો તારે કુપ આણવા જાયજી; ચોરે
 ચોરીને ધન સર્વ લેઈ ગયા, જાગીને પછે દિપક કરે શું થાયજી.
 જીવન. ૨ સાચે પાલનાં બાંધી પછમ બુધિયે, અવસર ચુકે હાથ
 ધશે શું થાયજી; ઝાત્રુવે તરશનાં છિપે ખેડો તું ઝરવા, ઉથના મોતી
 કામ ન આવે કાંયજી. જીવન. ૩ ત્રિવિધીતાપ લક્ષ્યચોરાશી પરજલો,
 હરી ભજ્યા વિના જાય નહી દારણ રોગજી; કમ્મજી કેવલરામને
 ભજીયે બાપશું. ફરીના આવે મનશા દેહીનો જીગજી. જીવન. ૪
 પદ ૨૬ જનમ ધરાને વિશાર્યા જીગદિશને, ખોલે ખોલો માનવનો અવ-
 તારજી; સંયુ નથી કોઈ જ્ઞેને તારા જીવનું સ્વપ્ના સર્વખો જાણે આ
 સંસારજી. જનમ. ૧ ડાહ્યો થૈને દોલે નિર્લજ નાત્યમાં, મરમ કરીને
 ખોલે મિથ્યા વેણુજી; સેરડયિ મરડાતો હિડે માનમાં, રોશ ભરેલા
 રાતા દિસે નેતજી. જનમ. ૨ નારી આગલ એક રતી નચ ઉપજે,
 ડાપણ મુકી જાં દોરે ત્યાંહાં જાયજી; નિર્લજ થૈને નાચે કણ્ઠધિ અ-
 નમાં, વિશે ભરેલો ગરજે ગોથાં ખાયજી. જનમ. ૩ અંતરમાં
 જીંડારે મોટી ધરશા, સાધુ જનનો લેશ ન કીધો સંગજી; કહે કમ્મજી
 જમ જિરાવર આવશે, ભાગી મુકો કરશે તારા અંગનો. જનમ. ૪
 પદ ૨૭ દેખી દુરથકીરે મનમાં હરખી સૌ વ્રજનારો, આરત્ય ઓ-
 લખીરે આવ્યા મથુરાથી મોરારી; આવી એ જાણીરે સર્વે સ્વાસ

બરાણી ગોપી, નયગ્રે નરખીનરે પછે બોલી લલ્લ લોપી; આતે કુણુ
હસેરે કોઈક અકરડ સરખો આખો. આલણુ રથ જોડેરે સણુ-
ગાર સામગ્રીયાનો લાયો, પેહેલે આયોતોરે તેણે સરવસ માફ લંધુ;
પ્રાણુ હરવાનરે આતો કારણુ બોળુ કીધુ, આખ્યા વણુ તેજારે
મારે આગણોયે સીદ આખ્યા. સ્વામી હીમાનારે ચિતમાં ચહી તે
સે નાખ્યા. પદ ૨૮ સહયરે રહે છાનીરે આવડા કહણુ સીદ બોલે,
એતો હરીજન છેરે એમને ગણો હરીને તોલે; અકરડ કોણુ હસેરે
બાળી બળતી દોઝે બોલે, આખ્યા વેશ ધરારે કામરે તે દરદે ડોલે.
છછા પ્રભુતણુરે દોસ સાધુને કેમ દીજે, કરણી આપતણુરે લીજો
લખ્યા પ્રમાણે લીજે; પાતરે પૂજનારે એમને પ્રેમે કરાને પુજે,
સ્વામી હીમાનારે આપણુ ક્ષેમ કુસળ બુજે. પદ ૨૯ ઓધવ આ-
વેલારે અમને કોહોને આંધી આખ્યા, ઓધવ આવેતારે કોહોને સો
સંધેસો લાખ્યા; આવો મથુરાથીરે મુજને મોકલીયો માહારાજે, માટે
હુ આખોરે માત જસોદાનંદને કાજે; સુખીયાછે સ્વામીરે હરી હજધરજી
કેરો બાધ, પુછુતે તમનેરે અમને કહેા સાચુ સમ ખાધ. સુખીયા
સદાયછેરે માહા સુખ મથુરાં કેરે સંગે, કુખજ કામનારે સેવા બાંધી
અડીઅલ અંગે; ઓધવજી અમનેરે વીસાર્યાં તે નંદને લાલે, સ્વામી
હીમાનારે તેની સંગે મોહન માલે. પદ ૩૦ ઓધવજી અમનેરે કોઈ
દીન સામલીયા સંભારે, નિસદીન નાયજીરે તમને ગદક્ષણુ ના વી-
સારે; કોઈદિન એકાંતેરે બેઠા સ્વામી સેવક વાડી, વાતો વ્રજતણુરે
વાહાલે મારે માત્રપણાની કાડી હૃષયે હેન ધરારે ઉજટ આવી આં-
ખ્ય બરાણી, આંસુ મેં લોહારે ચાલ્યા ઓધારે કાંઈ પાણી; પ્રેમની
વારતારે તમારી સગલી તે દીન જાણી, સ્વામી હીમાનારે હેલું
બાલ્યા સારંગ પાણી. પદ ૩૧ ઓધવ આવીનેરે અમારા સાં સખલા
તમે કીધા, ઓધવ આવીનેરે અમને અવળાં દુઃખ દિધાં; ઓધવ
આવીનેરે અમને મરતાને સું માર્યાં, ઓધવ આવીનેરે અમ-
ને બ્રહ્માને સું બાલ્યાં. ઓધવ આવીનેરે દાઝા ઉપર લુણુ ડાર્યાં,
ઓધવ આવીનેરે અમને વિસરીયાં સંભાર્યાં; ઓધવ આવીનેરે વાતો
વિનિગની સું લાખ્યા, સ્વામી હીમાનારે ચિતમાં ચહીયે તે સે નાખ્યા.
પદ ૩૨ પદ રાગ તીલંગ રેફતા લીખ્યતે યેરી તેરે જમહે જાદા, લેધ

ગયા આપને દાદા; છોડેગા સોઠ તુને કેસે, સમજી લે વાત હું એ-
 સે. ૧ લોભસો જમળે વળતા, ધનવંત કાહીકું મરતા; તેતરકું
 આજ જ્યું હેરે, અડોત્યું કાલ સિર તેરે. ૨ પકડલે સંતકા ઓરા,
 જાંહાં નહી કાલકા જોરા; કરી લે અનગી સાચી, અવર સગ વાત
 હે કાચી. ૩ નાવત જમફુત હીનેરા, મીંટે ભવ વારીધી ફેરા; સકલ
 ભવ દુરલે કીના, દેવા ગુરુ સ્નાની સુખ દીના. ૪ પદ ૧ અવસરે
 તેરો પલપલ જાવે, સુતાં તુને નીંદ ક્યું આવે; તેરે સાર કાલ હે
 વેરો, ભજન વિના કોન ગતી તેરી. ૧ અડગડે રાવનસે રાગન, જાકે
 આગે નોખતો બાજ; જીતે સગ લોક દે ડંકા, સોઠ ખાલી કર ગયે
 લંકાં. ૨ પુષ્પકી સેજમાં સુતા, સલામી દ્રષ્ટસે લેતા; કંચન જેસી
 દેહીકી કાંતી, જરે તીન અસ્તિમે છાતી. ૩ કીનહી ગયે ચક્રવર્તી
 ભુપા, સો મીલ ગયે ખેહમે રૂપા; અંતેહી જંગલકા બાસા, જીહી
 એહ જકતી આસા. ૪ અષ્ટાંગહી જિગકું માધિ, તાહી જો આયુષ
 બળ વાધિ; અમરે કરે આપકા અંગા, સોઠ કાલે કર દીયા ભંગા.
 ૫ અમૃતકે પાનકું કરતા, વૈમાને ખેડકે ફરતા; સુરપતી કાલ લે
 ઢાયા, તાહીતે જીહી હે કાયા. ૬ જેસા હે પાણી પરપોટા, ભરૂંસા
 દેહીકા ખોટા; તાહી તે વીલંબ ન કીજે, સતસંગ ખલ્લ રસ પીજે.
 ૭ મેરેતો રામસે મોલના, જહાં નહી કાલકા કલના; એસી નિશ્ચે
 હમ જો જાની, મીલે દેવા આય ગુરુ સ્નાની. ૮ પદ ૨ જગતસુ કા-
 મ ક્યા તેરે, પ્રભુ ભજ મન તુ મેરે; સમજી લે બાત હે સાચી, એહી
 બીનુ આરે સગ કાચી. ૧ લોકનકી પ્રીત સગ જીહી, ઠાલી જ્યું
 વાયુકી મુકી; જાતાં કધુ ખેર ન લાગે, તીમર રવી ઉગતે ભાગે ૨
 સુરખ જીગ ભમતે ભુલે, દેખી કુલ સંપતી કુલે; સખી હે ઉસકી
 બરપા, સોઠ કેસે મીટહી તરપા. ૩ વીષયનકા નેહ સગ એસા,
 બીજીના વારીકા જેસા; ઇનમે કધુ હાથ નહી આવે, ભજન બીનુ
 જામહી જાવે. ૪ આતમધ્યાન ચીતમે ધરીયે, જકતકી આસા ક્યા
 કરીયે; લીજે ગુરુ સ્નાનીકા ચરના, દેવા ફીરી હોધ નહું મરના. ૫
 પદ ૩ ભજન કરે ભજન કરે ભાઈ, ભજા તુમ મનપા પાઈ; જન્મારા
 જાતહે તેરા, પીછીહે કાલકા હેરા. ૧ તે રહે પગ પગહી જોખા,

મીટી નહીં મરતકા ઘોખ્યા; એક દીન હોયગા એસા, માટી મીલી
 માટીમાં જેસા. ૨ પ્રથવી પર પાપ જન્મ ધરતે, દીસીકે દીગપાલ ડ
 રતે; મહ બલી બીર બધે કેતે, અંતક્ષ પહોઈ ગયે તેતે. ૩ ગ્રહી
 લે તું સંગકા ચરના, જગત અભિલાષ નહીં કરના; બંધન તરે પાસ
 સખ તુટે, નીરમે હોઈ કાળતે છુટે. ૪ મહીમા ગુર ભક્તીકી ભારી,
 લીજે સોઈ ચિત્તમે ધારી; સુક્લ તીન જનમહી કીયો, દેવા હરી
 નામ જીત લીયો. ૫ ૪ હરી ભજ મન તું મેરા, મીટીહી તુજે
 જગતકા ફેરા; દુઃખ તરે દુખ હોઈ જાવે, તાહી તે પરમ સુખ પાવે.
 ૧ હરી ધ્યાન રૂદેમાં ધરહી, કાલકે જાલનાં પડહ; સુની હમ સંગ
 સુખ બાની, વચન એહ વેદકી જાની. ૨ પાપ કોઈ નીકટ નહો
 આવે, તાપ સમત નહીં કો જાવે; કોટી કરી નાશહીં જસે, સુની
 ધુની સીંધકી તેસે. ૩ પર મનજી તત્વ કો પરસે, સીતલ બુદ્ધિ સક-
 લ સમ દરસે; મુદીત ઉર જ્ઞાન પરદાશે, અંધિરા મેહદા નાસે. ૪
 દેખી એહ જગતકી રચના, ઉનહીંમે કમલના પચના; અખંડ
 પ્રભા ધ્યાનકું ધરના. દેવા કહે હોવે નહીં મરના. ૫ પદ ૫ મુરખ
 મતી જાન કછુ મેરા, શરીર એહ અંત નહીં તેરા; દીન એક છોડી
 સખ જાના, સમજ ઉર એસે એહ જ્ઞાના. ૧ જીવહી જીવત દહીકું
 ધરીયા, કાલ બસ અંતસો મરીયા; સીસા તલ પારહી પરહી, કુટે
 તેહી બારના કરહી. ૨ બુદ્ધ બુદ્ધ હોત જ્યું જલમે, કુરી સખ જાવેહી
 પલમે; અનીત દહીં એસેહી લેખો, બુલે જીને અમર કરી પેખો.
 ૩ પ્રભાદીક દેવહે જીતને, અનંત ધારીહે તીતને; શરીર સખ છોડીકે
 જાવે, કીત તુલ જન્મહી પાવે. ૪ બલવંતી માહા બલી માયા,
 જીવનકું જીત ભમાયા; ભજન વિના જીવ જન બુલે, જુઠાકું દેખી
 ક્યા કુલે. ૫ સંગ નીત સંગકી કરીયે, રૂદે નાજ જ્ઞાનકું ધરીયે; ફેરી
 ભવ ફેરના ફરીયે, દેવા ગુર ગમસુ તરીયે. ૬ પદ ૬ એસી યેહ જગ-
 તકી બાજી, એસીમે હોત ક્યું રાજી; લતા જેસી પુષ્પકી ઉભી, દીના
 એક ચારકી ખુગી. ૧ ઉપજત જોઈ કહાવે, પદારથ અતસો જાવે;
 અમર નહીં દેવ કોઈ દાતા, એક દીન છોડ સખ જાના. ૨ ઉતમ
 એક લાભ એહ લીજે, હરી રસ પ્રેમસુ પીજે; સોઈ ભવ ફેર નહીં

જનમે, જનકુ નીજ જ્ઞાન વસે મનમે. ૩ પ્રાણી કહ્યું સમજી જન
કોષ, કરન સતસંગ હે સખકો; સાચતે સાચકો પાવે, કુડ કોષ જન
કામ ન આપે. ૪ પરમ ઉર જ્ઞાન પરકાસે, ઓઘન સકલ તન
ભાસે; રવી કેહી ઉગતે જોસે, તીમર સખ દુર હોય તેસે. ૫ સંતકો
મર્મ એહ સુજે, અન્ય કોષ ભેદ નહીં જુને; દેવા કહે અચન એહો
સાચા, જ્ઞાન બીના ઓર સખ કાચા. ૬ પદ ૭ લગી મેરી રામસે
લગનાં, બયો મન પ્રેમસું મગનાં; જક્તમે ક્યા કીજીયે પચકે, રહું
ગુર અરણ્યમે રચકે. ૭ ગુરજી મેરે નેન તે નેરે. મંગલ બયો આજ
ગ્રહ મેરે; ઉદધી ઉર પ્રગટે સુખકો, દુર બયો તાપ સખ દુખકો.
૮ નિગમ જાકો નિત્ય જસ બોલે. જોગી ધરી ધ્યાન નહીં ડોલે; સેષ
સહજા મુખહી ગાવે, અંતતકો અંત નહીં આવે. ૯ પાવે કોષ પા-
રહી તીનકો, દુર્લભ દરશન બનમે ધનકો; સોઈ ગુરમે શિરપર્ષ દ્રઢહે.
૧૦ મેરા, મન રામસે માના, બય સખ કાલકા બાના; દેવા વ્રતો
વિષય કીની, રામ સદા વૃત્તિમે રતીહે. ૧૧ પદ ૮ સદગુર કર ગ્રહે
જાકો, તારે બન શીધુ તે તાકો; ભેદ નહીં જાનવો ધનમે, મિલાવત
રામસું છિનમે. ૧૨ જંતળે અરનહી કો જાવે, તેહાકો પરમ પદ પાવે;
ગુરકે અરનમે સુખહે, ઓર સખ કોરહી દુખહે. ૧૩ બ્રહ્માદીક દેવતા
જોઈ, ગુર તુલ આવે નહીં કોષ; અભિપદ મુક્તિકે દાતા, સોઈ હે
સકલકે જાતા. ૧૪ મહીમા માહા દેવ મુખ ગાઈ, અથાહકી યાહ
નહીં પાઈ; ગુર પદ પંકજકી સેવા, દાસ મન ઇછતહે દેવા. ૧૫ પદ ૯
ક્રિપા ગુર જ્ઞાનીકી અહીયે, જાતે પદ પરમકું લઈયે; પડે નહીં કા-
લકી પાસી, મિલે બ્રહ્મ સુખકે રાસી. ૧૬ જન કોહી જ્ઞાનીકું જુને,
ભક્તિકો ભેદહી સુજે; જાતે જ્યુગ વારીકો તરહી, ફરી અવતારના
ધરહી. ૧૭ જગતમે ખહુતહી તરલહી, ક્રીપા બીનુ મુક્તિ ના મલહી;
જંત સખ લોકમે ભટકે, માયાકી દોરીમે અટકે. ૧૮ જાતે અજ્ઞાન
સખ નાસે, નિરમલ હોતહે આસે; જાતે પેહ સકલ બય બાને,
આપને નીજ રૂપકું જાને. ૧૯ કરુણા હોતહે ગુરકી, સુજે સખ બાત
હરદમકી; ક્રિપા નિત્ય માગહી દેવા, કર ગુર સંતકી સેવા. ૨૦ પદ ૧૦
સદગુરહે સાચગ મેરા, બરોસા સાચાહે તોરા; બન અગાધીહે બારી,

તિનતે લેતહો તારી. ૧ તવપદ યોટહે જાકો, અભય કરી કોટહે તાકો; અહે તખ ચરનકી ચરનાં, મિટિ જાય જન્મને મરનાં. ૨ નમુ તવ ચરન પદ સીશા, સત્યં તવ રૂપ જગદીસા; બયાજી મન પ્રસનહી મેરા, પ્રભુ પ્રસાદ બયા તેરા. ૩ તુમહીકુ માલમ હે મનકી, તુમહી સખ જાનહુ જનકી; દેવા કહે દિનકે બંધુ, તુમારી ચરને રજ વંકુ. ૪ પદ ૧૧ કરેય તુમ સતસંગહી પ્યારે, નહીતો જાયગા હારે; મનુષ્ય તન કેસે કરી પાવે, અવસર એસા નહી આવે. ૧ અનકહી જોનીકુ ધરીયા, ચોરાસી લાખમે કરીયા; કોટી ઉપાય જો કરીયા, સતસંગ પાછ સો તરીયા. ૨ પારસ લોહકુ પરસે, લોહ તખ કંચન હોષ દરસે; ચંદન જો ભયે ચંદન રૂપા, ટાલે ગુરુ સ્નાની કુખ કુપા. ૩ ચરનહે સંતકી જાકુ, તાપ નહી લાગતહે તાકુ; મિલાવત હરીજન હરખે, દેવા સેવા સંત ચિત્ત ધરકે. ૪ પદ ૧૨ ફુલે મન બહોત ક્યા ગાવે, બાતનસે પંથ નહી આવે; વાહી ધર સકલસે દુરા, પોહોચે કોઈ સંત જન સુરા. ૧ ઇંદ્રાદીક દેવતા સારે, અલ્પાદિક જોજતે હારે; દરશન ખટ સકત નહી જાની, થકી ત્યાંહાં બેદકી બાની. ૨ નિરં-જન સકલ તે ન્યારા, પાર અલ્પ પરકે પારા; એહીકો ભેદ નહી બુજે, અનુભવી સંતકુ સુજે. ૩ અગમ જો કોટકી સેરી, દેખાવત સંત સો નેરી; દેવા ગુરુ સ્નાનકું માને, તખહી નિજ અલ્પકુ જાને. ૪ પદ ૧૩ આનંદ ભયો આજ મન મેરે, દુરહી તે દેખીયે નેરે; તાકો નેતિ વેદહી ગાયા, સોહી પીયા આપમાં પાયા. ૧ જેહો પ્રભુ અં-તરકે જાગી, તેહી પ્રભુ સકલકે શ્વામી; સખહી વાધી જાનનહારા, સોષ પલ એક નહિ ન્યારા. ૨ સકલ ભય મનતે ભાગા, સાચા જખ લક્ષહી લાગા; દેવા ગુરુ મીલાહે પુરા, ભરમ સખ બાજી ગયા દુરા. ૩ પદ ૧૪ જગત સખ રેનકા સુપના, સમજ દેખો કોઈ નહી અપના; કઠિનહે લોભકી ધારા, બહી સખ જાત સંસારા. ટેક. પાત જી ડારસે કુટ્યા, ધડા જો નિરકા કુટ્યા; એસી નર જહાન જીનગાની, સુરખ નહી ચેતો અભીમાની. જગત. ૧ ફુલ મતી દેખ તન ગોરા, જગમે જીવના થોરા; તજો મદ મોહ ચતુરાઈ, રહ્યો નિસંક જીગ માંહી. જગત. ૨ ફુટમ પરીવાર સુત દારા, એક

દિન હોયગા ત્યારા; નિકસ જળ પ્રાણ જલવેગા, કોઇ તેરે સંગ ના
 આવેગા. જગત. ૩ જીનકુ લક્ષહે ઘોડે, તિનુકુ મોહોત નહી છોડે;
 દાંતનમે પાનકી બિડી, એક દિન તાણેગા કોડિ. જગત. ૪ સદા
 મત જન આ દેહાં, લગાવેા નામસે નેહાં; કટે જમ કાલકા ઘેરા,
 કહે કપીરે જન તેરા. જગત. ૫ પદ ૧૫ પદ રાગ લાવણી. બ્રહ્મ
 વાહં મત બુધિ નાહં નહી ચિત અહંકારે, અજ અખંડ અનિ-
 ન્યાયિ એક રસ; નિરંજન નિરાકારે; બ્યાન સમાન ઉદામ પ્રાણ
 નહી નહી અપાન આકારે, ઓતત્ત ચાર ચક્ષુ ધ્રાણ નહી નહી
 રસનાં નિરધારે. બ્ર. ૧ વાક પાણી પાદ યુદ્ધ નહી, સિશુ લીંગ
 દેહસે પારે; સુક્ષ્મ નહીતો મથુલહી ક્યાંસે, કુણુ ધરે અવતારે. બ્ર.
 ૨ ક્ષીતી જલ તેજ વાયુ સો નાહં, નાહં નભ વિસ્તારે; શબ્દ સપર
 સરપરસ ગંધ નહી, નહી કારણ સંસારે. બ્ર. ૩ જગત્ત સ્વપ્ન સુ-
 પ્તિ તુરીયા, રહીત અવસ્થા ચારે; સદ ચિદ આનંદ રૂપ સદા,
 એક ચૈતન્ય શુદ્ધ વિચારે. ૪ સુરા હોકે સનમુખ હોજા, પાવો
 મુક્તિ દ્વારે; કરચ સતસંગ વેદ સદગુરુકો, મોટે જન્મ જંજાલરે. બ્ર.
 ૫ એ અનુભવ મુક્તિકો દાતા, જે ગાવે નિજ પ્યારે; અનુભવ
 આવે માહા સુખ પાવે, ઉપજે શુદ્ધ વિચારે. બ્ર. ૬ સદગુરુ
 રામ મિથ્યા બ્રહ્મ વેત્તા, નિર્મો બોજ ઉઠાધરે; હરણ શોક હરી સીંગ
 રહીત, મત સોહંગ બ્રહ્મ વિચારે. બ્ર. ૭ પદ ૧ લાવણી સદગુરુ
 મોહી મિલા બ્રહ્મવેતા, પુરવ પ્રિતસે મે પાયા; તન મત ધનસો
 વારીયા પર, નિજનંદ મોહી ખતલાયા. સદ. ૧ સતચિદ આનંદ
 રૂપ આત્મા, એસા મોહી અનુભવ આયા; જગત્ત સુપન સુષોપતીકે,
 સંગ સોષ સત વેદે ગાયા. સદ. ૨ જગત્ત રથુલ અર સુપન સુક્ષ્મ,
 સુષોપતી સો કારન માયા; તાકું ચિનત સોહી ચિદંદે, એસા દ્રઢ
 મનમ લાયા. સદ. ૩ આપ અપ્રીયે નહી કદાચિત, સોહી આનંદ
 સુખ સમુજયા; બાગ ત્યાગ કરીકે પૈયાના, તખ જાની જુઠી
 કાયા. સદ. ૪ ચાવિસ તત્ત એ પ્રકૃતિ પ્રગટ ભષ, તીન ગુન તાસે
 જાયા; પંચભૂત તન માત્રા પાંચુ, તામસ ગુન સે ઉપજાયા. સદ. ૫
 રાજસકી દસ ઈંદ્રિ કહીયે, સો જનત પંડિત ડાયા; ચૌદ દેવ

અંતઃસકલું ચ્યાર, સાતવીક ગુનસે પ્રગટાયા. સદ. ૬ ત્રિધા રૂપસે
ભઈચિદ શક્તિ, ત્રિપુટી જગત સો દરમાયા; નામ રૂપ એ જાનો
જગત સખ, જુઠું મૃગજલ બાદલ છાયા. સદ. ૭ દ્વિતબાવ સખ
કુર કીયા, નિજ આત્મનિશ્ચે ઠેરાયા; હું હરી સંગ સકલસે ન્યારા,
વેધ્યાતા સો નહી ધાયા. સદ. ૮ પદ ૨ કાંહાંસે આયે કાંહાં જાયા,
ખોજ કરો અગલે ધરકી; સદગુરૂ મીલિતો સાંત બતાવે, ખોલ દેવે
અંતર અડકી. કાંહાં. ૧ તિલક છાપ ધરે માળા મુદ્રા, તિરથ વૃત
મરે ભટકી; ગાવે બલવે લોક રિજવે. ખમર નહી અપને ઘટકી.
કાંહાં. ૨ બાહીરે જગ ધ્યાનિ હોકરે બેઠે, અંતર સુરત ચલી ચટકી;
ઉપર બંદા બીતરે ગંધા, મન મેલા મછલી ગટકી. કાંહાં. ૩ કાજી
કુરાન કોતાખ બખાને, જીવ જામે કરે ઝટકી; હૃદયમકી હકમત
નહી બુજે, પકડ મુરગીકું પટકી. કાંહાં. ૪ હોંકુ તુરકા દોનો ભુજે,
અટપટ નહિ ઠરી અડકી; જોગી જગમ સેષ સંન્યાસી, લાલચ
માંહી રહે લટકી. કાંહાં. ૫ વિતા સમજ સખ જીત તિત દોરે,
ચતનકોન ન લહે ચટકી; વિમ્બદાસ બેહદકે બાસી, આવણમાં ન રહે
અટકી. કાંહાં. ૬ પદ ૩ લાવણી દેશી ફેર કરે બજન સદારે મ-
ગત જગતમે એહી નકાહે પ્યારે. કરે બજન. ૭૬. તું આયા કરકે
કવલ કરંગા બંદગી, તું આયા ધયાં આકરે હુવા બેમાન ખોષ
સખ જીદગી; ધયાં આકરે બાલાપત બેલ ગમાયો, જીવાનિ મે
ધસક કમાયો અખ ધધર તુજે બોલાયો કહેગા ક્યારે. કરે બજન. ૧
થા પુરાન સીવા તેરા કે નર દેહ પાવી, થા પુરા ક્યોં ભુલા દિવાના;
દેખ જીહી માયા ક્યોં, ભુલા તેરા કુટુંબ કબીલા. સખી તેરે કામ ન
આવે કબિ, તું અંતઃકાળકા અબિ સોઈ મતી બ્યારે. કરે બજન. ૨
ધસ ફુનિયાકે અંદર પાખંડ બોતેરા, ધસ ફુનિયાંમે સચા હે એક
નામ પ્રભુકા લેરે; સચા હે જીહા જગ સંસારા તુમ દેખોજી આંખ
પસારા, તુમ મત ચિત હસે બિસારા પ્રેમ લગારે. કરે બજન. ૩
તેરે શિરપર કાયમ કાલ કરે નિત્ય ફેરિ, તેરે શિરપર તુંમ કરે બ-
રોંસા કલકા પલે નહિ તેરિ; તુંમ કરે જિનને નિશ્ચે કરિ ધાયાસો
ફેરિ જીગમે નહિ આયા, એહી ખ્યાલ શિવાનંદ ગાયા એહિ તું થા

ચારે. કરભજન. ૪ પદ ૪. રાગ કુમરિ. પંચભુતકા પંજરતામે,
 સોહં તોતા બોલેરે; ઉસ તોતેકિ ક્યા તારીફ કહું, ના કોઈ યાકે તોલેરે.
 પંચ. ૧ સોહં સાન સમજ બિન મુરખ, યુદ્ધિ ઇતઉત ડોલેરે; સદ
 ગુરુ વૈદ મિલે ખલ્લવેતા, વરતુ દ્વારે તખ બોલેરે. પંચ. ૨ સદગુરુ
 સાન કરિ સમગ્રાવે, મારે વચનકે ગોલેરે; એક આત્મા વેદ બચન
 યુકે, તખ જાઈ દોલેરે. પંચ. ૩ આનંદ ખલ્લ અમુલખ વરતુ, અજ
 અનંત અણૂમૂલેરે; હું હરિ સંગ સકલ સે ન્યારા, યુ સુધ વસ્તું હે
 સોલેરે. પંચ. ૪ પદ ૧. કુમરિ. સાધન સાર બિચારે સાનકો સાધન
 સાર વિચારે, ઇસો કોન જગતસોં કિનસે અહો નિચે એહ ઉર-
 ધારે, સાધન સાર વિચારે સાનકો સાધન સાર ત્રિચારે. ૧ પંચ
 ભુત તન સુખ દુઃખ આ લય, રથુલ ઉપાધિ અસારે, મેરે યાસુ
 કોન સગાઈ અસત જડ દુઃખ છારે. સાધન. ૨ ઈંદ્રી પ્રાણ બુદ્ધિ
 મન સખ મિલિ સોઈ દ્રશ્ય દેદારે, લિંગ દેહ સોહમે નાહિ સતર
 તત્વ કિટારે. સાધન. ૩ કારણ મૂલ ઉપાધિ સકલકો દેહ ત્રિજ્ઞે
 નિરધારે, હું દષ્ટાએ દ્રશ્યવાચ્ય સખયું સમજે હોય પારે. સાધન.
 ૪ મોમે ત્રિધા ઉપાધિ નાહિ હું વરજિત સખ ધારે, કાન્હરામ
 મેં નામ રૂપ બિન નિર્ગુણ નિરાકારે. સાધન. ૫ પદ ૨ તિન
 અવસ્થા તિત આત્મા, તિન અવસ્થા તિતરે; દંદા તિત દ્વૈત બિન
 સમરસ, આપ સદા અદ્વૈતરે. તિન અવસ્થા. ૧ જાગ્રત વિશ્વ
 ભોગતા કહયિ, રથુલ ભોગ બહુ રીતરે; વૈષ્ણવી વાચા રજોગુણ
 ખલ્લા, દેવજ્ઞે કહયિ મિતરે. તિન. ૨ સ્વપ્ન ભોગતા તૈજસ જાણો,
 સુક્ષ્મ ભોગ ક્રીજીતરે; મધ્યમા વાચા સત્વ ગુણ વિષ્ણુ, દેવ કહતહે
 ગિતરે. તિન. ૩ સુસોપ્તિ પ્રાસ ભોક્તા હોઈ, આનંદ ભોગ ધટિતરે;
 રૂદ્ર દેવતા પશ્યંતી વાણી, તમ અસાન અનિતરે. તિન. ૪ તુરીયા
 સાક્ષી કાહું રામ હું, એક અખંડ અદ્વૈતરે; સર્વકે માહિ સકલ તે
 ન્યારો, મોમે હાર ન જીતરે. તિન. ૫ પદ ૩. પંચ કોશપર જાન
 આત્મા, પંચ કોશપર જાનરે; પંચ કોશકું જો પરમાણે, સોકયું કોશ
 નિદાનરે. પંચ. ૧ અખર ચિત તન ખટ વિકાર મય, અન કોશ
 પહિચાનરે; રજ વિરજકો ભયો, વિકાર રથુલ દેહસો માનરે. પંચ. ૨

લીંગ દેહેમે તીન કોથહે, પ્રાણ મનો વિજ્ઞાનરે; પ્રાન અપાન ઉદાન
 બ્યાન, સમાન કોથહે પ્રાનરે. પંચ ૩ પંચ કર્મ ઇંદ્રિ મન મિલિકે, મનો
 મય કોથ બખાનરે; મન દ્રષ્ટાનું મનતે ન્યારો, સમજ દેખ સોધ
 સાનરે. પંચ. ૪ પંચ જ્ઞાન ઇંદ્રિ બુદ્ધિ, અટકો બયો કોથ વિજ્ઞાનરે;
 આનંદ કોસ કહુ અખતો, શું કારણ દેહ અજ્ઞાનરે. પંચ. ૫ તે
 અજ્ઞ પ્રાન મનોમય નાંહી, વિજ્ઞાનાનંદ મહાનરે; કાન્હરામતું બિબ
 સકલ તે, કહત વેવયું વાણરે. પંચ. ૬ પદ ૪ અનુભવ આપ વિ-
 ચારી દેખ તું, અનુભવ આપ વિચારી; અનુભવ વિન ઓધારે
 નહો, નકી લાગત નહી કોષ કારીરે. અનુભવ. ૧ વેદ નિરૂપણ
 કરત બ્રહ્મકો, સતગુરુ કહત ઉચારીરે; સતચિદ આનંદ બ્રહ્મ તુષ્ટિ,
 યહ નિષ્ઠે ઉર ધારીરે. અનુભવ. ૨ સતસો કોન ચિદસો ક્યાહે, આ-
 નંદ કોન અપારીરે; યાકો અર્થ આપમેં લહીયે, શું સમજે મેં વારીરે.
 અનુ. ૩ તીન કાલમેં સોધ સત જનતત, સોધ ચિદ બારીરે; આપ
 અપ્રિયે નાંહી કદાચિત, સો આનંદ દુઃખ હારીરે. અનુ. ૪ તીન
 વિશેષણ ઘટે આપમેં, તો કહે બ્રહ્મ પોકારીરે; કાન્હરામ દુજ
 કોઉ નાંહી, સોહં સંસે ટારીરે. અનુ. ૫ કરચ સતસંગ બ્રહ્મવિદ સત
 ગુરુકો, સો કરહી ભવ પારે; સાધન ઓર અનેક કીયે તે, નહી છુટે
 સંસારરે. કરચ. ૧ બ્રહ્મવિદ અર્થ વેદકો, જાને તત્વ અઙ્ગીપદ સારે;
 તત્પદ ધશ જીવત્વં પદહે, અસિપદ બ્રહ્મ વિચારે. કરચ. ૨ તત્વં વાચ
 લક્ષ નિષ્ઠે કરે, વાચ ઉપાધિ ડારે; સત્ સ્વરૂપ જ્ઞાન મય પુરણ,
 લક્ષાર્થ સોધ ધારે. કરચ. ૩ તત્પદ વાચ સકલ બ્રહ્માડ, ત્વંપદદેહ
 ત્રય ટારે; પીંડ બ્રહ્માંડ ત્યાગ કરચ મનશું, ભાસે બ્રહ્માકારે. કર.
 ૪ સાક્ષી દષ્ટા કાન્હરામ હું, સોધ સાક્ષાત્ કારે; ભાગ ત્યાગ
 કરીકે પહીચાંનો, નિજ સ્વરૂપ નિરાકારે. કરચ. ૫ પદ ૬ દોહા. રામ
 પચિસિ પંચપદ, પંચ ચરન પચિશ; ઇતપ કરી અટક્યો જબ,
 પુનિ આત્મા ગુરુ ધશ. ઉબેપ્ર ક્રિયા ઓર કહે, સામાન્ય વિશેષકી
 એક; દુજ ભામીકા સમકી, સોઅખ કહે વિવેક. ૨ રાગ સેમે અ-
 ઝુંસાર. સામાન્ય રૂપ સ્વે જાન્ય, સોધ સામાન્ય રૂપ સ્વે જાનરે;
 અસ્તિ બાતી પ્રિયે રૂપ સદા સ્વે, સકલ વસ્તુ મેં માન્યરે. સા. ૧

પ્રશ્ન. સામાન્ય ખલ્લ સંવૈત રહે, તપ ઘટ પટક્યો નહીં સાનરે; દેહ મધ્ય રહી જનત જ્યું ત્યું, નહીં ઘટ પટ પહીઆનરે. સા. ૨ ઉત્તર. દેહમાંજ વિશેષ બુધિ કરે, ઘટ પટમાં સામાન્યરે; અંતકરણ ઉપાધિ વિના, ઘટ નાહી વિશેષકો જાનરે. સા. ૩ તાપરે રવિ દ્રષ્ટાંત કહતહું, મન ચિત્ત સનકાનરે; રવિ પ્રકાશ સમ ઠોરે નિરંતરે, ઉગ્મ અસ્તિ આદાનરે. સા. ૪ સો રવિ ધુપ તુલ તણપર રહે, નહીં જરે તણ પાનરે; સિદ્ધ જરાવત સોધ સુત પટ, તાપરે સમાધાનરે. સા. ૫ જ્યુ રવિ ધુપ સામાન્ય ખલ્લ, ત્યું ચસમા બુહી મિલાનરે; દહત સમાન વિશેષ જનવો, સમજી કરચ સમાધાનરે. સા. ૬ સામાન્ય વિશેષ એ પરમ પ્રક્રિયા, ગુરુ મુખ સુત યહ જાનરે; સતચિદ આનંદ અનુભવ અપના, સંવૈતરે મેં સાનરે. સા. ૭ આકાશ આદી સમ નામ રૂપસો, મિથ્યા વેદ અજ્ઞાનરે; નાંહી નાંહી કરત હું હે, સેનિઃ પ્રપંચ નિરવાનરે. સા. ૮ નિર ઉપાધિ સામાન્ય ખલ્લકો, અનુભવ સુષોપતી સ્થાનરે; નિશ્ચે ત્રીન અવસ્થામે, સોમાન્ય સદા વિન તાનરે. સા. ૯ મોવિન નહીં દીસે કહું ખાલી, કોઇ પદારથ આનરે; કાહુ રામ સામાન્ય ખલ્લ હું, ઘેધાતા નહીં ધ્યાનરે. પદ ૭ દોહા. સામાન્ય રૂપ સોહંમ લલો, જીવન મુક્તા જનન; રાગો તાગી લોન શાંત વૃત્તિ, ભોમીકા ભેદ વખાન. ૧ રાગ સમે અનુસાર, સમ ભોમીકા સોધ; જ્ઞાનકી સમ ભોમીકા સોધરે, શુભ ઇછાસુ વિચાર તનુમાન, સાતી સરી હોધરે. સમ. ૧ સત્વા પતી ચતુરથી કહીયે, અસ શક્તિ યંચ મોધરે; પદાર્થ ભાવની જનન પટમી, સમમી તુરીયા હોધરે. સમ. ૨ જડ દુષ્ઠ જન વિષે સમ તજીયે, ગુરુ ચરણ ચિત પ્રોધરે; સત્ય વાક્ય વેદાંત અવણ કરી, શુભ ઇછા સોધરે. સમ. ૩ દુજી કહી વિચારે ભોમીકા, તત્ત્વ વિચારે કોધરે; એસો કોન જગતસો કાહી, શુભ વિચાર સો લોધરે. સમ. ૪ તનુમાનસા સો જન ત્રીસરી, મનકો વિક્ષેપ જોધરે; અંતર સુખી વૃત્તિ આત્મ મે, રાખે અહોનિશ જોધરે. સમ. ૫ સત્વાપતી ચતુર્થી, જાન્મે અનુભવ એક ન દોધરે; અહંખલ્લ સચ્ચિદાનંદ વિદ્યવત્, દ્વૈત ભાવના ધોધરે. સમ. ૬ નહીં આશક્તિ અસં શક્તિસો,

પંચમ કહીયે સોધરે; સ્નાન વૈરાગ સહીત વિદ વત્તર, શિષ્ય સંભોધિ
તોધરે. સમ. ૭ ક્રિયે પદાર્થ સકલ બુદ્ધિકે, તાકો અભાવ કરોધરે;
પદાર્થો ભાવની એહ જ નષ્ટમી, વરીયા વૃત્તિ કુમોધરે. સમ. ૮ ભાવા
ભાવ ત્યાંહાં કછુ નાહી, તુરીયા વૃત્તિ બદોધરે; વર વરીષ્ટ સંભોધ-
નયાકો, સદા બ્રહ્મ નિષ્ટોધરે. સમ. ૯ સમ ભોમીસે તિન અવસ્થા,
દિવ્ય જગત ભોધરે; સમ ચતુર્થિ અંત તીનસો, મુષોપશ્ચિમાં ઝગી
મોધરે. સમ. ૧૦ સમ ભોમીકા સોધ વૃત્તીકી, ધ્યાતા ધ્યાન ન ધ્યેધરે;
કાનરામ ભોમી ભોમ નહી, સાતા સોન ન સેધરે. સમ. ૧૧ પદ ૯
રાગ કુમરી ચૈતનકે આધાર, જગત્ સમ ચૈતનકે આધારરે;
બોલે ચૈતન ચાલે ચૈતન, ચૈતન દેખનહારારે. ચૈતનકે આધાર
જગત્. સમ. ૧ આયે ચૈતન પીયે ચૈતન, ચૈતન કરત વિહારરે;
ચૈતન વારક ચૈતન પ્રેરક, ચૈતન સમ વિરતારરે. ચૈતનકે. ૨ રિજો
ચતન બિજો ચૈતન, ચૈતન સકલ પ્રકારરે; ચૈતન રવામી ચૈતન
સેવક, ચૈતન ભિતર બાહારરે. ચૈતનકે. ૩ પંચભુતન જગત સમ
ચૈતન, જો દીસત સંસારરે; જનદેવા સમ ચૈતન દેખો, ચૈતન શુધ
અપારરે. ચૈતન, ૪ પદ ૯ સમ ઘટ વિષ્ણુ મહરાજ, દેખો તુમ
સમ ઘટ વિષ્ણુ મહરાજરે. ટેક. પીંડ બ્રહ્માંડ રહ્યા એક પુરી, સુ
ધુબ્યો સરીતા વારીરે. સમ ઘટ વિષ્ણુ મહરાજ દે. ૧ અપમે તપ
મે તોય ભોમીમે, ધનમાં રહ્યો સોધ ગાજરે; વિષ્ણુ વિના નહી અન્ય
પદારથ, વિષ્ણુ સકલ સમાજરે. સમ ઘટ વિષ્ણુ મહરાજ દે. ૨
ધુનમે શુનમે દીન પુનમમે, દશો દશ માંહી અપારરે; વન વાટીકા
ગીરિ ગહવરમે, સમચિત રહ્યો ગજરાજરે. સમ ઘટ. ૩ જળ્ય
જાને નિજ વિષ્ણુ રૂપકું, ભરમ જાવે સમ બાજરે; કહે દેવો એક
સ્વામી નીરંતર, સરખો અંતર બાજ્યરે. સમ. ૪ પદ ૧૦ એ સમ
બ્રહ્મ વિલાસ ચરાચર, એ સમ બ્રહ્મ વિજ્ઞાસરે. ટેક. વારો વસુધા
આપહી વાયુ, આપહી અનલ આકાશરે. એસમ. ૧ કારણુ તે
બયો જળ્ય કારજ, તરૂંચું બિજ પ્રકાશરે નહી; આતમ પરમાતમ
ન્યારો, દેખો રૂદ્ય સમાસરે. એ સમ. ૨ સાન નેતર કરી ભિતર
દેખો, આતમ હે અવિનાશરે; પરાપાર ચિદાનંદ ચૈતન, એહ તાકો

ભાષે, એસખ. ૩ ખ્રહ કસોલ એ ઘેઘાતા સખ, આપહી સ્વામી
 દાસરે; જન દેવા એ આપ પંચાંખો, પરમાનંદ સુખરાસરે. એસખ.
 ૪ પદ ૧૧ આનંદરૂપ અપાર ઉરમાં સોધ, આનંદરૂપ અપારરે.
 ટેક. પરાપાર્ય રહ્યો કહે ઉપનિશદ, સોધ ભયો સંસારરે. આનંદ. ૧
 જાકો રંગ રૂપ કછુવ ન દીસે, તાકો સખ આકારરે; જાકું વચન
 વાણી નહી પોચત, સોધ પાલનહારરે. આનંદ. ૨ ભયે સુભાવે
 તત્વ ચારો વિસ્તરે, પ્રકૃતિકો પરીવારરે; અંબુ તે જો લવણહી નિ-
 પજો, આદ્ય અંત્ય તે વારરે. આનંદ. ૩ એહ સખ લીલા અપાર
 ખ્રહકી, દેખો રૂઢ્ય વિચારરે; જન દેવા ઉચ બુધી સમજે, તાકા
 મન ઉદારરે. આનંદ. ૪ પદ ૧૨ રાગ હુમરી પંચભુતકા પંજરે તામે
 સોહં તોતો ખોલેરે, ઉસ તોતેકી ક્યા તારીફહે; નરી કોઇ યાકે તોલેરે.
 પંચ. ૧ સોહં સાન સમજ બિન મુરખ, બુદ્ધિ ધત ઉત ડોલેરે;
 સદગુરુ વૈદ મિલે ખ્રહ વેતા, વરતુ દ્વારે તખ ખોલેરે. પંચ. ૨
 સદગુરુ સાન કરી સમજાવે, મારે બચનકે ગોલેરે; એક આત્મા વૈદ
 વચનધુ, કહત બજાઈ ઢોલેરે. પંચ. ૩ આનંદ ખ્રહ અમુલખ વરતુ,
 અજ અનંત અણ મુલેરે, હું હરી સંગ સકલસે ન્યારા, યુ શુદ્ધ
 વસ્તુહે સોલેરે. પંચ. ૪ પદ ૧૩ સારા સાર વિચાર એક તુ, નિજ-
 આત્મ નિરધારરે; ન્યારા બીંતરે આપ નિરંતરે, પીંડ ખ્રહાંડસે
 પારરે. સારા. ૧ લખચોરાશી ધુમ ધુમકે, પાપો મુક્તિ દ્વારરે;
 તામે જો હરી જાન્યો નહીતો, ફેરહી જનમ જંજાલારે. સારા. ૨
 કિડિ કુંજર રંક રાય સખ, દેવ દાનવ દિગપાલરે; ખ્રહા વિશ્વ શિવ
 શેષતુહં. આરહી દશુ અવતારરે. સારા. ૩ એક આત્મા સખ ઘટ
 જામકે, દૈત્ય વચનકું ટારા; એસા અર્થ વિચારો. આપમાં, તા છુટે-
 ગો સંગારરે. સારા. ૪ અવન્યાસી અદ્વૈત આત્મા, કેતેધ વેદ પોકા-
 રરે; હું હરી સંગ સકલતે ન્યારા, સોહંખ્રહ અપારરે. સારા. ૫
 પદ ૧૪ સતસંગ સાર જગમાંહી, મંદ બાગ્ય સો જાનત નહારે; ટેક.
 સતસંગત સુખ એક પલકકો, સુખસે કહ્યો ન જાધરે. સત. ૧ સતસંગ
 કરી પરમ પદ પાવે, બવ દુઃખ દેત મટાધરે; તાસુ કરો સતસંગ
 નિરંતરે, ગુરુકે સરણે જાધરે. સત. ૨ જાકું વેદ રટતહે નિરંતરે, સોધ

તેરા રૂપે ભાષરે; સો સતસંગ વિના નહી પાવે, યુ સમજી ઉરમાષરે.
 સત. ૩ સદગુરુ રામ મિલે બ્રહ્મ વેતા, નિજ સુખ દીની બતાષરે;
 હરખ સોક હરી સંગ રહીત, મન સોહં બ્રહ્મ સદાષરે. સત. ૪
 ૫૬ ૧૫ સોહંબ્રહ્મ સદા સુખરાસી, નામ રૂપસે ન્યારારે; આપ પ્ર-
 કાશ અખંડ અનાદી, સરવા ધાર નીરધારારે. સોહં. ૧ શબ્દાતિત
 અલેપ અજન્મા, આનંદધન અપારારે, બોધ સ્વરૂપ સનાતન
 ચૈતન, પીંડ બ્રહ્માંડસે પારારે. સોહં. ૨ અસ્તિ બાતી પ્રિયરૂપ
 સદાષ્ટ, બાવન અક્ષર બારારે; નિરાવેવ કુટસ્થ નિરંતર, નિરંજન
 નિરાકારારે. સોહં. ૩ નેતી નેતી નિગમ સો કરીકે, આપહી આપ
 વિચારારે; હું હરી સંગ સદા એક રસ, નિરગુન રૂપ હમારારે. સોહં.
 ૪ ૫૬ ૧૬ દાસોહં દાસોહં કરતાં, દદો વિસરી જૈયેરે. દાસોહં દાસોહં
 કરતાં. ટેક. ગયું દાક્ષિદ્ર અનાદી કાળનુ, માહા ધન્ય લાધ્યુ તૈયેરે.
 દાસો. ૧ ધરનુ ધરમાં ધન્ય હણપણ, ભોગ ન પડીયું કૈયેરે; દદા
 હંલાત લેઉ ઠાણુ, સમજા વિના ફુગ્ય સૈયેરે. દાસો. ૨ પણ પરી-
 પકવ મનથી રખાય, નવ રખાય કોય હંયેરે; અક્ષ ધન્ય એ ગુરૂવે
 બતાવ્યું, હવે કેમ ફુગ્યીયા યૈયેરે. દાસો. ૩ સમજા વિના સોક મોહ
 ન જાય, મિથ્યા ભાર ન વૈયેરે; એરે અનુભવાનંદ આત્મા,
 સમજી કતકત યૈયેરે. દાસો. ૪ ૫૬ ૧૭ રાગ પ્રભાત કુમારી.
 ગાફલ હોય ક્યાહા મુરખ, અખ તું રામ સમરેચ મનુવા; મધ્ય
 પડ્યોતો કુ નહિ સુઝત, યો સંસાર હે અંધ કુવા. ૧ સુખ સહત
 કે ટપકે લાગ્યો, અજ હુતે નહિ તૃપતિ હુવા; અંધ સુઝત નહિ
 શિરપર તેરે આયુ ખેલી લાગ્યો કાલ ચુવા. ગા. ૨ કામ અસિમે
 વિશે ધૂત, ડારત નેક સંતોષકુ નહિ છુવા; તાતે ફુખ પાવતહે ફુનો,
 જુદાઝે પરલાયે કુવા. ગા. ૩ સુખકે કાન્ય વિષે સંગ ખેલત, મુ-
 રખ હોયો જન્મ જીવા; માણક અબતો ચેત અભાગી, ખેલિત
 બરતુ ઉપજી મુવા. ગા. ૪ ૫૬ ૧૮ નેન ખોલકે દેખો આબતો,
 મોહ નિંદસે જાગોરે; આબસ ઓર પ્રમાદ તજીકે, હરી રમરણમાં
 લાગોરે. નેન. ૧ રેહણ દીવસ ધડી ધડી, હરી આતવો ક્ષણું મત
 ખોવો નાગોરે; રામ રતનમાં મનકુ પ્રોવો, જોસે સુઝમાં ધાગોરે.

નેન. કુસંગ કુર્મ કુતક્ષણ કુમતી, તાહિ સર્વથા ત્યાગોરે; માહા કુઃ
 અ ગ્રહ અંધ કુપસે, બાગી સફોતો બાગોરે. નેન. ૩ જસે બણે તેસે
 જ્યું ત્યું કરી, હરીસે હેત અનુરાગોરે; માણ્યક અવસર આપ હરિકું,
 ન બજે સોધ અબાગોરે. નેન. ૪ પદ ૧૯ દેખો નટવર ખેલત ધ-
 ટમાં, ધટ ધુધટ પટ ઝોટ કરી; ખેલત આપ ખેલાવે સખનકું,
 સાજ સર્મે રહ્યો આપ ધરી. દેખો. ૧ દેહ ઇંદ્રિ મન પ્રાણ સખન-
 કું. હેરત પ્રેરત આપ હરી; ક્ષણ ક્ષણ આલોગન કરત સખનકું,
 ખિન આલોગન જાત મરી. દેખો. ૨ હિલમિલકે હરી ખેલત સખસું,
 સહુ સસીયનકી ખાંહ ધરી; જગહિ ઉપેક્ષા કરત સખનકી, જાત્ય
 ખ્યાત તમ સખ વિખરી. દેખો. ૩ દેખે વિહાર માણ્યક યો હરીકો,
 ક્ષણ ક્ષણ પલ પત્ર ધરીહો ધરી; આપનપો સખ ખારો ડાર્યો, હરીકો
 ધડ અવલંબ કરી. દેખો. ૪ પદ ૨૦ દેખોરે દુરમતિયા જનકી, હરી
 હરી નવ્ય ખોલેરે; વરથા અલાપ કરતહે નીસદીનકે, લછાજત છો
 લેરે. દેખો. ૧ હરી રસ અમૃત સંધુ ભર્યો હે, તામાં આંચ ન ખોળેરે;
 વિષે રસ વિસિઆ પાન કરનકું, રાખિ તેજમાં ધોરેરે. દેખો. ૨ વિષે
 રસ વિષયા પાન કરનકું, જગ સંધરો ઢંઢોરેરે; અતિ યેન આદર
 કરીકે મૂરચખ, અત્રત ઉકરડે ઢોળેરે. દેખો. ૩ પ્રમાદ નિંદમાં સોયો
 પામરે, જ્ઞાન દ્રષ્ટિ ન ખોલેરે; માણ્યક મોહ મદિરકો માતો, મસ્ત બ-
 યો યં ખોલેરે. દેખો. ૪ પદ ૨૧ પદ રાગ નટ. હરીસુ દ્રષ્ટી ચોટી
 જીનનકો, હરી શું દ્રષ્ટિ ચોટીરે, જન્મકે બીજ કર્મ સખ વિખરે,
 અવિદ્યા મટકીરે કુટીરે. હરિશું. જીનન. ટેક. ૧ ઉડ ગયે સંસે ભવ-
 રવિ હંગમ, સખ ગાંઠ અહંતા છુટીરે; ઇંદ્રિ વિષય પ્રાણ મન દેહકે,
 બંધન સખ ગયે ટુટીરે. જીનન. ૨ હરી વિના નામ રૂપ સોબા સત,
 સો સખ માયા જુઠીરે; સત્યદાનંદ રૂપ રામ સુખમાં, ખાધોહે
 કાઠી મુઠીરે. જીનન. ૩ પરમાનંદ સમુદ્ર જગ ઉમગ્યો, તુછ આસા
 ગધ છુટીરે; માણ્યક મહા રોગ નહી ભાસત, પાપસ જીવની જુટી
 રે. જીનનકી. ૪ પદ ૧ હરીમેં દ્રષ્ટિ ડેહેરાંણી જીનનકી, હરિમેં દ્રષ્ટિ
 હેરાંનીરે; સંસે ભ્રમ સખ મિઠે મનકો, અજ્ઞાન નીંદ વીહાંનીરે, હરિમેં
 દ્રષ્ટિ ડેહેરાંણી. જીનન. ટેક. ૧ સદચિદ આનંદ રૂપ રામકો, દેખકે

જુદી લોભાનીરે; રામ રસાયન સુખકે માંહી, રહત સદાગર કાંનીરે.
 જનન. ૨ દુઃખ આયે ઉદ વેગન જાકે, સુખકી ચાહન શાંનીરે;
 હરી સુખ તપ્ત ભયો મન જાકો મિઠ ગંધ વરના દુઃખ આનીરે.
 જનન. ૩ કલ્પ કરતબ રહ્યો નહીં વાકો, ભધ કામનાકી હાંનિરે;
 માણ્યક દાસ એસો જન જો હે, સો સ્નાની ગલતાંનીરે. જનન. ૪
 પદ ૨ હરી રૂપ ચંદ્ર ચક્રોર ભયોહે, ચીતરે હરી રૂપ ચંદ્ર ચક્રોરે;
 ખડ ભાગો સોધ જન જગમે, ધન સમન્ને યુમેન ઓરે ભયોહે.
 ૧ સદા નીરંતર ચીતવત, હરીકું સાંત્ર ગણત નહીં, ભારે; જુદી નદી
 વહત હે જ્યાકી, હરી સાગરકી ઓરે. ભયોહે. ૨ કબહુક નીરત
 કરત હરી, દેખો ધનકું દેખે જ્યું મોરે; માણ્યક નીત રમત સો
 હરી, મેં હરી વિન અવર ન ઠોરે. ભયોહે. ૩ પદ ૩ એસે હે હરીકે
 યુન ભાઈ, રૂઢ્ય મુખ કાંત નાખુરે લાગેરે; જતન કયે છોડે નહીં
 જાઈ. એસે હે. ૧ હરીયુન ચુનત રાજ તજ ભાગે, ભુપતિ બિખ
 માગી કે ખાઈરે; જડ ઉનમત પીસાગકી નાઈ, વિચરત જગમે
 આયછી પાઈરે. એસે હે. ૨ આતમરામ મુની નાર ગ્રંથો રહત સદા,
 બ્રહ્મમે લય લાઈરે; ઉનકે પાસ કરાવત કીરતન, એસે હરીકે ગુણ
 સમુદાઈરે. એસે હે. ૩ એસે જનકુ એસે કરતહે, શોખેરકી કોન ચ-
 લાઈ; માન્ય કલ્પો હરી ગુણકોરે, નહીં માત્રાજ કાન સખ ઉદેત
 છોડાઈએ. ૪ રાગ શબ્દ પદ પ્રારંભ. બ્રહ્મવેતા નર ભવમાં નાવેરે,
 વેદ પુરાણ જો વિચારીરે; પર ઉપગારી એવા પ્રેમ સનેહિ, કાલકી
 ચોટ જોણે દુર ઠારીરે. ૧ ભવનો ભુખ મારે સતગુરવે ભાગીરે, કા-
 ખુ કષ્ટ ઉપર કરે ધારીરે; કરી ઉપદેશ મુને શબ્દ સુણાવો, પુર્વના
 ગુરવે પ્રિત પાલીરે. ૨ સિલ સંતોષની મેં સરગ લગાવીરે, અવિદ્યાનો
 કોટ દિવો ઉડાઈરે; આત્મ જ્ઞાન રવી ઉદે મારા ઉરમાં, મન મર-
 જીવે મોજ પાઈરે. ૩ સોહું પ્રકાસી સઉમાં સરખોરે, ક્ષણમાત્ર ક્યા-
 વે ખાલી નાઈરે; હું અવિનાસી નાસ નહ મારો, બ્રહ્માકાર વૃત્તી
 વરતાઈરે. ૪ જ્ઞાન હે મારે જ સંત ગણીયારે, અવતરજ્ઞાની તેને
 આસ નાઈરે; કહે રાધવ સુનો ભાઈ સાધુ, જ્યું સલીતા સિંધુ મા-
 ઈરે. ૫ પદ ૧ સોહં બ્રહ્મમાં સુ ભરે ભરીયોરે, જોવા તમે કોય જન

જાગીરે; આદિ અનાદી એકજ આત્મા, જનમ મરણની ક્ષાંત બા-
ગીરે. ૧ શુદ્ધ અંતઃકરણ વન્યા શબ્દ ન લાગેરે, કોટ કરે કોય ચતુ-
રાધરે; અન્નજી આવી એને ભેદ બતાવે, મુરખ માન મુક્ત નાધરે.
૨ બાગ ત્યાગ કરી લક્ષણ બતાવેરે, વેદ વેદાંતની જીકત લાધરે;
શબ્દમૌ રંગ એને અંગે ન લાગ્યો, લક્ષ યોરાસી કરી પાધરે. ૨
યાવૃને વૈરાગ જેના પંડમાં પ્રગટ્યોરે, અજ્ઞાન અંધકાર ઉડાધરે; ઉ-
ટે નેણે તેણે આત્મ દેખા, શબ્દાતીતની સંતપ પાધરે. ૪ સદા
આનંદજ આપમાં રેવે, ભેદા ભેદનો ભાવ નાધરે; સૌ સન્યાસી સમ-
જો દલ ભીતર, આવાગમણ એને નાધરે. ૫ જીવન મુક્ત જગમાં
રમેરે, જ્યું અનડ આકાશ માધરે; કહે રાઘવએનાં પ્રગટ પ્રમાણ.
અનુભવમાં તમે જોવો આધરે. ૬ પદ ૨ નરભય જ્ઞાન સતગુર
સમઝાયોરે, બરમીત મન હવે નહ ડોલેરે; નુરત પતપર નરખ્યા નિ-
રંજન, જ્યુંમ કરી તાર તોલેરે. ૧ નુરત સુરતકી ચડી નિસરણારે,
નરખ્યે પદમાં તમે જોવો જાધરે; સદા ઉદિત ત્યાં આપ અજવારો,
રેન દિવસકી ગમ નાધરે. ૨ ચાર અવસ્થાકી મટી ગઈ ચંચારે, ત-
નના તમરે ગયાં ત્રસાધરે; દેવ ચક્ષુવે દેખ્યા દલ ભીતર, સચ્ચિ-
દાનંદએ આપ સાધરે. ૩ વાચ જ્ઞાન કથિ તુરીયાઠેરાવેરે, બેહુદ મારા
મુઝાધરે; હદ બે હદસે ન્યારા અનુભવી, સૌ અન્ન દર્શી હે બાધરે.
૪ શબ્દાતીત સુ ભરે બરીયોરે, અજક માંય કધુ ખાલી નાધરે; કહે
રાઘવ મુનો બાધ સાધુ, ઉત્પતિ પ્રલયમાં આવે નાધરે. ૫ પદ ૩
લાગી લગન જેણે લેષ મટાચારે, કટમ કબીલાની કાણુ નાધરે; દ્રઢ
અનુભવ જ્ઞાન ઉદે જેના ઉરમાં, જનનીની જ્યુંતમાં આવે નાધરે.
૧ જાગ્રતમાં ઉજાગ્રત રેવેરે, સ્વપ્ન સુષોપતી દોય નાધરે; તુરીયા અ-
નુસ્ત્ર સાક્ષી હું સઉમો, દ્વૈત ઉપાધિ કબુવે નાધરે. ૨ ધાતાપ્યે કોય
નજરે નાવેરે, જમ પારો પાણી માધરે; ચિદધન રૂપ સદા પરીપુર્ણ,
લપે છપે નહી લય માંધરે. ૩ અન્ન દર્શિ એક અન્નજ દેખેરે, જીવ
ધંધર જગ ભેદ નાધરે; આપ ઉદાસી આસ નહ કાષોકી, જિયન
મુક્ત તે જગમાંધરે. ૪ બાવે મુવે એ બાવે જાગેરે, બાવે રહે એ
ગુફા માંધરે; કહે રાઘવ એના સેજ સમાધી, કરી આજ્ઞાનું કાંમ

નાહી. ૫ પદ ૪ દુનિયા બહાર દિવાનારે, ચેતન મુકી જડ
બાઈ પુનરે; મનરે મુખીડાંએ કરે મસનાતા, સતગુર વિનાએ નહ
મુનરે. ૧ કેવાયે મારગીને ચલે કુમારગેરે, કનક કામનીસુ પ્રીત
પારેરે; ભગત યયા પણ ભેદ ન પાયો, જિતી બાજી એમ હારેરે.
૨ સિખી સાંભરીને આંહુ બ્રહ્મ કેવુંરે, જેમ અંધા આરસી માહરે;
પડત ઉઘડ્યા વિના પ્રેમ નહીં પ્રગટે, ભરમ ભવ ચોરાશી માહરે.
૩ શબ્દ જ્ઞાનમાં સહ કોય અટક્યારે, લક્ષ વના લે નહ આવેરે;
ભણીયા વેદ પણ ભ્રમતા ન ભાગી, ગુરુગમ વિના એમ ઉગાવેરે.
૪ ઉત્તરા ચચડીઆ તેણે આત્મ દેખ્યારે, ઉગ્યા ગુરુ અનુભવ
આંહરે; કહે રાઘવ મુનો ભાઈ સાધુ, કાયા કલેશ નહી કુલ કાહરે.
૫ પદ ૫ દુનિયા દિવાની તેમ મૈત્રી દિવાનારે, મેત્તે મેરી મમતા
મારેરે; આદ્ય નિરંજન આતમ નરખ્યા, અંતરથી દુખધા ઠારેરે.
૧ મટી ગઈ સંકા યારો રાયો નહીરંકારે, હૃદ એ હૃદ અનહૃદ નાહરે;
નહ વાર પારા એ સોહં બ્રહ્મ સારા, ભેદ ભાંત તમ તરસાહરે. ૨
પાયા પુરા અખ નાઈ અધુરારે, શુદ્ધ ચેતનહ ચિત લાહરે; બાહરે
બીતર બિતર બાહરે, ઠીક કરીને ઠેરાહરે. ૩ ધ્યાનહિ ધરતા યોગ
નહિ કરતારે, ગુરુ શિષ્યકી તો ગમ નાહરે; શબ્દ ઉચારા નહિ વેદ
વિચારા, એસા અનુભવ દ્રઢાહરે. ૪ સખ કછુ કરતા તોય અકરતા
રે, જલ લહેરો જલ દૈનાહરે; કહે રાઘવ સમશા સત ગુરાંકી, સમજે
મહા મુખ હોહરે. ૫ પદ ૬ લગા શબ્દ જેને સ્ય સત, ગુરાંકારે, બવતો
નાવે એ બ્રહ્મ જ્ઞાનીરે; શબ્દાતીત અતીત અનુભવે હરખ શોક
નહ તેને હાંનીરે. ૧ છુટા આપા તારે ખુલા કપાટારે, બાગા આ-
વણું અચલ જાંનીરે; વાગા અનહૃદ હૃદ નહિ જામાં, પરચ પરિ-
બ્રહ્મ પેંચાનીરે. ૨ ગઈ મન મમતા આવી સદા સમતારે, સુરતા
સેજમાં સમાનીરે; નરખ્યા નિરાસા સખ ધટ સારા, અદ્વૈત દ્રષ્ટીએ
કો આનીરે. ૩ લાઘવ પોત નીલ સ્વામ સ્વત, ધરા અમર નહિ અ-
સમાનીરે; આદ એ અંત મધે નહિ માયા, ચિત ચેતન મય ઠેરાંનીરે.
બગત પદમારે જીવન મુક્તા, અભય અમર આપ શુભતાંનીરે;
કહે રાઘવ સોય સૈન વિવેકી, સમજે સાન ગુરુ મુખ જ્ઞાનીરે. ૫

પદ ૭ આપ નીજ સુખાએ વલખ ખોસારદા, મુદ્ધ પાત્ર નાંમ સુલ-
તાનીરે; કુરણાયનંદ ઓ કબીરજ તાયા, દષ દક્ષા મન દયા યાનીરે. ૧
લક્ષ સક્ષા જખ સ્વ સતગુરસેરે, છોડા સહર સોર સેરાનીરે; અંતરે
ઠરીયા તારે અબ્યેપદ જડીયા, લીયા લક્ષ આપ ઉર આની. ૨
જાહેરસો જગમાં મમતા નહ પટ ભગમારે, કરેચ અનુભવ બય
બાંનીરે; રામ રસ પીયા તારે જુગો જુગ રમ જુયા, મન સુકતા
એ મહ ધ્યાનીરે. ૩ મટ ગર્હ માયા છાયા મહા સુખ પાપારે, નિન-
નંદ મેં નિર્વાનીરે; કહે રાધવ સદ બયા સ્વતંત્ર, અલ્લ વેતારય અલ્લ
જ્ઞાનીરે. ૪ પદ ૮ શગ શબ્દ. કાયકું દેહ ધરીરે, બજન વિના કાયકું
દેહ ધરી. સંતો બાધરે. સંત સમાગમ ધડયે ન કીનો, ગુરજની સે-
વા ન કરીરે. બજન વિના કાયકું દેહ ધરીરે. ૧ સંતો બાધરે ભુજેકું
કહુ બિજન દીનો, મુરખે મમતા કરીરે. બજન વિના કાયકું દેહ
ધરી. ૨ સંતો બાધરે નવરે માસ આદરમારે રાખ્યો, જનુનાને બારે
મારીરે. બજન. ૩ સંતો બાધરે કહત કબીરે ગુર રામ બજ્યા વિના,
આલીર્તે પાછા ફરીરે. બજન. ૪ પદ ૧ સહકો બાંધી હથીયારે, ગો-
કેરે ધ્રોડું. સહકો બાંધી હથીયાર. સંતો બાધરે જુમ પડે તારે સહકોઈ
ધ્રોડયું, કોઇક નીકશા તોડાં ખારે. ગોકેરે ધ્રોડું સહકો બાંધી હથીયાર.
૧ સંતોબાધરે મુરા હથે તેતો સનમુખ લડથે, ગાફલ ખાથે ધણો
મારે. ગોકે. ૨ સંતોબાધરે બક્તીનો મારગ ખાત કઠિન હે, જેસી
ખાંડા કેરી ધારે. ગોકે. ૩ સંતોબાધરે કહત કબીર તમે સુનો
બાધ સાધુ, આવતા જમડાને વારે. ગોકેરે ધ્રોડું સહકો બાંધી હ-
થીયાર. ૪ પદ ૨ દિધલ એક જડી, હમારે ગુરવે દિધલ એક જડી.
સંતોબાધરે એરે જડીકા મરમ ન જાણે, લેકર ગુમ ધરીરે. હમારે ગુરવે. ૧
સંતોબાધરે આરે કાયા માંહી અજખ બંગલા, તેમાં લેઈ પરતુ
ધરીરે. હમા. ૨ સંતોબાધરે મનરે ભારોંગને પાંચુરે નાગણી, સુધરત
તરત મરીરે. હમા. ૩ સંતોબાધરે એરે ડાકણીયે સખ જુગ ખાયા,
દેખતવે ખીડરીરે. હમા. ૪ સંતોબાધરે કહત કબીર તમે મુણો બાધ
સાધુ, સુખસે કુખબ્યા ટળીરે. હમા. ૫ પદ ૩ બાગી રહી મન
ઝરીરે, ગગન કૃત બાગી રહેા મન ઝરીરે; સંતોબાધ ગગનમંડલ

માંહી પ્રેમકારે વાસા, મોરલી બજત ધન ધોરોરે, ગગન. ૧ સતોભાધરે
 ગગનમંદલ માંહી પ્રેમકા બાસા, નોબત વાગ્યો ટકોરોરે, ગગન ધ્રુવ.
 ૨ સંતોભાધરે ગગન મંડલ માંહી મોતી ઝડ લાગી, નુરત સુરત કરી-
 લો હેરોરો, મગનધ્રુવ. ૩ સંતોભાધરે કહત કબીર તમે મુનો બાધ
 સાધુ, જખનો મારેગો જમડો તેરોરે, ગગન. ૪ પદ ૪ દેશી ફેર
 મોહાદીક ફાજલુ માંડેરે કેસરીયા વાધા કરી, મોહાદી ફાજલ. ૭ક.
 વૈરાગ બાંડુ વવેકનું, સત સારમે સાંડેરે; ઢાંલ ધડું ધીરજની, હું-
 પદ્ધતી હાંડેરે, કડું નહી પાછો ફરી, મોહાદિક. ૧ લક્ષ ઘોડાકી બારમાં,
 દયા સેલમે ડાંડેરે; કામદાર માંડે પેહેલે કામકું, વેરો નીવાડેરે. મનેજી
 રથા મરી, મોહાદિક. ૨ રંગ ચઢ જીત રણમે, જોદા મળે હઝાંડેરે;
 સખદ સંસે સારીખાં ધણાં સીંધાંડેરે. દ્યું ફુત ભાગ્યા ડરી. મોહાદિક. ૩
 રાજ હુવા સત રામકા, નામ રૂપથી નાંડેરે; કેવલ એહી જીવ કરતાં,
 તનમુ ધર્યું તાંડેરે. હેરો હવે હરી હરી. મોહાદિક. ૪ પદ ૫ હંસા
 ચેતન રેના બાધ તેરી આવાગમન મિટ જાધરે, હંસા ચડપુણ ધઠ
 બાધ; ૭ક. જ્ઞાન ધ્યાન દોનું અણીરે બનાધ, ચેતો અસલ સીપાધ;
 આડી ઢાલ દેઈ સમજું કિતો, જમ કેરી ચોટ ચુકાધરે. હંસા. ૧
 કાચા કોટ પકા દરવાજા, ચોદથ ફીરત ફુવાઈ, પાંચુ ચોર પકડ
 વથ કરિ લે, તો છઠિ મમતા માધરે. હંસા. ૨ સાઈ ગઈ સપેતિરે
 આઈ, સારી અવધ્ય ગુમાઈ; કહેરે કહેા કછુ સમજો નહિરે,
 પાણીયાતો કાલ ઘટા ચડિ આધરે. હંસા. ૩ મકનાસા હાથિ
 આઈ, ઝૂંપ્યા હે મુરો લેત લડાઈ; ટુક ટુક હોઈ પડત ધરનિયે,
 લો ક્ષેત્ર છાંડિ નબ જાધરે. હંસા. ૪ અનહદના દગે બિબાજાં
 બાજતહે, મુણુ હ્યો મુરત ટેરાઈ; કહેત કબીર મુણો બાઈ સાધુ,
 એ સદ ગુરૂ જ્ઞાન બતાધરે. હંસા. ૫ રાગ સંદેસો. જિજ્ઞાસુ જા-
 હોરે જીમમાં આત્મા, માહાવાયક તમે મન વિચારો વિરજો; જીવ
 શિવ તે જીદા પડે માયા વડે, સદાસદોદિત એક અઅંડિત શિવજો.
 જીજ્ઞાસુ. ૧ પ્રથમી જળ તેજરે વાયુ બોમયિ, અસંગિહો પણ એજ
 વિશે દર્શાવજો; દ્રષ્ટાતે દર્શેરે સર્વે દ્રશ્યમાં, દ્વૈત અદ્વૈત તે કાર્ય કારણે
 કેહેવાવજો. જીજ્ઞાસુ. ૨ કંચનને જીખરે કથોછે આંતરો, જલતરંગની
 બાખોછે કાંઈ ભેદજો; પટતંતુ પરથ કરે ઉપાધિ બોમમાં, પાંચર

પ્રાણિ કાલ્યુ કાલ્યુ પામિ ખેદજી. જીસાસુ. ૩ ૩૫ વિશે અરપિ આ-
તમારામ છે, અરપ વિશે કાંઈ ૩૫ રહ્યો અપારજી; બ્રહ્મ વિશે
બ્રહ્માંડનિ ઉત્તપતિ એમછે, જેમ બિજ થકિ કાંઈ વક્ષ તણો વિ-
સ્તારજી. જીસાસુ. ૪ મુખ તણો આભાસેરે મુકર માંયે ધિયે, દ્રષ્ટા
માટે દ્વૈતપણું નમ્ય થાયજી; ચિદા બાસ બાસેરે જાહેર જીવ જગ
તમાં, બાસિક જાણે જીવતે બ્રહ્મ રવરૂપજી. જીસાસુ. ૫ પાણિને
પાણેરે પ્રતક્ષ સહુ કહે, અંતે પ્યાસો જાણો પાણિ રૂપજી; ઉપાધિ
અનુભવીરે જીવ શિવ એ કહે, વિના ઉપાધિ જીવશિવ બ્રહ્મ રવ-
રૂપજી. જીસાસુ. ૬ વણે ૫૬ ટળતારે પરિબ્રહ્મ પેખીયે, નામ
રૂપને ગુણુ ત્રૈણ્યનો નાથજી; વરતુમાં વિદ્યસેરે આદ્ય મધ્ય આતમા,
બ્રહ્મે કાળે આતમા અખંડ અવિનાથજી, જીસાસુ. ૭ મવણુ
કરોનેરે મનન મનમાં ધરો, નિત્ય અધ્યાસે નિરખો સઘજે બ્રહ્મજી;
શિવાનંદ કહે વિશ્વ સકલ પરમાતમા, બ્રહ્મ વિના ઠાસો નહિ કાલ્યુ
એક ઠામજી. જીસાસુ. ૮ ૫૬ ૧ ૫૬ રાગ ગજલ. સંસાર માયા
જોડે, કર જોડે કીરતારસે, સંસાર. ૭૬. એ હવાલે ખોઈ વરતુ નેહ
બગ્યો નારસે, દેહકો પરિવાર દેખિ બારે મુવો મારસે. સંસાર. ૧ સમાગમ
ગુરૂ સંતસે વાતે નહીં અવતારસે, ભ્રાંતિએ આપ માપ બુદ્ધ્યો ધાયો
નહિ નિરધારસે. સંસાર. ૨ નિરાકારકી ગમ નાહિ આશેહે પ્રાકા-
રસે, પશુ સંગે પ્રિત પુઈ પ્રિત નહીં અપારસે. સંસાર. ૩ ખોજ
વરતુ ખુશ ખલકો તત્ત્વ મેલિ એકતાલસે, મારગ મમતા કેવળ મનકિ
ભેદ સત બરથારસે. સંસાર. ૪ ૫૬ ૧ રાજી રહે મન રામસે તો ક્યા
મરજી ઓર કામસે, રાજી રહે મન રામસે તો. ૭૬. ચક્રોર વરતિ
ચંદ્રમે ગગન રહ્યા ગામસે, ચુકે તે અમ્નિત મુખએ નડે નહિ અગ-
ન નામસે. રાજી. ૧ પુરણુ ગુરૂસે પ્રિતહે ડગે નહિ ડલ દામસે, નેહ
બગ્યા છુટે નહિ સમ્યા તે સોહિ સાંમસે. રાજી. ૨ નવસે નવાણુ
ખેહત નદિયો ઠરિ સિંધુ ડામસે, ચુંહિ વરતિ સમિ આત્મ મગન
બ્રહ્મ મુકામસે. રાજી. ૩ ગુરૂ મેરા બ્રહ્મ સાગર હુંરિ લેહેરિ હાંમસે,
મન લેહેરિ મિલિ ઉનમે કેવલ રહેને દામસે. રાજી. ૪ ૫૬ ૨

